

СТИВЪН КЛИНГ

ПРИЗРАК

PETER
STAN

СТИВЪН КИНГ

ПРИЗРАК

Превод: Мария Парушева, Андрей Жишев

chitanka.info

ТРАКАЩАТА ЧЕЛЮСТ

Да погледне във витрината бе все едно да погледне през мръсно стъкло в средата на детството си, годините между седем и четиринадесет, когато той бе направо пленен от такива неща. Хоган се надвеси по-близо, забрави усилващия се вой на вятъра отвън и звука на пясъка, който се удряше в прозорците. Витрината бе пълна с невероятни джунджурии, повечето от тях несъмнено произведени в Тайван и Корея, но нямаше никакво съмнение, че в целия този безпорядък имаше нещо, което си струва. Това бе най-голямата Тракаща Челюст, която той бе виждал някога. Освен това бе единствената, която бе виждал с крака — големи оранжеви картонени обувки с бели връзки. Върхът на сладоледа.

Хоган погледна дебеланката зад тезгяха. Тя носеше фланелка, на която пишеше НЕВАДА Е ИЗБРАНА ОТ БОГА (думите се издуваха или потъваха по извивката на огромните ѝ гърди) и около един декар джинси на задника.

В момента подаваше пакет цигари на бледен младеж, чиято дълга руса коса бе завързана отзад на конска опашка с връзка от гуменка. Младежът, който имаше лице на интелигентен лабораторен плъх, плащаше с дребни монети, които щателно отброяваше в мръсната си ръка.

— Извинявайте, госпожо — обади се Хоган.

Тя го погледна за миг и след това задната врата се отвори. Влезе сух мъж, който носеше кърпа над устата и носа си. Вятърът вдигна пустинен пясък около него като циклон и повдигна мацето върху календара на Валволайн забоден на стената. Новодошлият тикаше някаква ръчна количка. На нея бяха натъпкани три телени клетки. В най-горната имаше паяк тарантула. В клетките под нея имаше две гърмящи змии. Те бързо се навиваха в спирала и се отпускаха, като клатеха възбудено опашки.

— Затвори проклетата врата, Скутър, да не си роден в хамбар? — излая жената зад тезгяха.

Той я изгледа рязко, очите му бяха зачервени и раздразнени от пясъчната буря.

— Я ме остави на мира, жено! Не виждаш ли, че ръцете ми са заети? Къде са ти зъркелите? За Бога! — Той пресегна за количката и захлопна вратата. Танцуващият пясък се изсипа върху пода и той изтегли количката към склада отзад, като продължи да мърмори.

— Това последните ли са? — попита жената.

— С изключение на вълка. — Той го произнасяше „вълка“. — Ще го натикам отзад в пристройката до бензиновите помпи.

— Няма да ти позволя да го направиш — отвърна му жената. — Ууф е нашата основна атракция, ако случайно си забравил. Тук ще го вкараш. По радиото казаха, че времето ще стане още по-лошо, преди да се оправи. Много по-лошо.

— Ти кого мислиш, че будалкаш? — Костеливият мъж (съпругът ѝ, предположи Хоган) стоеше и я наблюдаваше с отегчена непреклонност и агресивност, ръцете му бяха на кръста.

— Проклетият звяр е само един нещастен койот от Минесота, и така ще го нарече всеки, който го зърне, макар и само за минута.

Вятърът свиреше и виеше по стрехите на Крайпътния магазин и Зоокът на Скутър и хвърляше шепи сух пясък срещу стъклата. Времето явно се влошаваше и Хоган можеше само да се осланя на провидението, че ще успее да се измъкне оттук. Бе обещал на Лита и Джак да се върне до седем, най-късно осем, а той бе човек, който обичаше да спазва обещанията си.

— Просто се погрижи за него — каза едрата жена и се обърна раздразнено към момчето с лице на плъх.

— Госпожо? — каза отново Хоган.

— Почакай само минута, задръж малко — каза госпожа Скутър. Тя говореше така, сякаш бе отегчена от тълпа нетърпеливи клиенти, въпреки, че Хоган и момчето с лице на плах бяха всъщност единствените клиенти.

— Не ти стигат десет цента, Съни Джим — каза тя на русото хлапе, след като хвърли бърз поглед на разхвърлените върху тезгяха монети.

Момчето я изгледа с широко отворени, невинни очи.

— Предполагам, че можеш да ми ги отпуснеш на вересия?

— Съмнявам се, че римският папа пуши сто милиметрови „Мерит’с“, но ако пушеше и на него нямаше да му ги дам на вересия.

Изржението на оскърбена невинност изчезна. Момчето с лице на плъх я изгледа с намусена враждебност за миг (това изражение много повече пасваше на лицето на хлапето, помисли си Хоган) и след това отново започна да тършува из джобовете си.

Забрави за това и се разкарай отгук, помисли Хоган. Никога няма да се добереш до Лос Анджелис до осем, освен ако не тръгнеш сега, независимо дали има или няма пясъчна буря. Това е едно от тези места, където имат само две скорости — бавна и на място. Вече сипа бензин и плати за него, така че излез от играта и се върни обратно на пътя, преди бурята да стане още по-страшна.

Той почти последва добрия съвет от лявото полукълбо на мозъка си... и след това отново погледна към Тракащата челюст на витрината, Тракащата челюст върху тези огромни оранжеви картонени обувки. И белите гети. Те бяха наистина страхотни. Джак щеше да ги хареса, каза му дясното полукълбо. И да ти кажа истината Бил, стари приятелю, даже ако Джак не ги хареса, ти ги искаш. Може би ще видиш още един комплект Супер Тракаща Челюст на някое друго място, всичко е възможно в живота ти, но такава, която може да ходи на големи оранжеви крака? Тъхъ, наистина се съмнявам. Този път той послуша дясното полукълбо и... всичко, което последва бе резултат на това.

Момчето с конската опашка продължи да ровичка из джобовете си, мрачното изражение на лицето му се задълбочаваше всеки път, когато изваждаше празната си ръка. Хоган не бе любител на пушенето — баща му, който пушеше по два пакета цигари на ден, бе починал от рак в белите дробове, но той си представи колко чакане още му предстои, ако не направи нещо сега.

— Хей, момче?

Момчето се обърна и Хоган му подаде двадесет и петцентова монета.

— Хей! Благодаря ти, човече!

— Няма защо.

Момчето се разплати с пълната госпожа Скутър, пъкна цигарите в един от джобовете си и пусна рестото от петнадесет цента в другия.

Той не предложи да върне остатъка на Хоган, който всъщност и не го и очакваше. Такива бяха днес момчетата и момичетата — те кръстосваха магистралите от крайбрежие до крайбрежие, като се оставаха вятърът да ги носи като семена на плевели. Може би винаги са били такива, но според него сегашното поколение изглеждаше едновременно неприятно и малко заплашително, като змиите, които Скутър държеше в задната стая.

Змии като в тези малки крайпътни менажerii не можеха да те убият, два пъти седмично изстискваха отровата им и я продаваха в клиниките, които произвеждаха различни лекарства от нея. В това можеше да бъде сигурен, така както скитниците се появяваха в местната банка за кръвна плазма всеки вторник и четвъртък. Но змиите можеха да те ухапят така, че да ти причинят страхотна болка, ако се приближиш прекалено близко до тях и ако ги разсърдиш. Това, помисли си Хоган, бе нещото, което ги сближаваше с днешното поколение деца на пътя.

Госпожа Скутър се приближи, поклащайки се до тезгяха, думите на фланелката ѝ плаваха нагоре-надолу и от едната страна към другата.

— Ти какво искаш? — попита тя. Гласът ѝ бе все още груб. Западът имаше репутацията на приветливо място и през двадесетте години, които бе прекарал като търговец там Хоган бе осъзнал, че тази слава бе до известна степен заслужена, но жената имаше цялото очарование на продавачка в Бруклин, която е била обирана три пъти през последните две седмици. Хоган предположи, че нейният тип е разпространен в Новия Запад не по-малко, отколкото новото поколение деца на пътя. Тъжно, но факт.

— Колко струва тази челюст? — попита Хоган, като посочи през мръсното стъкло на това, което носеше знака СУПЕР ТРАКАЩА ЧЕЛЮСТ — ТЯ МОЖЕ ДА ХОДИ! Витрината бе напълнена с редица нови артикули: китайски изтръгвачки на пръсти, емфието на д-р Уоки, дъвка с черен пипер, пакети цигари-бомбички (Страхотен Майтап според надписа на пакета им, — Хоган предположи, че най-вероятно те бяха сигурен начин да ти избият зъбите) рентгенови очила, пластмасова маса, като от повърнато (Толкова реалистично!) и празнични сирени.

— Не зная — каза госпожа Скутър. — Чудя се, къде ли се е дянала кутията?

Челюстта бе единственият предмет на витрината, който не бе опакован, но тя наистина бе супер, мегасупер, пет пъти по-голяма от комплектите навиващи се челюсти, които толкова го забавляваха, когато бе малко момче, което живееше в щата Мейн. Ако махнеш краката ѝ, които бяха поставени за майтап, челюстта щеше да прилича на зъбите на някакъв паднал библейски гигант — кътниците бяха големи бели блокове, а кучешките зъби приличаха на колчета за палатка, потънали в невероятно червени пластмасови венци. Някакъв ключ стърчеше от единия от венците. Зъбите бяха пристегнати в челюст от дебела гумена лента.

Госпожа Скутър издуха праха от Тракащата челюст, след това я завъртя и потърси на подметките на оранжевите обувки стикер с цената. Не можа да намери такъв.

— Не зная — каза тя троснато, като изгледа Хоган така, сякаш той бе свалил етиката с цената сам. — Само Скутър ще купи такъв боклук. Въргаля се тук, откакто Ной излезе от ковчега си. Ще трябва да попитам мъжа ми.

Хоган изпита внезапна умора от жената и от Крайпътния Магазин и Зоокът на Скутър. Тракащата челюст бе страхотна, и Джак неминуемо щеше да я хареса, но той бе обещал — да се върне най-късно в осем.

— Няма значение — каза той. — Това бе само...

— Тези зъби ги продаваха за 15.95 долара, ако можете да повярвате — каза Скутър някъде зад тях. — Те не са просто пластмасови — това са метални зъби, боядисани в бяло. Ако работеха, могат да те ухапят ужасно... но тя ги изпусна на пода преди две-три години, докато чистеше праха от вътрешността на витрината и те се прецакаха.

— О — каза Хоган, очевидно разочарован. — Много неприятно. За първи път виждам тракаща челюст с крака.

— Сега е фрашкано с такива — каза Скутър. — Продават ги в антикварните магазини в Лас Вегас и Драй Спрингс. Но никога не съм виждал такъв огромен комплект. Беше голям майтап да ги наблюдаваш как ходят по пода и тракат като крокодил. Жалко, че старата ги изтърва.

Скутър я изгледа, но жена му гледаше навън към наветия от вятъра пясък. На лицето ѝ имаше изражение, което Хоган не можеше

да разгадае — дали бе тъга или отвращение или и двете?

Скутър погледна към Хоган:

— Мога да ти пусна тракащата челюст за три и петдесет, ако я поискаш. Гледаме да ги разкараме тези реликви. Този тезгях ще го използваме за видеоклуб. — Той затвори вратата на склада. Кърпата сега бе смъкната надолу, лежеше върху прашната предница на ризата му. Лицето му бе бледо и прекалено издължено. Хоган видя това, което сигурно бе сянката на сериозна болест да преминава под пустинния му загар.

— Няма да направиш това, Скутър! — изсъска голямата жена и се обърна към него... почти върху него.

— Я ми се разкарай от главата — отвърна ѝ Скутър. — От теб ме заболяват чак пломбите на зъбите.

— Казах ти да донесеш Ууф...

— Майра, ако искаш да го докараш в склада, иди и го донеси сама. — Той пристъпи към нея и Хоган се изненада — направо се удиви, — когато тя отстъпи. — Това е само един скапан Койот от Минесота. Само за три долара, приятелю, и тази Тракаща Челюст е твоя. Ако пуснеш още един долар, можеш да вземеш и вълка на Майра. Ако пуснеш петарка, цялото това място е твое. Абе, то не струва и кучешко лайно, откакто магистралата го разполови.

Дългокосият хлапак стоеше до вратата и разкъсваше пакета цигари, които Хоган му бе помогнал да закупи и наблюдаваше тази малка комична опера с изражение на просташко задоволство. Мъничките му сиво-зелени очи блестяха, непрекъснато сновяха между Скутър и жена му.

— Я върви по дяволите — каза Майра пресипнало и Хоган осъзна, че дебеланата е на ръба да се разплаче. — Ако ти не отидеш за моето мъниче, аз ще отида. — Тя премина покрай него, за малко да го отнесе с една от гърдите си, голяма като канара. Хоган си помисли, че ако тази гърд бе докоснала оня дребосък, щеше да го събори на земята.

— Слушайте — каза Хоган. — Мисля, че ми е време да си тръгвам.

— О, по дяволите — каза Скутър. — Не обръщайте внимание на Майра. Болен съм от рак и тя го знае и страда, но не е мой проблем, че трудно излиза на глава с мен. Вземай проклетите зъби. Сигурен съм, че синчето ти ще ги хареса. Освен това, предполагам, че просто някакво

колелце е излязло от релсите. Мисля, че някой по-сръчен тип ще ги оправи и те отново ще вървят и тракат.

Той се огледа наоколо, изражението му бе безпомощно и замислено. Навън вятърът засвири пронизително, когато хлапето отвори вратата и излезе навън. Очевидно бе решило, че шоуто вече е свършило. Облак ситен пясък се завъртя по прохода, между консервите и кучешката храна.

— Някога самият аз бях много сръчен майстор — сподели Скутър.

Хоган не отговори в продължение на цяла вечност. Той не можа да измисли нищо — абсолютно нищо. Погледна към Страхотната Тракаща челюст, която стоеше на издрасканата полица под замазаната витрина, отчаяно му се искаше да наруши тишината (сега, когато Скутър стоеше точно срещу него, той видя, че очите му са огромни и тъмни, блестяха от болка и някаква тежка дрога... дарвон или може би морфин) и той произнесе първите думи, които му хрумнаха:

— За Бога, Тракащата челюст съвсем не прилича на счупена.

Той повдигна зъбите. Те наистина бяха метални — прекалено тежки, за да бъдат от някакъв друг материал — и когато погледна през леко раздалечените челюсти, той се изненада от размера на пружината, която завърташе тази играчка. Той предположи, че точно такава пружина е необходима, за да накара зъбите не само да тракат, но и да ходят. Какво бе казал Скутър? Тези зъби могат така да те ухапят, че да ти се стъжни. Хоган натисна дебелата гумена лента, за да опита, след това я свали. Той продължи да зяпа към зъбите, така че да не се налага да среща тъмните, обсебени от болка очи на Скутър. Сграбчи ключа и най-накрая се осмели да го погледне. С облекчения видя, че сега слабичкият мъж се усмихваше под мустак.

— Имаш ли нещо против? — попита Хоган.

— Нямам нищо против, странниче — навий ги, ако искаш.

Хоган се ухили и завъртя ключа. Първоначално всичко беше наред, последва серия от тихи, резки изщраквания и той видя как основната пружина се навива. След третото завъртване последва щрак? Някакъв звук отвътре и ключът просто се завъртя, без да срещне никаква съпротива в дупката си.

— Виждаш ли?

— Да — каза Хоган. Той остави челюстта на тезгяха. Тя остана върху невероятните си оранжеви крака съвършено неподвижна. Хоган побутна стиснатите кътници от лявата страна с крайчеца на мазолестия си пръст. Челюстите на зъбите се отвориха. Единият оранжев крак се повдигна и направи нерешително половин крачка напред. След това зъбите спряха да се движат и цялата машинария се сгромоляса. Тракащата челюст застана на ключа си, наклонена, разкривена усмивка, идваща от средата на ничията земя. След миг или два, големите зъби се затвориха с бавно изщракване. И това бе всичко.

Хоган, който никога през живота си не бе изпитвал никакви предчувствия, изведнъж бе обзет от ясна и зловеща увереност, от която му се повдигна.

След една година, този човек ще е прекарал осем месеца в гроба си и ако някой изкопае ковчега и отвори капака му, ще види зъби, точно като тези и те ще стърчат от изсушеното му мъртво лице като емайлиран капан.

Той погледна очите на Скутър, които блестяха като матови бисери, в потъмнели обкови и изведнъж почувства, че вече не става дума дали иска да се махне оттук, той трябваше да се разкара оттук.

— Е, добре — каза той (като се надяваше отчаяно, че Скутър няма да му подаде ръка за сбогом), трябва да тръгвам. Желая ви късмет, сър.

Скутър протегна ръка, но не за ръкостискане. Вместо това, той отново превърза с гумената лента Тракащата челюст (Хоган нямаше представа защо, тъй като челюстта така или иначе бе развалена), сложи я върху смешните ѝ картонени крачета и я побутна по издрасканата повърхност на тезгяха.

— Благодаря ви много — каза той. — Може да вземете и тези зъби. Безплатно.

— О... добре, благодаря, но не мога да приема такъв...

— Разбира се, че можете — каза Скутър. — Вземете я и я подарете на момчето си. То ще се изкефи страхотно, ако я сложи на рафт на библиотеката си, даже ако не работи. Познавам добре момчетата. Нали съм отгледал три.

— Откъде знаете, че имам син? — попита Хоган. Скутър му намигна. Жестът бе ужасяващ и едновременно с това патетичен.

— Видях го на лицето ти — каза той. — Хайде, вземи я.

Вятърът отново напираше, този път достатъчно силно, че да заскърцат дъските на сградата. Песъчинките, които се удряха в прозорците бяха като малки снежинки. Хоган вдигна тракащата челюст, като я хвана за пластмасовите крачета и отново се учуди колко е тежка.

— Заповядай — Скутър извади изпод тезгяха книжна кесия, смачкана и набръчкана като чертите на собственото му лице. — Пъхни я тук. Имаш много приятно яке. Ако напъхаш зъбите в джобовете си, те ще провиснат.

Той остави пакета на тезгяха, сякаш разбираше, че Хоган иска на всяка цена да избегне докосването до него.

— Благодаря ти — каза Хоган. — Прибра Тракащата челюст в пакета и зави горната му част. — Джак също ти благодари — това е синът ми.

Скутър се ухили и разкри фалшиви зъби (но съвсем не толкова големи) като тези в книжната кесия.

— Удоволствието беше мое, господине. Внимателно шофирайте, докато се измъкнете от бурята. Щом се доберете до подножието на хълма, няма да имате проблеми.

— Зная. — Хоган се изкашля. — Още един път благодаря. Надявам се... че скоро ще се оправите.

— Би било много приятно — каза предизвикателно Скутър, — но не мисля, че картите го показват, нали?

— Ами... аз да си тръгвам. — Хоган осъзна, че изобщо няма представи как да завърши тази среща. — Желая ти всичко най-хубаво.

Скутър кимна.

— И на теб.

Хоган се оттегли към вратата, отвори я и му се наложи да се вкопчи в нея, докато вятърът се опитваше да я изтръгне от ръката му и да я тръшне в стената. По лицето му се посипа ситен пясък и той затвори очите си, за да не пострада.

Успя да излезе, затвори врата сред себе си и вдигна ревера на наистина хубавото си спортно яке над устата и носа си, докато прекосяваше верандата, спусна се по стълбите и се отправи към фургона Додж — специално изпълнение, — паркиран точно зад колонките на бензиностанцията. Вятърът разроши косата му, а пясъкът сякаш жулеше бузите му.

Той заобикаляше фургона, за да стигне до шофьорското място, когато някой го подръпна за ръката.

— Господине! Хей, господине!

Той се обърна. Бе русолявият младеж с бледото, плъховидно лице. Той се бе прегърбил под вятъра и навяващия пясък. Бе облечен само с фланелка и чифт избелели джинси Ливай Строс 501. Някъде зад него госпожа Скутър мъкнеше към задната врата на магазина едно мърляво животно с впита във врата верижка. Ууф — койотът от Минесота — приличаше на изпосталяло от глад кученце порода немска овчарка — завързак при това.

— Какво? — изкрещя Хоган, разбирайки много добре за какво става дума.

— Ще ме вземете ли със себе си? — хлапето се опита да надвика вятъра.

Хоган обикновено не вземаше автостопаджи — поне не след един следобед. Преди пет години бе спрял, за да вземе едно момиче в предградията на Тонопа. Когато я видя, застанала покрай пътя, момичето приличаше на един от тъжните образи по плакатите на УНИЦЕФ. Тя изглеждаше така, сякаш майка ѝ и последната ѝ приятелка бяха загинали едновременно в пожар преди седмица. Щом влезе в колата, Хоган осъзна, че тя има кожата и безумните очи на надрусан до дупка наркоман. Но тогава бе прекалено късно. Тя тикна пистолет в лицето му и поиска портфейла му. Пистолетът бе стар и ръждясал. Ръкохватката му бе опакована в изтъркана изолационна лента. Хоган се съмняваше, че пистолетът е зареден или ще произведе изстрел, но трябваше да се грижи за жена си и сина си в Лос Анджелис, и даже да бе ерген, сто и четиридесет долара не си струваха да рискува живота си. Изобщо не се замисли дали да ги пожали или не, въпреки, че тъкмо се утвърждаваше на новата си работа и сто и четиридесет долара му се струваха много по-важни, отколкото сега. Подаде на момичето портфейла си. Приятелят ѝ бе паркирал до фургона (тогава той караше Форд Еконолайн, който изобщо не можеше да се сравнява със сегашния му Додж — специална изработка с всички екстри) в мръсен син Шеви Нова. Хоган попита момичето дали ще остави шофьорската му книжка и снимките на Лита и Джак.

— Я се шибай, бе готин — му каза тя и го зашлеви силно в лицето със собствения му портфейл, преди да излезе и да изтича до

синята кола.

Автостопаджиите можеха да му докарат само неприятности.

Но бурята бе силна и това момче нямаше даже връхна дреха. Какво можеше да му каже? Я се шибай, готин, скътай се под някоя скала заедно с останалите гущери, докато утихне вятърът?

— Добре — каза Хоган.

— Благодаря ти, човече! Много ти благодаря.

Момчето се затича към предната врата, опита я, и тъй като бе заключена, не успя да я отвори и тогава то просто застана до колата с вдигнати чак до ушите рамене, чакаше да го пусне. Вятърът повдигна крайчеца на фланелката му като платно и разкри слабия му, осеян с пъпки гръб.

Хоган погледна към Магазина и Крайпътния зоопарк на Скутър, докато заобикаляше фургона, за да влезе на шофьорското място. Скутър стоеше до прозореца, загледан в него. Той вдигна тържествено ръка, с длан към него. Хоган му махна за поздрав, след това вкара ключа в стартера и го завъртя. Той отвори вратата, натисна копчето за автоматично отваряне на вратите, което се намираше до копчето за отваряне на прозорците и махна на момчето да влезе вътре.

То отвори, след това трябваше с всички сили да затвори вратата, която вятърът сякаш се опитваше да отвее нанякъде. Поривистият вятър виеше около фургона и даже го разклати така, че фургонът започна да се надига от едната страна на другата.

— Слава Богу — промълви момчето и прекара пръсти през косата си (вятърът бе отвял връзката от гуменката и сега косата му се спускаше върху раменете в сплъстени кичури). — Каква буря само, а? Страхотна.

— Да — каза Хоган. Между двете предни седалки имаше конзола — всъщност, в рекламните брошури тези седалки се наричаха „капитански столове“ и Хоган остави книжната кесия в една от поставките за чаши. След това завъртя ключа и колата веднага запали. Моторът започна равномерно да буботи.

Момчето се завъртя в седалката си и огледа изпитателно задната част на фургона. Имаше легло (сега сгънато като кушетка), малка газова печка, няколко шкафчета, в които Хоган държеше различните мостри и тоалетна кабинка в дъното на фургона.

— Не е от най-нагъчканите места — каза момчето. — С всички удобства. — Накъде пътуваш?

— Лос Анджелис.

Момчето се ухили.

— Страхотно, по дяволите! И аз съм за там. — Той извади пакета „Мерит’с“, който бе купил преди малко и извади една цигара.

Хоган бе запалил фаровете и включил автоматичния скоростен лост в движение. Сега той отново превключи лоста на нулево положение и се обърна към момчето.

— Хайде да се разберем за някои неща — каза той. Момчето изгледа Хоган с широко отворените си, невинни очи.

— Разбира се, готин, няма проблеми.

— Първо, обикновено не вземам автостопаджии. Имам лош спомен отпреди няколко години. Може да се каже, че бях имунизиран срещу тях. Ще те закарам до подножието на хълмовете в Санта Клара, но това ще е всичко. Има спирка за камиони от другата страна на пътя. Близо е до бариерата за пътни такси. Там ще се разделим. Съгласен?

— Разбира се. Нямах проблеми. — Продължаваше да го гледа с широко разтворени очи.

— Второ, ако толкова ти се пуши, можем да се разделим още сега. Това ясно ли ти е?

За миг Хоган зърна другото изражение на момчето (и даже при краткото им познанство, Хоган бе готов да се обзаложи, че той има два коренно различни погледа), сега бе зърнал наглия, внимателен поглед. След това пред него отново бе самата невинност, която го гледаше с широко разтворени очи, просто безвреден бежанец от Света на Уейн. Той пъкна цигарата зад ухото си и показа на Хоган празните си ръце. Когато ги опъна, Хоган забеляза татуировката на лявата ръка на момчето: Деф Лепърд завинаги.

— Никакви цигари — каза момчето. — Разбрано.

— Много добре. Бил Хоган. — Той протегна ръката си.

— Брайън Адамс — каза момчето и стисна ръката на Хоган за миг.

Хоган отново включи колата в движение и бавно се отправи към шосе номер 46. Докато завиваше, очите му за миг зърнаха касетата, която лежеше на арматурното табло. Тя бе „Безразсъден“ на Брайън Адамс.

Разбира се, помисли си той. Ти си Брайън Адамс, а аз съм Дон Хенли. Преди малко се отбихме в Магазина и Крайпътния Зоокът на Скутър, за да съберем малко материал за следващите ни албуми, нали, готин?

Докато пътуваше към магистралата, като се напрягаше с всички сили, за да вижда през прашния вятър, той усети, че отново мисли за онова момиче от Тонопа, което го зашлеви през лицето със собствения му портфейл, преди да изчезне. Спомни си го с много неприятно чувство.

След това един силен порив на вятъра за малко да го избута в платното на изток и той се съсредоточи върху шофирането си.

Пътуваха известно време в тишина. Когато Хоган погледна надясно, видя, че момчето се е отпуснало назад със затворени очи — може би спеше, може би дремеше, може би просто се преструваше, тъй като не искаше да говори. Това бе добре дошло за Хоган, и той също не искаше да приказва. Преди всичко, той не знаеше за какво би могъл да си приказва с господин Брайън Адамс, от Никъде, САЩ. Беше ясно, че младият господин Адамс няма нищо общо с пазара на етикети или с универсалния компютър за разчитане кода на всички продукти, които Хоган продаваше. От друга страна, самото оставане в своето платно от пътя се бе превърнало в доста сериозно предизвикателство.

Както бе предупредила и госпожа Скутър, бурята се засилваше. Пътят бе се превърнал в неясна оптическа измама, пресичана на неравни интервали от ивици пясък. Тези ивици бяха като „легнали полицаи“ за убиване на скоростта и те принудиха Хоган да пълзи с не повече от четиридесет километра в час. Трябваше да се примири с това. На места пясъкът се бе разпрострял равномерно по повърхността на пътя и го скриваше и тогава Хоган трябваше да шофира с около двадесет километра в час, като се ориентираше по неясните светлини на габаритите си, които се отразяваха в пътните ограничители.

От време на време някоя приближаваща кола или камион излизаше от навяващия пясък като праисторическо привидение с широко блеснали очи. Едно от тези привидения, стар Линкълн Марк IV, голям като кабина на камион, се движеше точно по средата на шосе № 46. Хоган натисна клаксона и завъртя надясно, като почувства как пясъкът скърца под гумите, почувства как устните му се отлепят от зъбите в безпомощна гримаса. Точно когато бе уверен, че насрещната

кола ще го натика в канавката. Линкълнът влезе в собственото си платно, оставяйки точно толкова разстояние, колкото Хоган да се промуши със своята кола. Стори му се, че чу как бронята му целуна задната броня на Марк IV, но като се има предвид пронизителния, непрестанен вой на вятъра, може би просто всичко бе плод на собственото му въображение. Той зърна другия шофьор — плешив старец, който седеше напрегнат зад волана и се взираше в навяващия пясък с концентриран, почти маниакален поглед. Хоган размаха юмрук към него, но дядката даже не го удостои с поглед. Вероятно той даже не е осъзнал, че съм тук, помисли си той, да не говорим, че така и не е разбрал, че за малко щеше да ме удари. В продължение на няколко секунди едва успя да задържи колата върху шосето. Чувстваше как пясъкът стърже все по-силно десните колела на фургона, чувстваше как колата занася и за малко да се обърне. Инстинктивно искаше да натисне с всичка сила кормилото наляво. Вместо това даде газ и колата се стрелна в тази посока, почувства как потта просмуква последната му чиста риза под мишниците. Най-накрая стърженето на гумите намаля и той разбра, че отново контролира фургона. Хоган въздъхна дълбоко с облекчение.

— Страхотен си зад волана, човече.

До такава степен бе фокусирал вниманието си върху шофирането, че бе забравил спътника си и от изненада за малко да завърти волана пълно наляво, с което отново щяха да попаднат в опасност. Той се обърна встрани и видя, че русолявото момче го наблюдава. Сиво-зелените му очи втренчено го гледаха с непонятен блясък, изобщо не бяха сънливи.

— Въпрос на късмет — каза Хоган. — Ако имаше къде да отбия, щях да го направя — но такъв е пътят. До отбивката при Сами е все така. Щом се доберем до подножието на хълма, ще стане по-добре.

Той не добави, че може да им потрѣбват три часа, за да прекосят стотината километра, които ги делят от хълмовете.

— Ти си търговски пътник, нали?

— Ясно като кристал.

Искаше му се, хлапето да не приказва. Искаше да се концентрира върху шофирането си. Габарити и халогенни фарове изникнаха пред тях от сумрака като жълти призраци. Те бяха следвани от един Ирок Z с калифорнийски номера. Фургонът и колата пъплеха един след друг

като стари дами в коридора на старчески дом. С крайчеца на окото си Хоган видя как момчето взема цигарата иззад ухото си и започва да си играе с нея. Настина, Брайън Адамс. Защо това хлапе му бе пробутало фалшиво име?

Беше сякаш сцена от стар филм, филм, който обикновено можеш да видиш по някоя от късните прожекции, черно-бял криминален филм, където пътуващият търговец (вероятно изпълнен от Рей Милънд) качва в колата опасния млад негодник (в изпълнение, да кажем на Ник Адамс), който току-що е избягал от затвора Габс, или Дийт, или някое подобно място...

— Какво продаваш, шефе?

— Етикети.

— Етикети?

— Точно така. Тези с универсалния код на продуктите. Малкият правоъгълник с предварително определен брой черни ивици.

Момчето изненада Хоган с това, че кипна.

— Разбира се, че ги знам — минават ги с някакво електрическо око в супермаркета и цената се показва по магичен път, нали?

— Да. Само че не е магия и не е електрическо око. Става дума за лазерен скенер. Продавам и тях. Както големите, така и портативни.

— Далече си стигнал, тарикат. — Саркастичната нотка бе едва доловима... но бе там.

— Брайън?

— Да.

— Името ми е Бил, не е човече, не е готин, и със сигурност не е тарикат.

Откри, че все по-силно и по-силно му се искаше да се върне обратно във времето до магазина на Скутър и да откаже, когато това хлапе го помоли да го вземе със себе си. Семейство Скутър не бяха лоши хора, те щяха да го оставят при себе си, докато бурята утихне на сутринта. Може би даже госпожа Скутър щеше да му даде възможност да припечели пет долара, като се грижи за паяка, гърмящите змии и Улф, Знаменития Койот от Минесота. Хоган осъзна, че тези сиво-зелени очи му се нравят все по-малко и по-малко. Той сякаш чувстваше тежестта им върху лицето си, като две камъчета.

— Да, Бил. Бил Етикетения тарикат.

Бил не отговори. Хлапето стисна пръстите си и протегна ръцете си назад, така че кокалчетата му изпукаха.

— Е, добре, както майка ми някога казваше — може да не е много, но си изкарваш прехраната. Нали, Етикетен тарикате?

Хоган изръмжа нещо неразбираемо и се концентрира върху шофирането. Чувството, че бе допуснал грешка, се бе превърнало в увереност. Когато бе качил онова момиче, Господ ѝ позволи да се измъкне ненаказана. *Моля те, Господи, започна да се моли той. Дай ми още един шанс, Господи. По-добре, дано да греша за това момче — дано това да е параноя, предизвикана от ниското атмосферно налягане, силния вятър и съвпадението на име, което не може да бъде чак толкова рядко срещано.*

От насрещната посока към тях се приближи огромен камион Мак, сребърният булдог върху решетката сякаш се взираше в носещия се във въздуха ситен пясък. Хоган завъртя надясно, докато почувства как пясъкът, струпан по края на пътя отново започна лакомо да гризе гумите му. Огромният сребрист контейнер, който Мак теглеше, блокираше всичко от дясната страна на Хоган. Беше на двадесетина сантиметра, може би даже по-малко и сякаш се изнизваше покрай него цяла вечност.

Когато най-накрая ги отмина, русолявото момче попита:

— Изглежда, че изкарваш достатъчно много, Бил — фургон като този ти е струвал най-малкото тридесет бона. Защо тогава...

— Излезе ми много по-малко. — Хоган не знаеше дали Брайън Адамс може да почувства ледената нотка в гласа му, но той сигурно би могъл. — Повечето от нещата вътре съм ги направил сам.

— И все пак, сигурно не си го закършил чак толкова. Защо тогава не се възнесеш нагоре, в дружелюбните небеса и не пътуваш все пак със самолет?

Това бе въпрос, който понякога Хоган си задаваше в дългите пусти километри между Темпе и Тъксън или Лас Вегас и Лос Анджелис. Въпросите, които трябва да си зададеш, когато не можеш да намериш нищо друго по радиото, освен скапани вариации на синтесайзър или до болка познати стари парчета и нямаш друг избор, освен да пуснеш касетата на последния бестселър от „Романи на касета“, когато няма какво да погледнеш, с изключение на километри сухи дерета или шубраци, всичките собственост на чичо Сам.

Би могъл да каже, че опознава по-добре клиентите си и нуждите им като обикаля през страната, където те живеят и продават стоките си, и това щеше да бъде истината, но не това бе причината. Би могъл да каже, че да ровичка из куфарите с мостри, които бяха прекалено обемисти, за да се вместиат под самолетната седалка, бе мъчителна работа, а когато му се наложи да ги изчаква да се появят на лентата на другия край на залата също бе приключение (веднъж един кашон с пет хиляди етикета за безалкохолни напитки се озова в Хило, Хавай, вместо в Хилсайд, Аризона). Това също бе истина, но не бе причината.

Причината бе, че той бе на борда на самолет на авиокомпанията Уестърн Прайд, който отвеждаше пътници на работа, но се разби в планинска местност на север от Рено. Шест от деветнадесетте пасажера на борда и двамата членове на екипажа загинаха. Хоган се отърва със счупване на гръбначния стълб. Прекара шест месеца на легло и още десет в тежък корсет, който съпругата му Лита наричаше Желязната Девица. Те (независимо кои бяха тези те) казваха, че ако те хвърли кон, трябва пак да го яхнеш. Уилям И. Хоган каза, че това е глупост и с изключение на полета до Ню Йорк, за да присъства на погребението на баща си, полет, през който бе стиснал юмруци до побеляване на кокалчетата на пръстите и бе глътнал два валиума, не бе пътувал повече със самолет.

Той се върна от спомените веднага, като осъзна две неща: сега, след като големият Мак бе преминал, бе сам на целия път и момчето продължаваше да го гледа изпитателно в очакване да му отговори на въпроса.

— Имах неприятно преживяване с един самолет, който трябваше да ме отведе на работа — каза той. Оттогава предпочитам транспорт, където можеш да отбиеш в крайпътното платно, ако ти откаже моторът.

— Сигурно си преживял много страхотии. Бил, човеко — каза хлапето. — В гласа му прозвуча нотка на престорено съжаление. — А сега, съжалявам, че трябва да ти кажа, те очаква още една. — Последва рязко метално изщракване. Хоган погледна и не се изненада, когато видя, че момчето държи сгъваем нож с блестящо двадесет сантиметрово острие.

О, по дяволите. Сега, когато опасността бе пред него, той не се почувства изплашен. Само уморен. О, по дяволите и само на

шестстотин километра от дома. Проклет да е.

— Отбий встрани, Бил, тарикатино. Леко и бавно.

— Какво искаш?

— Ако наистина не знаеш отговора на този въпрос, значи си по-глупав, отколкото изглеждаш. — По крайчеца на устните на момчето заигра лека усмивка. Самоделната татуировка на ръката на момчето се накъдри, когато мускулът под нея потрепна. — Искам ти мангизите и искам и подвижния ти бардак, поне за известно време. Но не се притеснявай — има отбивка за камиони недалеч оттук. Където е кръчмата на Сами. Близко до бариерата, където се събират пътните такси. Все ще те качи някой. Хората, които не спират ще те изгледат така, сякаш си кучешко лайно, което са открили на обувките си. Разбира се, че ще трябва да ги помолиш малко, но съм сигурен, че в крайна сметка ще те качат. Сега отбий встрани.

Хоган се изненада, че се чувства едновременно ядосан и безкрайно уморен. Беше ли ядосан оня път, когато момичето бе откраднало портфейла му? Не можеше да си спомни със сигурност.

— Не ми размахвай тази чекийка — каза той, като се обърна към момчето. — Когато ме помоли да те кача, аз те взех веднага и изобщо не съм те заставял да ме молиш. Ако не бях аз, щеше все още да гълташ пясък и да махаш с ръка някой да спре и да те вземе. Защо просто не се откажеш от тази работа. Ние...

Момчето внезапно замахна напред с ножа си и Хоган почувства изгаряща болка през дясната си ръка. Фургонът се завъртя, след това се разтресе, тъй като премина през още един от легналите пясъчни полицаи.

— Отбий, казах. Или ще слезеш от колата, етикетен тарикат или ще се озовеш в най-близкото дърво с прерязано гърло и с едно от твоите приспособления за разчитане на етикети, набито в задника ти. И искаш ли да знаеш нещо? Ще пуша по целия път до Лос Анджелис и всеки път, като си изпуша цигарата, ще загасям фаса в проклетото ти арматурно табло.

Хоган погледна ръката си и видя диагонална струйка кръв, която започваше от последното кокалче на ръката му до основата на палеца. Отново нахлу гневът... само че сега това бе истинска ярост и ако продължаваше да се чувства отпаднал, умората вече бе останала в тази ирационална ситуация някъде далеч зад него. Той се опита да призове

образите на Лита и Джак, за да приглуши това чувство, преди то да надделее и да го накара да извърши някакво безумие, но образите им бяха размазани и нефокусирани. В съзнанието му имаше ясен образ, но това не облекчаваше нещата — това бе лицето на момичето, което срещна на излизане от Тонопа, момичето с грозно зейналата уста под очите на тъжно дете от благотворителен плакат, момичето, което му бе казало „Я се шибай, бе готин!“ преди да го зашлеви през лицето със собствения му портфейл.

Той натисна педала за газта и фургонът се понесе по-бързо. Червената стрелка показваше около петдесет километра.

Момчето изглеждаше учудено, след това стъписано, след това ядосано.

— Какво правиш? Казах ли да отбиеш? Искаш вътрешностите ти да се изсипят в скута ти или нещо подобно?

— Не зная — каза Хоган. Продължи да натиска педала на газта. Сега стрелката трептеше над шестдесет километра. Фургонът премина през серия от малки дюни и потрепера като трескаво куче. — Какво искаш, момче? Искаш да си счупиш врата ли? Необходимо е само едно завъртане на волана. Аз съм си затегнал колана, но виждам, че ти си забравил своя.

Сиво-зелените очи на момчето бяха сега широко отворени, блестяха с някаква смесица от страх и ярост. Тези очи казваха: ти трябваше да отбиеш. Точно това трябва да стане, щом насоча нож към тебе — ти не го ли знаеш?

— Ти няма да посмеееш да ни блъснеш — каза момчето, но на Хоган му се стори, че той се опитва сам да си повярва.

— Защо не? — Хоган отново се обърна към момчето. — В края на краищата съм сигурен, че ще се измъкна, а фургонът е застрахован. Можеш да опиташ, ако искаш, задник такъв. Какво ще кажеш за това?

— Ти — започна момчето, но очите му се разшириха и той загуби всякакъв интерес към Хоган. — Внимавай! — изкрещя то.

Хоган погледна бързо напред и видя четири огромни бели фара, които сочеха точно към него през летящия пясък навън. Това бе някаква цистерна, вероятно превозваше бензин или пропан. Клаксон прониза въздуха, като писък на гигантска, разярена гъска. Уау уау уау!

Фургонът се бе отклонил наляво, докато Хоган се разправяше с момчето, сега той бе наполовина в насрещното платно. Той завъртя

волана рязко надясно, знаеше, че това няма да му помогне, знаеше, че вече е прекалено късно, но приближаващият камион също се движеше, също отби встрани, точно така, както Хоган се опита да отклони, за да пропусне Марк IV. Двете возила танцуваха едно покрай друго през навяващия пясък на една боя разстояние. Хоган почувства, че десните им колела отново захапват пясъка и знаеше, че този път няма никакъв шанс да задържи фургона на пътя — не, при условие, че се движеше с шестдесет и пет километра в час. Докато неясните очертания на огромната стоманена цистерна (Картър — доставки за ферми и органични торове бе написано от едната ѝ страна) се доближаваха, той почувства, как воланът му се изплъзна от ръцете и продължи да се изплъзва вдясно. А с крайчеца на окоето си видя как момчето се надвесва към него с ножа си.

Какво ти става, бе момче, да не си полудяло? — искаше да изкрещи той на момчето, но това щеше да бъде глупав въпрос, даже ако имаше достатъчно време, за да го произнесе. Разбира се, че това момче бе абсолютен перко — трябваше само да се вгледаш в тези сиво-зелени очи, за да го видиш. Самият Хоган сигурно не е бил с всичкия си, когато взе това момче със себе си, но всичко това нямаше никакво значение сега, сега той бе изправен в ситуация, с която трябваше да се справи и ако си позволи лукса да помисли, че всичко това не може да се случи именно на него — ако си позволи да помисли, че всичко това става с някой друг, дори само за една секунда — вероятно щяха да го открият на следващия или по-следващия ден с прерязано гърло и изкълвани от лешоядите очи. Това наистина се случваше, това бе нещо истинско.

Момчето се опита с всички сили да забие острието във врата на Хоган, но точно в този момент фургонът започна да се накланя, като навлизаше все по-дълбоко в пълното с пясък дере. Хоган отстъпи назад от острието, като изцяло пушна волана и си помисли, че се е измъкнал невредим, докато не почувства топлата влага на кръвта да напоява едната страна на врата му. Ножът бе разпорил дясната му буза от челюстта до слепоочието. Той замахна с дясната си ръка, опита се да хване китката на момчето и тогава предното ляво колело на фургона се удари в скала с размера на телефонна кабинка и фургонът подскочи високо и рязко, като кола на каскадьор в някой от тези филми, които това момче без корени несъмнено харесваше. Той се завъртя във

въздуха, и четирите колела продължиха да се въртят, все още със скорост четиридесет и пет километра в час и Хоган почувства как коланът му се заключва болезнено върху гърдите и корема му. Сякаш наново изживя самолетната катастрофа — сега, както и тогава, той просто не можеше да осъзнае, че всичко това наистина се случва.

Момчето, отхвърлено напред и нагоре, продължаваше да стиска ножа. Главата му се удари в покрива, когато таванът и подът на фургона си размениха местата. Хоган видя, че лявата му ръка маха ожесточено във въздуха и с учудване осъзна, че момчето все още се опитва да го пониже. Той бе от породата на гърмящите змии, Хоган бе прав за това, но никой не изцеждаше отровата му.

След това фургонът се удари в пустинния чакъл, който сякаш отрязва багажника и главата на момчето се удари в тавана отново, много по-силно този път. Ножът бе избит от ръката му. Шкафовете в задната част на фургона се разтвориха, като разпиляха навсякъде хартиени мостри и лазерни уреди за разчитане на етикети. Хоган долови неясно някакъв нечовешки писък — дългия, повлечен рев на покрива на фургона, който се плъзгаше по чакълестата пустинна повърхност на далечната страна на дерето — и си мислеше: Значи така се чувстваш, когато си вътре в консервна кутия и някой използва отварачката.

Предното стъкло се разпука и хлътна навътре във формата на увиснал щит, замъглен от милион зигзагообразни пукнатини. Хоган затвори очи и ги скри с ръце, за да предпази лицето си, докато фургонът продължаваше да се търкаля, влачейки се по страната на Хоган толкова дълго, че разтроши страничния прозорец на шофьора и се напълни с камъни и прашна пръст, а след това с клатушкане се изправи отново. Залюля се така, сякаш щеше да се наклони към страната на момчето... след това спря.

Хоган остана на мястото си, напълно неподвижен, с широко отворени очи, с ръце, впити в седалката си, чувстваше се като Капитан Кърк след нападение на Клингън. Усети, че skutът му е пълен с боклуци, парчета стъкло и още нещо, но отначало не можа да се ориентира какво е то. Почувства вятъра, който навяваше още пясък през строшените прозорци на фургона.

Миг след това видимостта му бе блокирана от някакъв бързо движещ се предмет. Предметът представляваше кълбо бяла кожа, кафява пръст, оголени кокалчета и червена кръв. Това бе юмрук и той

удари Хоган право в носа. Болката бе рязка и внезапна, сякаш някой бе изстрелял сигнална ракета право в мозъка му. За миг бе заслепен от обилната бяла светлина. Зрението му започна да се връща, когато ръцете на момчето внезапно се свиха около врата му и той повече не можеше да диша.

Момчето, господин Брайън Адамс, от Никъде, САЩ се бе наклонил над поставката между предните седалки. По бузите и челото и носа му бе разплискана кръв, която се стичаше може би от десетина различни рани и се бе размазала като бойна боя. Сиво-зелените му очи бяха втренчени съсредоточено в Хоган с цялата ярост, на която е способно човешко същество.

— Виж какво направи, шибано копеле! — изкрещя момчето. — Погледни какво ми направи!

Хоган се опита да се измъкне и за малко да си поеме дъх, когато за миг хватката на момчето отслабна, но коланът му бе все още заключен, доколкото можеше да почувства, така че нямаше къде да се дене. Ръцете на момчето отново се заеха с него, и този път палците му се впиха в гръкляна му и го стискаха с всичка сила.

Хоган се опита да повдигне ръце, но ръцете на момчето, здрави като затворнически решетки, го блокираха. Той се опита да отблъсне ръцете на момчето, но те не се помръдваха. Сега чуваше още един вятър — високия, режещ ушите му вятър в собствената му глава.

— *Виж какво ми направи, глупав скапаняк! Кръвта ми изтича.*

Това бе гласът на момчето, но идваше някъде отдалеч.

Тоя ме убива, помисли си Хоган и някакъв глас му отвърна: Точно така, да те шибам, сладур.

Това отново върна гнева му. Той бръкна в скута си, за да види какво друго има освен пръст и стъкло. Бе книжна торба с някакъв обемист предмет — Хоган не можеше да си спомни какво точно има в нея. Хоган стисна здраво торбата и замахна с юмрука си нагоре, точно под брадичката на момчето. Удари го с цялата си сила разнесе се оглушителен трясък. Момчето изкрещя от болка и изведнъж хватката му около гърлото на Хоган внезапно се разслаби, тъй като то падна назад.

Хоган пое дълбоко дъх на пресекулки и чу звук, какъвто издава чайникът, когато ви призовава да го свалите от котлона. *Аз ли издавам такъв звук? Боже мой, аз ли съм това?*

Той пое още веднъж дъх. Устата му се напълни с прах и пясък, от който се закашля, но за него това бе избавление, подарено от небесата. Той погледна към юмука си и видя Тракащата челюст, рязко откrojена върху кафявата торба. И изведнъж почувства, че тя се движи. Имаше нещо толкова изненадващо и шокиращо човешко в това движение, че Хоган изпищя и веднага изтърва торбата, сякаш бе хванал човешка челюст, която се опитваше да говори на ръката му. Торбата удари гърба на момчето и след това падна върху килима на пода на фургона, докато „Брайън Адамс“ се надигна неуверено на коленете си. Хоган чу как гумената лента се разкъсва... и след това ясното, отчетливо щракане и тропане на самите зъби, които се отваряха и затваряха.

Сигурно някое колелце е излязло от релсите си, бе казал Скутър. Обзалагам се, че някой, който е достатъчно сръчен, ще може да ги поправи и те отново ще вървят и тракат.

Или пък един силен удар може да свърши цялата работа. Ако оцелея и отново се върна тук един ден, ще трябва да кажа на Скутър, че всичко, което е необходимо, за да поправиш счупения механизъм на Тракащата челюст, е да обърнеш фургона си и след това да я използваш, като удариш някакъв автостопаджия — психопат, който се опитва да те удуши. Толкова просто, че даже дете може да го направи.

Зъбите тракаха и щракаха в разкъсаната кафява торба, страните ѝ се издигаха и спускаха като ампутиран бял дроб, който не иска да умре. Момчето изпъзля към задната част на фургона, без даже да погледне към торбата, клатеше главата си наляво-надясно, опитваше се да я проясни. Кръвта се стичаше от кичурите на косата му в тънки струйки.

Хоган намери катарамата на предпазния колан и натисна копчето, за да се отключи. Нищо не стана. Квадратчето в центъра на закопчалката изобщо не поддаде, а самият колан бе стегнат като от спазъм, впиваше се в паласките на средната възраст над колана на панталона му и прорязваше диагонална линия през гърдите му. Той се опита да се разклати напред-назад в седалката си, като се надяваше, че това ще му помогне да отключи колана. Струйката кръв от лицето му се усили и той почувства как бузата му се вее напред-назад като парче изсъхнал тапет, но това бе всичко. Почувства как паниката се опитва да си пробие път през шока и изненадата и обърна глава през дясното си рамо, за да види какво смята да направи момчето.

Явно момчето нямаше намерение да направи нещо хубаво. Бе забелязало ножа в далечния край на фургона, където той лежеше сред купчина наръчници и брошури. То го сграбчи, отхвърли косата от лицето си и на свой ред погледна назад през рамо към Хоган. Момчето се хилеше и в усмивката му имаше нещо, от което топките на Хоган едновременно се втвърдиха и свиха и той се почувства така, сякаш някой бе напъхал две костилки от праскови в гащите му.

А, ето че всичко е наред! — казваше усмивката на хлапето. — *За малко се бях разтревожил сериозно, но в крайна сметка нещата идват по местата си. Бях изгубил контрол и трябваше да импровизирам, но сега се връщаме към първоначалния сценарий.*

— Хвана ли се, Етикетен тарикат? — попита момчето през непрестанния вой на вятъра. — Сега те пипнах, нали? Хубаво, че пристегна колана си, нали? Много добре за мен.

Момчето се опита да се изправи, почти успя и тогава колената му не издържаха. По лицето му премина изражение на пълна изненада, толкова силна, че при други обстоятелства сигурно щеше да изглежда комична. След това то отметна прогизналата от кръв коса и отново започна да пълзи към Хоган, а в лявата си ръка стискаше дръжката на ножа, която представляваше имитация на кост. Татуировката Деф Лепърд хлътваше и се нагъваше с всяка извивка на отслабналия бицепс и напомняше на Хоган за начина, по който се надигаха и спускаха думите върху фланелката на Майра — НЕВАДА Е СТРАНАТА НА БОГА, всеки път, когато тя правеше някакво движение. Хоган сграбчи закопчалката на предпазния колан с две ръце и натисна с палци копчето по същия начин, по който хлапето бе вкопчило своите в гръкляна му. Никакъв отговор. Коланът бе като замръзнал. Той изви глава, за да погледне отново момчето.

Момчето се бе добрало до сгъваемото легло и след това спря. Изражението на дълбока, комична изненада, отново се бе появило на лицето му. То гледаше право пред себе си, което означаваше, че гледа нещо на пода и изведнъж Хоган си спомни за челюстта. Тя продължаваше да трака.

Той погледна надолу, за да види как Супер Тракащата Челюст излезе от отворения край на разкъсаната книжна торба върху смешните си оранжеви крачета. Кътниците, резците и кучешките зъби звучно щракаха нагоре-надолу и тракаха като лед в шейкър за

коктейли. Обувките заедно с мъничките бели гети сякаш танцуваха по сивия килим. Хоган осъзна, че те му напомнят за степа на Фред Астер, който прекосява сцената и после се връща обратно. Фред Астер с бастунче под мишница и сламена шапка, дръзко нахлупена над едното око.

— О, по дяволите — каза момчето, като едва прикри усмивката си. — За това ли се пазареше там? Ще те убия, Етикетен тарикат, ще отърва света от навлек като тебе.

Ключът, помисли си Хоган. Ключът, с който се навива челюстта... той не се върти.

Изведнъж го осени още едно от онези видения и той разбра какво точно ще се случи. Момчето ще пресегне, за да пипне Тракащата челюст.

Челюстта рязко спря да върви и да трака. Просто си стоеше там, върху леко наклонения под на фургона, полуотворена. Макар и без очи, тя сякаш се взираше изпитателно в момчето.

— Тракаща челюст — се изненада господин Брайън Адамс, от Никъде, САЩ. Пресегна и я хвана с дясната си ръка, така както Хоган бе предположил, че ще направи.

— Ухапи го! — Изкрещя Хоган. — Отхапи веднага шибаните му пръсти!

Главата на хлапето отскочи назад, сиво-зелените му очи зяпнаха от удивление. Той погледна към Хоган за миг — с изражение на пълно учудване, след което започна да се смее. Смехът му бе писклив и пронизителен, съвършено допълнение към вятъра, който виеше през фургона и развяваше завесите му като дълги призрачни ръце.

— Ухапи ме! Ухапи ме! Ухааааапи ме! — пееше хлапето, сякаш това бе най-смешния виц, който бе чувал някога. — Хей, Етикетен Тарикат! А на мен ми се струваше, че аз съм си ударил главата!

Момчето взе дръжката на ключа в зъбите си и пъкна показалеца на лявата си ръка между Супер Тракащата челюст. — Апи ме — каза той с нож между зъбите. Той се хилеше и мърдаше пръста си в огромната челюст.

— *Апи ме, о, не, апи ме!*

Зъбите не се помръднаха. Нито пък оранжевите крачета. Предчувствието на Хоган не се оправда, така както сънищата не се сбъдват, когато се събудиш. Момчето напъкна пръста си между зъбите

на Тракащата челюст още веднъж, започна да го изважда... след това започна да пици до пръскане на дробовете си.

— О, по дяволите! По дяволите! Копеле гадно!

За миг сърцето на Хоган подскочи в гърдите, но веднага осъзна, че въпреки че момчето все още пици, то всъщност се смее. Надсмиваше му се. На него. Зъбите бяха останали съвършено неподвижни през цялото време. Момчето повдигна челюстта нагоре, за да я разгледа отблизо, като отново сграбчи ножа. Той размаха дългото острие пред Тракащата челюст, така както учител размахва показалката си към непослушен ученик.

— Не трябва да хапеш — каза той. — Това е много лошо поведе...

Едно от оранжевите крачета направи внезапна стъпка напред по изцапаната длан на момчето. В този миг челюстта се отвори и преди Хоган напълно да разбере какво става. Тракащата челюст се бе затворила върху носа на момчето.

Този път писъкът на Брайън Адамс бе истински — вик на агония и крайна изненада. Той замахна към челюстите с дясната си ръка, опита се да ги отблъсне, но те бяха така стиснати върху носа му, както бе заключен предпазният колан на Хоган. Кръв и разкъсан хрущял се разхвърчаха на червени струйки между кучешките й зъби. Момчето полетя назад и за миг Хоган виждаше само трясещото се тяло, размаханите лакти и ритачите крака. След това той видя острието на ножа.

Момчето отново изпищя и седна. Дългата му коса бе паднала върху лицето като завеса, стиснатата Челюст стърчеше като кормилото на някакъв странен кораб. Момчето бе успяло по някакъв начин да напъха острието на ножа си между зъбите и това, което бе останало от носа му.

— Убий го! — изкрещя Хоган. Той бе обезумял, в един момент разбра, че сигурно е загубил разсъдъка си, но сега това нямаше значение. — Хайде, убий го!

Момчето изпищя — дълъг, пронизващ звук, сякаш от пожарна сирена и завъртя ножа. Острието изщрака, но преди това успя, макар и частично да разтвори безплътната челюст. Тя се откъсна от лицето му и падна в скута. По-голямата част от носа му падна заедно с нея.

Момчето отметна косата си назад. Сиво-зелените му очи бяха станали разногледни, той се опитваше да погледне към кървавия остатък в средата на лицето. Устата му бе провиснала надолу, вцепенена от болка, сухожилията на врата му бяха изпъкнали като възжета на повдигащи макари.

Момчето пресегна към челюстта. Тя чевръсто отстъпи назад на оранжевите си картонени крачета. Тя кимаше нагоре-надолу, сякаш маршируваше и се присмиваше на момчето, което сега бе седнало на петите си. Кръвта бе напоила предната част на фланелката му.

Момчето каза нещо, което потвърди увереността на Хоган, че той, Хоган е загубил разсъдъка си, защото само в една фантазия, породена от делириум, могат да се изрекат такива думи:

— Върди ми обратдо доса, кучи сид! — Момчето отново посегна към челюстта и този път тя се затича напред, под протегнатата му ръка, между разкрачените му крака и се заби в плътта му със сочно изщракване точно там, където синята избеляла тъкан се издуваше и свършваше ципът на джинсите му.

Очите на Брайън Адамс се разтвориха широко. Както и устата му. Ръцете му се изправиха на равнището на раменете широко разтворени и за миг той приличаше на някакъв странен имитатор на Ал Джолсън, който се готви да изпее „Мами“. Сгъваемият нож полетя зад рамото му към задната част на фургона.

— Исусе! Исусе! Исусуууууууу...

Оранжевите крачета заситниха така, сякаш танцуваха в шотландска танцова стъпка. Розовите челюсти на Супер Тракащата челюст кимаха бързо нагоре и надолу, сякаш казваха *да! да! да!* и после се клатеха напред и назад, също много бързо, сякаш казваха *не! не! не!*

— ... уууууууУУУУУУУ...

Когато джинсите на момчето започнаха да се разкъсват, а това, ако се съди по звука, изглежда не бе всичко, което се разкъсваше в този миг, Бил Хоган изгуби съзнание.

На два пъти дойде на себе си. Първият път сигурно бе малко по-късно, тъй като бурята продължаваше да вие и вие около фургона и бе почти толкова светло. Опита се да се обърне, но чудовищна болка

прониза врата му. Контузия на врата в резултат на катастрофата, разбира се и сигурно не бе толкова лошо, колкото би могло да бъде... или ще бъде утре, между впрочем. Разбира се, при положение, че доживее до утре сутринта.

Момчето, трябва да погледна и да се уверя, че е мъртво. Не, няма нужда. Разбира се, че е мъртво. Ако не беше мъртво, ти нямаше да си жив.

Изведнъж чу звук някъде зад себе си — равномерно щракане и затваряне на зъбите.

Този път идват за мен. Свършиха с момчето, но са все още гладни, значи идват за мен.

Той сложи ръцете си върху катарамата на предпазния колан, но копчето за освобождаването му продължаваше да е безнадеждно развалено, а и ръцете му сякаш бяха загубили силата си.

Челюстта бавно се приближаваше към него — сега бе точно зад седалката му, доколкото можа да прецени по звука и обърканото съзнание на Хоган долови някаква рима в непрестанното ѝ щракане:

*Кликети-Кликети-кликети клак.
Ние сме зъбите и идваме пак!
Гледай ни само как можем да ходим,
Виж ни как сити бродим!
Обичаме сити обаче да бродим.
Хлапака изядохме ний най-напред.
Не се тревожи, сега е твой ред!
Изядохме него най-напред,
Не се тревожи, иде твоят ред!*

Хоган затвори очи. Тракането престана.

Сега се чуваше само непрестанният вой на вятъра и пясъка, който се удряше в смачканата страна на фургона. Хоган чакаше. След като измина цяла вечност, той чу единично изщракване, последвано от тихия звук на раздирана тъкан. Последва пауза, след това ново изщракване и отново се повтори звукът на раздирана тъкан.

Какво ли прави? Третият път, когато се разнесе изщракването, а след него и звукът от разкъсана тъкан, той почувства как гърбът на

седалката му помръдна и разбра. Челюстта се изкачваше към него. Успяваше по някакъв начин да се покатери и сега бавно се приближаваше към него.

Хоган си спомни как челюстта щракна точно над издутината под ципа на джинсите на момчето и му се прииска отново да загуби съзнание. Пясъкът навяваше през разбитото предно стъкло и гъделичкаше бузите и челото му.

Щрак... храс. Щрак... храс. Щрак-храс.

Последното изщракване бе много близо. Хоган не искаше да погледне надолу, но не можеше и да се спре. Зад дясното му бедро, там където възглавничката на седалката срещаше облегалката, той видя широка бяла усмивка. Челюстта се придвижваше нагоре толкова бавно, че му се прииска да умре. Тя се отблъскваше с невидимите оранжеви крачета и като се залавяше с резците за сивата тъкан на седалката... се разтваряше и се отблъскваше на пресекулки нагоре.

Този път челюстта се впи в джоба на панталоните на Хоган и той отново припадна.

Когато за втори път дойде на себе си, вятърът бе стихнал и почти се бе стъмнило, небето бе потънало в странна пурпурна пелена, каквато Хоган никога не бе виждал преди в пустинята. Вихрушките пясък, които се носеха из пустинята там някъде зад хлътналите останки на предното стъкло приличаха на призрачни тичащи деца.

За миг той изобщо не можеше да си спомни нищо от това, което се бе случило, преди да се озове тук, последният ясен спомен, който имаше бе, че погледна индикатора на резервоара, видя, че е на една осма, след това погледна нагоре и видя пътен знак, на който пишеше: „Магазин и Крайпътен Зоокът на Скутър“ **БЕНЗИН БЪРЗА ЗАКУСКА СТУДЕНА БИРА. МОЖЕ ДА ВИДИТЕ И ЖИВА ГЪРМЯЩА ЗМИЯ!**

Той разбра, че известно време би могъл да остане в амнезия, ако пожелае, като си даде малко време, подсъзнателно би могъл даже да се ограда завинаги от някои опасни спомени. Но ще бъде опасно и ако не си спомни. Много опасно. Защото...

Вятърът отново започна да вие. В смачканата страна на фургона (неговата страна, на шофьора) започна да барабани пясък. Звучеше почти като

челюстта! челюстта! челюстта!

Крехката повърхност на безпаметното му състояние се разклати, като пропусна всичко пред себе си и изведнъж кожата на Хоган изстина. Той тихо изстена, като си спомни звука

щрак

който издаде Тракащата челюст, когато се затвори върху топките на момчето и той неволно пристисна своите слабини, като очите му изплашено се въртяха в орбитите си, докато търсеше избягалата челюст.

Той не можа да я открие, но лекотата, с която раменете последваха движението на ръцете му бе нещо ново. Погледна бавно към скута си и бавно махна ръцете си от слабините. Предпазният му колан повече не го държеше като затворник. Коланът лежеше на пода на две парчета. Металната част, която бе блокирала бе останала някъде в катарамата, но до нея имаше само разкъсана червена тъкан. Коланът не бе срязан, той бе прегризан.

Той погледна в огледалото за задно виждане и видя още нещо: задните врати на фургона зееха отворени и на мястото, където лежеше момчето, бяха останали само неясните очертания от червено петно. Господин Брайън Адамс, от Никъде, САЩ, бе изчезнал.

Както и Тракащата челюст.

Хоган излезе бавно от фургона, като старец, страдащ от тежък артрит. Той откри, че ако си държи главата съвършено изправена, нямаше проблеми... но той забрави и когато я завъртя в една посока, последва серия от пронизващи болки във врата, раменете и горната част на гърба. Даже мисълта да отпусне главата си назад бе непоносима.

Той се отправи бавно към задната част на фургона, наклони леко главата си над смачканата и обелена повърхност, слушаше и чувстваше как стъклото скърца под краката му. Той остана неподвижен цяла вечност на далечния край на фургона от страната на шофьора. Страхуваше се да се помръдне. Страхуваше се, че когато заобиколи фургона, ще види момчето приклепнало на пети, стиснало нож в лявата ръка и ухилено с характерната си празна усмивка.

Но не можеше да остане повече там, като държи главата си върху контузения си врат като голяма бутилка нитроглицерин, докато се стъмни, така че най-накрая Хоган заобиколи фургона.

Никой. Момчето наистина бе изчезнало. Поне така му се стори отначало.

Вятърът виеше, развяваше косата на Хоган около натъртеното му лице, след това постепенно утихна. Тогава той чу рязък стържещ звук на около двадесетина метра отвъд фургона. Погледна в тази посока и видя как точно в този миг подметките на момчето изчезват зад пресъхналото речно корито. Гуменките бяха разперени като несръчно написано V. За миг те спряха движението си, сякаш това, което влачеше тялото на момчето се нуждаеше от кратка почивка, за да възстанови силата си и след това продължиха движението си напред с малки подскоци.

Изведнъж в съзнанието на Хоган изникна картина с ужасна, непоносима яснота. Той виждаше как Супер Тракащата челюст стои на оранжевите си крачета точно на ръба на старото речно корито, стоеше в гетите си толкова хладнокръвно, че и най-надменните Калифорнийски Стафиди в сравнение с тях приличаха на нещастни провинциалисти от Някъде си, Северна Дакота, стоеше в наелектризираната пурпурна светлина, която осветяваше безлюдните земи на запад от Лас Вегас. Тя здраво стискаше дебелия кичур от дългата русолява коса на момчето. Тракащата челюст го бе спасила.

Тракащата Челюст влачеше господин Брайън Адамс за Никъде, САЩ.

Хоган се обърна в другата посока и тръгна бавно по пътя, като държеше нитроглицериновата си глава изправена и неподвижна върху врата си. Пет минути му потрябваха, за да прекоси канавката и още петнадесет да го вземат на автостоп, но той успя в това време да свърши и двете работи. През цялото време, не погледна нито веднъж назад.

Девет месеца по-късно, в един горещ летен ден през юни, Бил Хоган отново се озова до Крайпътния Магазин и Зоокът на Скутър... само че мястото сега бе преименувано. ПРИ МАЙРА, бе написано сега на табелата. БЕНЗИН СТУДЕНА БИРА ВИДЕО. Под думите бе нарисуван вълк — или може би това бе Ууф, който виеше срещу луната. Самият Ууф, удивителният Койот от Минесота, лежеше в клетка под сянката на верандата. Задните му крака бяха екстравагантно

разкрачени и муцуната му лежеше върху лапите. Той не се изправи, когато Хоган излезе от колата, за да напълни резервоара. От гърмящите змии и паяка нямаше и помен.

— Здравсти, Ууф — каза той, докато се изкачваше по стълбите. Затворникът в клетката се опъна на гърба си и дългият му червен език провисна съблазнително от устата му, докато той зяпаше към Хоган.

Магазинът изглеждаше сякаш по-голям и бе определено по-чист. Хоган предположи, че това бе частично поради това, че в този ден нямаше и следа от пясъчна буря, но това не бе всичко, например прозорците бяха измити, а това създаваше коренно различно впечатление. Дъсчените стени бяха заменени с чамова ламперия, която все още ухаеше на свежест и сочност. В задната част бе добавен снейкбар с пет столчета. Витрината за сувенири и антиквариат бе все още там, но ги нямаше табакерите и заредените цигари, сирените и Праха за кихане на Доктор Уоки. Витрината сега бе пълна с видеокасети. На ръка бе написано:

КАСЕТИТЕ, НЕПОДХОДЯЩИ ЗА ДЕЦА СА СЪС
ЗНАКА X И СА В ЗАДНАТА СТАЯ — АКО СИ НА
ОСЕМНАДЕСЕТ. АКО НЕ СИ — РАЗКАРАЙ СЕ ОТТУК.

Жената зад касата седеше обърната странично към Хоган, втренчена в калкулатора и просветващите цифри. За миг Хоган си помисли, че това е дъщерята на господин и госпожа Скутър — допълнение към трите момчета, за които Скутър бе споменал. Трудно бе да се повярва, че това би могла да бъде, че това е жената, чийто огромен бюст за малко да разкъса по шевовете фланелката, на която бе изписано НЕВАДА Е СТРАНАТА НА БОГА, но беше тя. Госпожа Скутър бе отслабнала най-малко с петнадесетина килограма и бе боядисала косата си в лъскав и блестящ ореховокафяв цвят. Само бръчките от слънцето покрай очите и устата ѝ бяха същите.

— Бензин ли искате?

— Да. Налейте ми за петнадесет долара. — Той ѝ подаде двадесет долара и тя му издаде касовата бележка.

— Мястото изглежда доста различно в сравнение с последния път, когато бях тук.

— Откакто Скутър почина, настъпиха доста промени — съгласи се тя и извади пет доларова банкнота. Пресегна да му я подаде, тогава за първи път наистина се вгледа в него и се поколеба.

— Извинявайте... не сте ли оня тип, когото за малко щяха да убият в деня на бурята миналата година?

Той кимна и подаде ръката си:

— Бил Хоган.

Тя изобщо не се поколеба, просто подаде ръка и стисна здраво неговата. Смъртта на съпруга ѝ сякаш бе поправило настроението ѝ... или бе просто защото за нея промяната в живота ѝ най-накрая бе настъпила.

— Много съжалявам за съпруга ви. Изглеждаше голям добряк.

— Скут? Да, бе прекрасен човек, преди да се разболе — съгласи се тя. — Ами вие как сте? Оправихте ли се?

Хоган кимна.

— Близо месец и половина носех яка около врата — не ми бе за първи път, но сега съм наред.

Тя погледна към белега, който преполовяваше дясната му буза.

— Той ли направи това? Онова хлапе?

— Да.

— Порязал те е доста лошо. Чух, че се е претрепал в катастрофата, след това е допъзлял в пустинята, където е умрял. — Тя погледна Хоган изпитателно. — Това ли е истината?

Хоган се усмихна леко.

— Предполагам, че е нещо подобно.

— Джи Ти — той е щатският горски в тези краища — казва, че животните са го обработили доста сериозно. Пустинните плъхове се държат ужасно невъзпитано.

— Не зная какво стана с него по-нататък.

— Джи ми каза, че и собствената му майка няма да го разпознае. — Тя сложи ръка върху смалилия се бюст и го погледна сериозно. — Ако лъжа, тук да остана.

Хоган се засмя високо. През седмиците и месеците, които последваха след онази буря, това бе нещо, което му се случваше доста често. Понякога му се струваше, че след оня паметен ден, отношението му към живота се бе променило.

— Извадил си голям късмет, че не те е убил — каза госпожа Скутър. — Разминало ти се е на косъм. Сигурно Бог е бил с теб тогава.

— Точно така — съгласи се Хоган. — Той погледна към витрината с видеокасетите. — Виждам, че си разкарала сувенирите.

— Онези стари проклетии? Прав си. Това бе първото, което направих след като... — Очите ѝ внезапно се разтвориха. — О, Боже. Имам нещо, което си е Ваше. Ако го забравя, сигурно духът на Скутър ще се върне и ще ме преследва!

Хоган се намръщи от изненада, но жената вече бе зад тезгяха. Тя се изправи на пръстите на краката си и извади нещо от високия рафт над поставката с цигарите. Това бе, Хоган видя без изобщо да се изненада, Супер Тракащата Челюст. Жената я остави до касовия апарат.

Хоган изгледа тази замръзнала, безгрижна усмивка с дълбокото чувство, че вече е преживял всичко това. Ето я пред него, най-голямата Тракаща Челюст в света, тя стои в смешните си оранжеви обувки зад рекламата на „Слим Джим“, хладна като планински бриз и му се усмихва, сякаш иска да му каже:

Здравей, как си? Да не би да си ме забравил. Аз не те забравих, приятел. Изобщо не съм те забравила.

— Намерих я на верандата на следващия ден, след като отмина бурята — каза госпожа Скутър. Тя се засмя. — Старият Скутър обичаше да прави този номер — подари ти нещо, после ти го пъхва в торбичка с пробито дъно. Мислех си да я изхвърля, но той каза, че тя ти е подарък и че трябва да я запазя за теб някъде по рафтовете. Той каза, че пътуващият странник, който се е отбил веднъж, най-вероятно отново ще се отбие... ето те и тебе.

— Да — съгласи се Хоган. — Ето ме и мен.

Той взе челюстта и пъхна пръстта си между леко зейналите ѝ зъби. Прокара крайчеца на пръста си по кътниците и в съзнанието си сякаш чуваше гласа на момчето, господин Брайън Адамс от Никъде, САЩ да си тананика: *Ухати ме! Ухати ме Ухаааааапи ме!*

Дали зъбите бяха все още оцветени с избледнелия ръждив цвят на кръвта на момчето? Хоган си помисли, че виждаше нещо там, но може би това бе само сянката.

— Запазих го за Вас, само защото Скутър ми каза, че имате син.
Хоган кимна.

— Точно така. — И, помисли си той, момчето все още си има баща. В момента в ръката си държа причината за това. Въпросът е, дали тя е извървяла целия този път на мъничките си оранжеви крачета, защото тук е нейният дом... или защото, по някакъв начин е знаела това, което Скутър е знаел? Че рано или късно, пътуващият странник се връща там, където някога се е отбил, така както убиецът отново посещава сцената на местопрестъплението.

— Е, добре, ако все още ги искаш, те са си твои — каза тя. За миг тя бе тържествено сериозна... след това се засмя. — По дяволите, сигурно щях да я изхвърля така или иначе, само че я забравих. Разбира се, тя все още е счупена.

Хоган завъртя ключа, който стърчеше от венеца ѝ. Той се завъртя два пъти, като изщрака леко, след това се завъртя безцелно в ключалката си. Счупена. Разбира се, че бе счупена. И щеше да си остане така, докато реши, че за известно време не иска да бъде развалена. И въпросът не бе как се бе върнала отново тук и въпросът не бе даже *защо*.

Въпросът бе: Какво искаше тя?

Той пхна пръста си отново в ухилената бяла стоманена челюст и прошепна:

— Ухапи ме — не искаш ли да ме ухапеш?

Челюстта просто си стоеше на страхотните си оранжеви крачета и се хилеше.

— Май че не може да говори — каза госпожа Скутър.

— Не — каза Хоган и изведнъж се усети, че си мисли за момчето, Брайън Адамс, от Никъде, САЩ. Напоследък се навъртаха много хлапета като него. Както и много възрастни, които се носеха по магистралите като семена на плевели, винаги готови да ти вземат портфейла, да ти кажат „Я се шибай, готин“ и да избягат. Можеш да престанеш да вземаш автостопаджии (той повече не вземаше случайни спътници), можеш да монтираш и алармена инсталация в къщата си (и това бе направил), но светът бе суров и в този свят самолетите понякога падаха от небесата и навсякъде можеха да изскочат някакви обезумели типове и винаги имаше място за една малка допълнителна застраховка. В края на краищата, той имаше жена.

И син.

Щеше да бъде хубаво, ако Джак има тази страхотна Тракаща челюст на бюрото си. Просто в случай, че нещо стане.

Просто за всеки случай.

— Благодаря ви, че сте я запазили — каза той, като повдигна внимателно Тракащата челюст за крачетата. — Мисля, че синът ми страшно ще ѝ се зарадва, даже и да е счупена.

— Благодарни на Скот, не на мен. Искаш ли торбичка? — ухили се тя. — Имам полиетиленова, без никакви дупки, гарантирам.

Хоган поклати глава и пъхна Тракащата челюст в джоба на спортното си яке.

— Така ще я нося — каза той и на свой ред ѝ се усмихна. — Да ми е под ръка.

— Както ви харесва. — Когато той вече се отправи към вратата, тя извика след него — Отбийте се пак някой път. Правя страхотни сандвичи с пилешка салата.

— Сигурен съм, че е така и непременно ще се отбия — каза Хоган. Излезе навън, спусна се по стълбите и застана за миг, усмихнат под горещото пустинно слънце. Чувстваше се превъзходно, напоследък се чувстваше доста често така. Бе стигнал до мисълта, че това е напълно в реда на нещата.

От лявата му страна, Ууф, удивителният койот от Минесота се изправи на крака, пъхна муцуната си през телената преграда на клетката си и излая. В джоба на Хоган, Тракащата челюст изщрака веднъж. Звукът бе тих, едва доловим, но Хоган го чу... и почувства как тя се движи. Той потупа джоба си.

— Спокойно, приятел — каза той меко.

Бързо прекоси двора, покатери се зад волана на новия си шевролет — фургон и се отправи към Лос Анджелис. Бе обещал на Лита и Джак, че ще се върне вкъщи до седем, най-късно осем, а той бе човек, който обичаше да спазва обещанията си.

КАДИЛАКЪТ НА ДОЛАН

Отмъщението е блюдо, което се яде студено.

Испанска поговорка

Чаках и го следях седем години. Виждах го как идва и си отива. Наблюдавах го как се шляе в скъпи ресторанти, облечен в смокинг, заобиколен всеки път в компанията на различни жени, винаги с бодигардове, плътно долепени до него. Наблюдавах как косата му се промени от метално сиво до модерно сребристо, докато моята просто изтъняваше, докато най-накрая оплешивях. Наблюдавах го как напуска Лас Вегас за редовните си поклонения до Западното крайбрежие, наблюдавах го как се връща. Два или три пъти го наблюдавах от страничен път как неговият Седан де Вил, със същия цвят като косата му, се носеше по 71 магистрала към Лос Анджелис. Наблюдавах го още няколко пъти как напуска дома си на Холивуд Хилс в същия сив кадилак, за да се върне в Лас Вегас — не толкова често както би ми се искало. Аз съм учител в начално училище. Учителите и високоплатените негодници нямат една и съща свобода на движение, това е просто икономическа даденост на живота.

Той не знаеше, че го наблюдавам — никога не съм се приближавал достатъчно близо до него, за да разбере това. Много внимавах.

Той уби жена ми или нареди да я убият, не е ли все едно? Искате ли подробности? Няма да ги получите от мен. Ако ги искате, погледнете в старите течения на вестниците. Тя се казваше Елизабет. Преподаваше в същото училище, където преподавам до ден-днешен. Тя преподаваше на първолаците. Те я обожаваха и мисля, че някои от тях може би не бяха я забравили, въпреки че сега са вече тийнейджъри. Обичах я и продължавам със сигурност да я обичам. Не бе някоя красавица, но бе миловидна. Бе тихичка, но можеше да се смее.

Сънувам я. Сънувам лешниковите ѝ очи. За мен никога не е съществувала друга жена. И няма да съществува.

Някъде, някак си Долан нещо се изпусна. Това е всичко, което трябва да знаете. А Елизабет се бе озовала там, на погрешното място и в погрешното време и видя неговия фал. Тя отиде в полицията и оттам я препратиха във ФБР, където я разпитаха и тя потвърди, че ще свидетелства. Те обещаха да я охраняват, но или нещо объркаха, или подцениха Долан. А може би и двете. Каквото и да беше, една вечер тя влезе в колата и динамитът, свързан със стартера, ме остави вдовец. Той ме направи вдовец — Долан.

Не го осъдиха, защото нямаше свидетел, който да даде показания срещу него.

Той се върна в неговия свят, аз в моя. Суперлюксовият петоъгълен апартамент във Вегас за него, празният и пуст дом за мен. Постоянно шествие от красиви жени в скъпи кожи и рокли с пайети за него, тишината за мен. Сивите кадилаци, от които се смениха точно четири на брой в течение на годините за него, старият Бюик Ривиера за мен. Неговата коса придоби сребърен цвят, моята просто окапа.

Но аз го наблюдавах.

Бях внимателен — о, наистина. Много внимателен. Знаех какво представлява той, какво може да направи. Знаех, че ще ме размаже като бълха, ако види или почувства какво му готвя. Така че много внимавах.

През лятната ваканция преди три години го проследих (на благоразумно разстояние) до Лос Анджелис, където той често ходеше. Той отсядаше във великолепната си къща и уреждаше страхотни купони (наблюдавах идването и разотиването на гостите, скрит в безопасната сянка на края на блока, като изчезвах в тъмнината, когато полицейските патрулни коли минаваха покрай мен) и отсядах в евтин хотел, където гостите надуваха с всички сили радиоапаратите си и неоновата светлина от отсрещния бар със сервитьорки с монокини блестеше в прозорците. Заспивах в такива нощи и сънувах лешниковите очи на Елизабет, сънувах, че всичко това никога не бе ми се случвало и се събуждах понякога със сълзи, изсъхнали на лицето ми.

За малко да загубя надежда.

Добре го охраняваха, пазеха го наистина много добре. Никъде не отиваше без тежковъоръжените горили, а самият кадилак бе блиндиран. Големите радиални гуми бяха самозалепващи се, от типа, който бе особено популярен сред диктаторите на малките, неспокойни държави.

Тогава, оня последен път, разбрах как може да го направя — но не го осъзнах, преди да се изплаша до смърт.

Последвах го до Лас Вегас, като винаги запазвах разстояние от поне километър и половина между нас, понякога три, понякога четири километра. Когато прекосяхахме пустинята и се отправяхме на изток, понякога колата му бе не повече от слънчево зайче на хоризонта, а аз си спомнях Елизабет и как слънцето блестеше в косите ѝ.

Тогава го следвах на доста голямо разстояние. Бе средата на седмицата и движението по магистрала 71 бе много слабо. Когато движението е слабо, проследяването става опасно — дори учител в началното училище знае това. Преминах покрай оранжев знак, който показваше „Отклонение на осем километра“ и изостанах още повече от него. Отбивките в пустинята намаляват скоростта на движението до краен предел и не исках да рискувам да се озова зад сивия кадилак, докато шофьорът бавно го насочва по някакъв разбит второстепенен път.

Отклонение на пет мили, посочваше следващият знак и под него — *Работа с взривове пред вас. Изключете двустранната радиовръзка.*

Започнах да размишлявам върху един филм, който бях гледал преди години. В този филм бандата въоръжени грабителите бе отклонила бронирана кола в пустинята, като поставиха фалшиви знаци за отбивка. След като шофьорът се хвана на номера и отби по мръсен пустинен път (в пустинята е фрашкано с хиляди такива пътища — за овце и между отделните ферми, стари държавни пътища, които до никъде не водят), крадците махнаха знаците, осигуриха пълната изолация и тогава просто направиха засада, докато бодигардовете излязат.

Убиха бодигардовете.

Спомних си това.

Убиха бодигардовете.

Достигнах до отклонението и завих по него. Пътят бе точно толкова лош, колкото си го представях — прах и пушилка, две коли

едва можеха да се разминат, дупки, от които старият ми буюик подскачаше и се тресеше така, сякаш всеки момент ще се разпадне. Буюикът се нуждаеше от нови амортизатори, но те са разход, който един учител в начално училище не може да си позволи и трябва да отложи за по-добри времена, дори когато е вдовец без деца, без никакви хобита с изключение на мечтата му за отмъщение.

Докато буюикът танцуваше и се тресеше по пътя, ми хрумна една идея. Вместо да следвам кадилака на Долан следващия път, когато той напусне Вегас за Лос Анджелис или Лос Анджелис за Вегас, — ще го изпреваря. Ще направя фалшива отбивка както крадците направиха във филма и ще го подмамя в пустоша на пустинята, тиха и оградена от планините. Тогава ще махна знаците, както крадците направиха във филма.

Внезапно се върнах в действителността. Кадилакът на Долан бе пред мен, точно пред мен, отбил на една страна от прашния коловоз. Една от гумите, самозалепваща се или не, бе спукана. Не само това. Тя бе експлодирала и бе излязла наполовина от джантата. Причината бе вероятно остър камък, стърчащ в пътя като мъничко противотанково препятствие. Един от двамата бодигардове работеше с крик под предния край на колата. Вторият — великан с лице на шопар, стоеше зад самия Долан, а по лицето му, под късо подстригания бретон, се стичаха струйки пот. Даже в пустинята, те не искаха да рискуват излишно.

Долан стоеше на една страна, висок и строен в отворената риза и тъмни панталони, сребърната му коса се вееше около главата му от пустинния вятър. Пушеше цигара и наблюдаваше хората си така, сякаш бе някъде другаде, в ресторант или бална зала или може би в гостната си.

Очите му срещнаха моите през предното стъкло на колата ми и след това се плъзнаха, без изобщо да ме разпознаят, въпреки че ме бе виждал веднъж, преди седем години (когато все още имах коса), на предварителното следствие, когато седях до жена ми.

Ужасът ми от това, че застигнах кадилака, се замени с откровена ярост.

Помислих да се надвеса от прозореца и да му изкрещя: *Как смееш да ме забравиш? Как смееш да не ми обръщаш внимание!* Но това щеше да бъде отчаяна постъпка на един безумец. Слава богу, че бе

ме забравил, бе прекрасно, че не ме позна. По-добре да бъда мишка зад ламперията, която изяжда стръвта, без да се хване в капана. По-добре да бъда паяк, който плете мрежата си високо в корнизите.

Мъжът, който се потеше с крика ми махна, но не само Долан можеше да подминава другите с безразличие. Погледнах безразлично през шофьорското прозорче, като от все сърце му пожелах инфаркт или мозъчен удар, или, още по-добре и двете едновременно. Продължих пътя си — но в главата ми бе нахлула кръв и сърцето ми биеше до спукване, така че за няколко мига планините на хоризонта сякаш се удвоиха и даже утроиха пред очите ми.

Само ако имах пистолет! — си казах аз.

Ех, ако имах пистолет! Можех да сложа край на скапания му, мръснишки живот точно в мига, когато преминах покрай него, само ако имах пистолет!

Километри по-късно, разумът ми надделя. Ако имах пистолет, единственото, което щях да постигна, бе да ме убият. Ако имах пистолет, бих могъл да го извадя, когато мъжът, който пъшкаше зад крика, ми махна. Щях да сляза от колата и отчаяно да започна да ръся куршуми из пустинния пейзаж. Можех да раня някого. Най-накрая щяха да ме убият и да ме заровят в плитък гроб и Долан щеше да продължи да се движи в компанията на красавици и да снове между Лас Вегас и Лос Анджелис в сребърния си кадилак, докато пустинните животни изкопаят останките ми и се бият за костите ми под студената луна. А за Елизабет никой никога няма да отмъсти.

Мъжете, които преследвах, имаха една професия — да убиват. Аз можех само да преподавам на третокласници.

Това не бе филм, си напомних, когато отново излязох на магистралата и преминах покрай оранжев знак „Край на строителните работи! Щатът Невада ви благодари!“ И ако някога направя грешката да объркам действителността с някой филм, като си въобразя, че оплешивяващ и късоглед начален учител може да се превърне в Мръсния Хари^[1] извън собствените си блянове, тогава никога няма да има никакво отмъщение, никога.

Идеята ми да направя фалшиво отклонение бе толкова романтична и нереалистична, както идеята да изскоча от стария бюик и да поваля тримата с град от куршуми — аз, който не бях стрелял

изобщо с огнестрелно оръжие, откакто навърших шестнадесет години и никога не бях стрелял с пистолет.

Тъй като подобно нещо бе невъзможно без цяла банда съучастници — даже филмът, който бях гледал, макар и много романтичен, ясно показваше това. Те бяха осем или девет в два отделни екипа и непрекъснато поддържаха радиовръзка помежду си. Беше се появил даже някакъв мъж, който летеше с малък самолет над магистралата, за да се убеди, че бронираната кола е относително изолирана, докато тя се приближаваше до точното място на магистралата.

Сюжет, очевидно измислен от някой разплут сценарист, седящ до плувния си басейн с чаша пина колада в едната ръка и току-що наострен молив в другата. Даже и той се нуждаеше от малка армия, за да осъществи идеята си. Аз бях сам.

Нищо нямаше да излезе. Бе просто моментен подвеждащ светъл лъч, както и другите, които просветваха от време на време през годините — идеята да поставя някакъв отровен газ в климатичната инсталация на Долан или да поставя взривно устройство в къщата му в Лос Анджелис или може би да намеря някакво наистина смъртоносно оръжие — базука, да кажем и да превърна проклетия сребърен кадилак в кълбовидна мълния, докато той се носи на изток към Вегас или на запад към Лос Анджелис по 71 магистрала.

По-добре да се откажа.

Но нямаше да го направя.

Виж му сметката, вътрешният глас, който говореше, вместо Елизабет продължи да нашепва. Виж му сметката, така, както опитната овчарка ще захване някое шиле отклонило се от стадото, когато господарят заповяда. Отбий колата му в пустошта и го убий. Избий ги всичките.

Няма да свърши работа. Ако не допусках нещо друго, трябваше поне да предвидя, че човек, който бе оцелял толкова дълго като Долан трябва да има истински инстинкт за оцеляване — изострен може би до клиничен случай на параноя. Той и хората му веднага щяха да разгадаят трика с отбивката.

Те се отклониха от магистралата днес, гласът, който говореше за Елизабет, отговори. Даже не се поколебаха. Отбиха като невинни овчици.

Но аз знаех — да, някак си бях стигнал до това! — че типове като Долан, повече вълци, отколкото хора, развиват някакво шесто чувство по отношение на дебнещите ги опасности. Можех да открадна знаци за отбиване от някой от строежите по пътя и да ги поставя точно там, където трябва, можех даже да добавя флуоресциращи оранжеви пътни конуси и няколко опушени варела. Бих могъл да направя всичко това и въпреки това Долан ще долови нервното изпотпяване на ръцете ми, докато подготвям този капан. И през блиндираните прозорци на колата си ще помирише опасността. Ще затвори очите си и ще чуе името на Елизабет някъде в дъното на змийското гнездо, което представляваше съзнанието му.

Гласът, който припомняше за Елизабет, замлъкна и си отдъхнах, слава богу, най-накрая млъкна за този ден. И тогава, когато Вегас изплува пред очите ми — син и призрачен и трептящ в далечния край на пустинята — той отново проговори.

Тогава не се опитвай да го заблудиш с фалшива отбивка, прошепна той. Опитай с истинска.

Завъртях бюика по пътя и нервно отбих встрани, като натиснах педала на спиращката и с двата си крака. В огледалото за обратно виждане се вирах в широко отворените ми, учудени очи.

Някъде в мен, гласът, който говореше за Елизабет, започна да се смее. Това бе див, безумен смях, но след няколко мига и аз започнах да се смея с него.

Другите учители ми се присмиваха, когато започнах да посещавам Фитнес центъра на Девета улица. Един от тях поиска да разбере да не би някой да ми е хвърлил пясък в лицето. Смях се заедно с тях. Хората престават да те подозират, ако продължиш да се смееш заедно с тях. А защо да не се смея? Жена ми бе умряла преди седем години. От нея бяха останали вече само шепа прах, косите и костите в ковчега ѝ. Тогава защо да не се смея? Виж, когато човек като мен престане да се смее, хората започват да подозират да не би да се е случило нещо лошо.

Смеех се заедно с тях, въпреки болката в мускулите през цялата онази есен и зима. Смеех се, въпреки че бях непрекъснато гладен — никакви допълнителни порции, никаква бира, някакво похапване късно вечер, никакъв джин-фис преди вечеря. Само печено месо алангле и много, много зеленчуци.

За Коледа си купих гладиатор за тренировки.

Не, това не е съвсем точно. Елизабет ми купи гладиатор за Коледа.

По-рядко виждах Долан, бях зает със спортни упражнения, исках да сваля биреното шкембе, да стегна ръцете, гърдите и краката си. Но понякога ми се струваше, че не мога повече да продължавам така, че никога няма да мога да вляза в истински добра спортна форма, че няма да мога да живея, без да си сипвам допълнителни порции, без парченце кекс или торта и без подсладена сметана за кафето. Когато изпадах в такова настроение, спирах колата срещу някой от любимите му ресторанти или влизах в някой от предпочитаните от него клубове и го чаках да се покаже, слизайки от сивия като мъгла кадилак с арогантна, студена блондинка или ухилена червенокоса мацка, залепена до рамото му — или по една от всяка страна. Ето го и него, човекът, който уби моята Елизабет, ето го, в целия му блясък, с риза от модна къща „Бижан“ и златен „Ролекс“, който пробляскваше в светлините на нощния клуб. Когато бях уморен и отчаян, отивах при Долан, така както човек, измъчван от жажда, търси оазис в пустинята. Дишах отравения му въздух и се чувствах освежен.

През февруари започнах да тичам всеки ден и останалите учители се присмиваха над плешивата ми глава, която се обели и порозовя и пак се обели и порозовя, независимо, че непрекъснато я мажех с плажно масло. Смеех се заедно с тях, сякаш не бях припадал на два пъти и не бях прекарал дълги, разтърсващи минути, в които болките пронизваха мускулите на краката ми в края на кросовете.

Когато дойде лятото, кандидатствах за работа в службата по поддържане на магистралите в Невада. От Общинското бюро по заетостта сложиха печат на заявлението ми и ме изпратиха към окръжния отговорник, наречен Харви Блокър. Блокър бе висок мъж, изпечен от невадското слънце до черно. Носеше джинси, мръсни работни ботуши и синя фланелка с отрязани ръкави. На фланелката му пишеше „Лошо отношение“. Мускулите му бяха като големи оловни топузи под кожата му. Той погледна заявлението ми. След това ме изгледа и се изсмя. Заявлението ми се губеше в огромния му юмрук.

— Сигурно ме будалкаш, приятел. Искам да кажа, че едва ли сериозно се натискаш за тази работа. Говорим за пустинно слънце и

пустинна горещина — тук не е някой салон за баровци. Какъв си по професия, готин? Счетоводител?

— Учител — казах аз. — В началното училище.

— О, милия — каза той и отново се засмя. — Я се разкарай отгук, разбра ли?

Имах джобен часовник — завещан от прапрадядо ми, който бе работил на последния участък на голямата трансконтинентална железница. Той бил там, според семейното предание, когато забили златния клин. Извадих часовника и го размахах пред лицето на Блокър.

— Виждаш ли го? — казах аз. — Струва шест стотака, може би даже седем.

— Искаш да ме подкупиш ли? — Блокър отново се ухили. Голям майтапчия. — Човече, слушал съм за хора, които са правили сделки с дявола, но ти си първият, който някога е давал подкуп, за да го пуснат в ада. — Сега той ме гледаше с нещо като съчувствие. — Може би си мислиш, че знаеш, къде искаш да се набуташ, но искам да ти кажа, че изобщо си нямаш представа. През юли стига до петдесет градуса на запад от Индиан спрингс. И по-силни от тебе мъже плачат от тази горещина. А ти, готин, не си от най-яките, няма нужда да сваляш ризата си, за да разбере, че си се опитал да напомпаш мускулите си в някакъв тежкарски спортен клуб, но това съвсем не е достатъчно в Голямата пустош.

Казах му:

— Денят, когато решиш, че не ставам за тази работа, сам ще напусна. Часовникът ще остане при тебе. Разбрано?

— Ти си един шибан лъжец.

Изгледах го. Той ме изгледа внимателно под око.

— Май *не* си шибан лъжец. — Каза го с откровена изненада.

— Не.

— Ще оставиш ли часовника за залог при Тинкър? — Той посочи с пръст някакъв черен тип с пъстра, домашно боядисана риза, който седеше в кабината на близкия булдозер, похапваше плодов пай от Макдоналдс и слушаше.

— Можем ли да му се доверим?

— Ти майтапиш ли се?

— Тогавя той може да го задържи, докато ми кажеш да се разкарам или до септември, когато ще трябва да се връщам обратно в

училище.

— А аз какво ще трябва да преглътна?

Показах му заявлението за работа.

— Подпиши това — казах аз. — Ще трябва да се примириш с това.

— Ти не си наред.

Помислих си за Долан и за Елизабет и нищо не казах.

— Ще започнеш с общата работа — предупреди ме Блокър. — Ще сваляш с лопата горещ асфалт от камиона и ще запълваш дупките. Не че искам да те откажа заради проклетия ти часовник — въпреки, че ще бъде гот да го взема, а защото всеки тук започва от тази работа.

— Добре.

— Ще разбереш за какво става дума, готин.

— Разбирам.

— Не — каза Блокър, — още не знаеш какво те чака. Но ще разбереш.

И той бе прав.

Почти нищо не помня от първите две седмици — свалях с лопатата горещ асфалт и запълвах дупките и вървах с приведена глава зад камиона, докато той спираше пред следващата дупка. Понякога работехме близо до Вегас и чувах звука на звънци от джакпот да звънят в казината. Понякога си мисля, че тези звънци просто звънях в главата ми. Щом вдигах очи, виждах как Харви Блокър ме гледа със странно съчувствие, а лицето му блести от горещината, която като фурна изпичаше пътя. И понякога поглеждах към Тинкър, който седеше под брезентовия слънчобран, който покриваше кабината на булдозера, изваждаше часовника на прапращадо ми и го люлееше за верижката, така че да хвърля слънчеви зайчета.

Проблемът бе как да не припадна, да остана в съзнание, независимо какво става. Удържах през целия юни и през първата седмица на юли и тогава Блокър седна до мен през обедната почивка, докато хапвах от сандвич, който едва държах в треперещата си ръка. Понякога треперех чак до десет вечерта. Бе от горещината. Трябваше или да се треса от нея, или да припадна, но веднага си спомнях за Долан и някак си успях да продължа да треперя.

— Все още не си заякнал, готин — каза той.

— Не — казах аз. — Но както се казва, трябва да видиш с какъв материал започваш.

— Продължавам да чакам мига, когато ще се обърна и ще те намеря припаднал в канавката, а ти не се даваш. Но ще сдэдеш багажа.

— Не, няма.

— Да, ще сдэдеш багажа. Ако останеш зад камиона, ще се скапеш.

— Не.

— Най-горещата част на лятото все още не е започнала, готин. Тинк казва, че е жежко като в пъклото.

— Не ме мисли.

Той извади нещо от джоба си. Като се вгледах, видях часовника на прапрадядо. — Той го метна в скута ми.

— Прибери си шибания часовник — каза той с отвращение. — Не го искам.

— Ти направи сделка с мен.

— Отказвам се от нея.

— Ако ме уволниш, ще се обърна в съда — казах аз. — Ти подписа заявлението ми. Ти...

— Не те уволнявам — каза той и погледна встрани. — Ще накарам Тинк да те научи как да разпръскваш асфалт.

Втренчих за дълго очи в него, без да зная какво да кажа. Класната стая за моите третокласници, толкова прохладна и приятна, никога не ми се е струвала толкова далече... изобщо нямах представа как мисли мъж като Блокър или какво иска да каже, когато казва нещата, които казва. Знаех си, че се възхищава от мен и същевременно ме презира, но не можах да разбера защо чувства едното или другото. *Няма нужда да се вълнуваш от това, скъпи, Елизабет се обади внезапно в съзнанието ми. Долан е твоята цел. Помни Долан.*

— Защо правиш това? — попитах най-накрая.

Той ме изгледа и тогава разбрах, че е едновременно бесен и развеселен. Но предполагам, че яростта доминираше, все пак.

— Какво ти става, готин? За какъв ме мислиш?

— Аз не...

— Мислиш, че искам да те убия заради шибания ти часовник? Това ли мислиш?

— Съжалявам, не.

— Да, има защо да съжаляваш. Ти си най-жалкият кучи син, който някога съм срещал.

Прибрах часовника на дядо.

— Ти никога няма да заякнеш, готин. Някои хора и растения могат да издържат на слънцето. Други повяхват и умират. Ти умираш. Ти си даваш сметка какво представляваш и въпреки това не искаш да се подслониш под сянката. Защо? Защо искаш да си съсипеш здравето?

— Имам си причини.

— Да, дано да ги имаш. И Бог да е на помощ на всеки, който се изпречи на пътя ти.

Той се изправи и се отдалечи.

Тинкър ухилен дойде при мен.

— Мислиш ли, че ще можеш да караш разпръсквачка на асфалт?

— Мисля, че да — казах аз.

— И аз мисля така — каза той. — Старият Блок те харесва — просто не знае как да го каже.

— Забелязах го.

Тинк се засмя.

— Ти си един жилав малък кучи син, нали?

— Надявам се, че да — казах аз.

Прекарах останалата част от лятото, като карах разпръсквачка на асфалт и когато се върнах в училище през есента, почернял почти колкото самия Тинк, другите учители спряха да ми се надсмиват. Понякога ме изглеждаха многозначително, когато минавах покрай тях, но бяха спрели да ми се присмиват.

Имам си причини. Това му бях казал. Така и направих.

Не прекарах лятото в разтопения пъкъл просто от каприз.

Трябваше да вляза във форма, разбирате ли. Ако се готвеха изкопая гроб за някой мъж или жена, може би нямаше, а ми се наложи да прибягна до такива драстични мерки, но няха предвид мъж или жена.

Исках да погребя проклетия кадилак.

До април следващата година успях да се включа в списъка на разпространителите на материали от Щатската комисия по магистралите. Всеки месец получавах бюлетин, наречен *Пътни знаци в Невада*. Пропусках повечето от материалите, които бяха основно

посветени на предстоящите сметни разходи за подобрение на магистралите, пътно оборудване, което е закупено и продадено, законодателните актове на щата по такива въпроси като контрол на пясъчните дюни и нови мерки против ерозията. Това, което ме интересуваше, винаги бе на последната или предпоследната страница на бюлетина. Този раздел, просто озаглавен „Календар“, посочваше датите и участъците, закрити за ремонт през всеки следващ месец. Специално се интересувах от обекти и дати, последвани от просто съкращение от четири букви ПРиП. Това означаваше препокриване и павиране и опитът ми в екипа на Харви Блокър ми бе показал, че това са операциите, които най-често изискват отклонения на пътя. Но не винаги. Да се затвори участък от пътя е мярка, която комисията на магистралите никога не взема, освен ако няма друг избор. Но рано или късно, тези четири букви биха могли да предрекат края на Долан, Само четири букви, но имаше времена, когато ги виждах и в съня си — ПРиП.

Не че ще бъде лесно или даже скоро — знаех, че може би ще ми се наложи да чакам с години и някой друг можеше междувременно да пречука Долан. Той бе зъл човек, а злите хора живеят опасен живот. Четири едва свързани вектора трябваше да се съединят, като рядко съвпадение в траекторията на планетите: пътуване за Долан, ваканция за мен, национален празник и тридневен уикенд.

Може би да. Или може би никога. Но чувствах някакво спокойствие — сигурност, че това ще се случи и когато пред мен се открие възможността, ще бъда готов за нея. По стечение на обстоятелствата, точно така се случи. Не онова лято, не онази есен и не през следващата пролет. Чак през юни миналата година, отворих „Пътни знаци в Невада“ и видях това в Календара.

1 юли — 22 юли (прибл.)

Щ. магистрала 71 Км 704 — 755 (в западна посока)

ПРиП

(Затворен за ремонт)

С треперещи ръце разлистих настолния ми календар за юли и видях, че 4 юли^[2] се пада в понеделник.

Значи три от четирите вектора бяха съвпаднали, тъй като със сигурност щеше да има отбивки по време на такива широки ремонтни дейности.

Но Долан... ами Долан? Какво ще стане с четвъртия вектор?

Спомних си, че откакто го следях бе ходил точно три пъти до Лос Анджелис през седмицата на Четвърти юли — седмица, която е една от малкото неоживени седмици в Лас Вегас. Спомних си, че още три пъти той бе заминал за някъде другаде — веднъж в Ню Йорк, веднъж в Маями, веднъж чак до Лондон. Имаше и четвърти път, когато просто си бе останал във Вегас.

Ако той отиде...

Имаше ли начин да разбере?

Дълго умувах, но два образа постоянно изникваха в съзнанието ми. В първия виждах как кадилакът на Долан се носи на запад към Лос Анджелис по 71 федерална магистрала привечер и хвърля дълга сянка зад себе си. Представих си го как преминава край знаците „Пътят в ремонт“ и „Отбивка от главния път“, като вторият от тях предупреждава собствениците на радиовръзка да изключат предавателите си. Виждах как кадилакът преминава покрай зарязано пътно оборудване — булдозери, валяци, разпръсквачки на асфалт. Зарязани, не защото бе след работно време, а защото бе уикенд, тридневен уикенд.

Във второто ми видение всичко бе същото, само дето знаците за отбивка от пътя ги нямаше.

Нямаше ги, защото ги бях свалил.

В последния училищен ден внезапно осъзнах как бих могъл да разбере това, което ме интересува. Почти бях задрямал, съзнанието ми бе на милион километри както от училището, така и от Долан, когато изведнъж се сепнах и изправих, съборих вазата върху бюрото ми, (в нея имаше няколко красиви пустинни цветя, които учениците ми бяха донесли като подарък по случай края на учебната година) върху пода, където тя се разби на малки парчета. Някои от учениците, които също дремеха, рязко се изправиха и вероятно нещо в изражението ми изплаши едно момченце, Тимъти Юрич, то се заплака и ми се наложи да го успокоявам.

„Чаршафите — помислих си аз, докато успокоявах Тими. — Чаршафите и калъфките за възглавници и завивките и сребърните

прибори, килимите, двора. Всичко трябва да изглежда прекрасно. Просто той ще иска всичко да бъде наред.“

Разбира се. Всичко да бъде наред — това бе такава неизменна част от живота на Долан, каквато беше кадилакът.

Усмигнах се и Тими Юрич също ми се усмигна, но аз не се усмихвах на него.

Усмихвах се на Елизабет.

Училището завърши на десети юни през тази година. Дванадесет дни по-късно отлетях за Лос Анджелис. Наех кола и отседнах в същия евтин хотел, където бях отсядал и при други случаи. Всеки от следващите три дни отивах до Холивуд Хилс и наблюдавах къщата на Долан. Не можех да я държа под постоянно наблюдение; щяха да ме открият. Богатите наемат специални хора, които да ги предпазват от натрапници, тъй като прекалено често те се оказват доста опасни.

Като мен.

Първоначално нямаше нищо. Къщата изглеждаше празна, но полянката изглеждаше добре подстригана — кой би допуснал другояче, водата в басейна бе несъмнено чиста и хлорирана. Но въпреки това, всичко изглеждаше запуснато и празно — щорите бяха спуснати, за да предпазват от лятното слънце, на централната алея нямаше коли, никой не използваше басейна, който един младеж с конска опашка почистваше през сутрин.

Убедих се, че работата се издънва. Въпреки това останах, като се молех и надявах за последния вектор.

На 29 юни, когато почти се бях примирил с още една година наблюдение, очакване и тренировки и управление на разпръсквачката на асфалт през лятото за Харви Блокър (ако той склони отново да ме вземе), когато една кола с надпис СИСТЕМИ ЗА СИГУРНОСТ ЛОС АНДЖЕЛИС спря пред портата на къщата на Долан. Един мъж с униформа слезе и извади ключ, с който отключи вратата. Той вкара колата и тя се загуби зад ъгъла. След няколко минути той се върна пешком, затвори вратата и отново я заключи.

Това поне се различаваше от рутинния порядък на деня. Почувствах неясна слаба надежда.

Качих се в колата и се отдалечих, като цели два часа се размотавах, не смеех да се върна на това място, за да не провокирам

излишно съдбата, най-накрая отново се отправих към къщата на Долан, като този път паркирах пред фасадата на блока, а не в долната част. Петнадесет минути по-късно пред къщата на Долан спря син микробус. Отстрани бе написано ГОЛЕМИЯТ ДЖО — ПОЧИСТВАНЕ ПО ДОМОВЕТЕ. Сърцето ми биеше до пръсване. Наблюдавах в огледалото за задно виждане и сега си спомням как ръцете ми се бяха вкопчили във волана на наетата кола.

Четири жени слязоха от микробуса, две бели, една черна една латиноамериканка. Бяха облечени в бяло, като сервитьорки, но разбира се не бяха сервитьорки — те бяха чистачки.

Една от тях натисна звънеца на портата и бодигардът незабавно я отвори. Петимата бърбореха и се смееха заедно. Бодигардът се опита да щипне една от жените и тя го плесна по ръката, като продължи да се смее.

Една от жените се върна в микробуса и го подкара по естакадата. Останалите я последваха, като си приказваха нещо помежду си, докато бодигардът затвори портата и отново я заключи.

По лицето ми се лееше пот, чувствах я като мас. Сърцето ми биеше като камбана.

Видях как отвориха задната врата на микробуса. Едната от тях носеше спретнат пакет чаршафи, другата носеше кърпи, третата носеше две прахосмукачки.

Те се струпаха пред вратата и пазачът ги пусна да влязат.

Отдалечих се, целият треперех, едва успях да управлявам колата.

Те разконсервираха къщата. Той щеше да дойде.

Долан не идваше с кадилака всяка година или даже на две години — сивата лимузина, която той караше в края на този юни, бе тригодишна. Знаех точно размерите ѝ. Бях писал на Дженерал Моторс, като се представих за изследовател. Изпратиха ми упътване за използване и подробни данни за тазгодишния модел. Даже ми върнаха плика с марка, който бях адресирал до себе си и който бях надлежно приложил. Големите фирми очевидно продължават да правят жестове, даже когато са на червено.

Бях извадил три цифри — широчината на кадилака в най-широкото място, височината в най-високото и дължината в най-дългото и ги занесох на един приятел, който преподава математика в

гимназията в Лас Вегас. Бях ви казал, струва ми се, че съм се подготвил за това и разбира се, подготовката ми не се свеждаше само до добрата физическа форма. Съвсем не се свеждаше само до това.

Представих му моята задача като чисто хипотетична. Опитвах се да напиша научнофантастичен разказ, казах му аз и исках да приведа точни цифри. Даже го запознах с няколко правдоподобни фрагмента от сюжета — собствената ми изобретателност доста ме изненада.

Моят приятел искаше да разбере с каква скорост разузнавателният апарат на моите извънземни ще се движи. Това бе въпрос, който не очаквах и го попитах има ли значение.

— Разбира се, че има — каза той. — Има огромно значение. Ако искаш разузнавателният апарат в разказа ти да падне директно в капана, той трябва да бъде със свършено точни размери. Ти ми посочи следните размери — 5.10 м на 1.50 м.

Отворих уста да кажа, че той не е съвсем прав, но той вече ме бе хванал за ръка.

— Леко съм закръглил цифрите — каза той. — По-лесно е да се изчисли дъгата.

— Какво?

— Дъгата на падане — повтори той и аз замрях. Това бе фраза, в която мъж, решен да отмъсти на всяка цена, може да се влюби. Звучеше мрачно и зловещо. *Дъгата на падане.*

Бях приел за даденост, че ако изкопая гроб, голям колкото кадилака, ще ми свърши работа. Трябваше да се намеси моят приятел, за да разбере, че преди да изпълни предназначението си като гроб, ямата трябва да послужи за капан.

Самата форма е много важна, каза той. Този тесен окоп, който бях замислил, може да не свърши работа — фактически шансовете да не свърши работа бяха по-големи от вероятността да свърши. „Ако «колата» не удари началото на мъртвата точка на окопа — каза той, — би могла изобщо да не падне в окопа. Просто ще се килне на една страна под ъгъл и когато спре, извънземните ще се покатерят от вратата срещу шофьора и ще прецакат героите ти.“ Отговорът, каза той, е да се разшири крайт на входа, като на целия изкоп се даде формата на фуния.

Тогава възникна и проблемът на скоростта.

Ако кадилакът на Долан се движи прекалено бързо и дупката е прекалено къса, той ще прелети над нея, като малко се наклони, докато лети и или бронята, или гумите ще ударят края на дупката от далечната страна. Би могла да се наклони и опре на пода си, но без изобщо да падне в дупката. От друга страна, ако кадилакът се движи прекалено бавно и дупката е прекалено дълга, може да се подпре на предницата, вместо на колелата и никога да не падне. Не можете да погребете кадилак със стърчащ багажник и задна броня над земята, така както не можете да погребете човек със стърчащи над земята крака.

— С каква скорост ще се движи разузнавателният апарат?

Бързо направих изчисленията. На открита магистрала, Долан закотвяше между сто и сто и десет километра. Сигурно щеше да шофира малко по-бавно на мястото, където планирах да направя удара си. Мога да скрия знаците за отклонение на пътя, но не мога да скрия пътните машини или да прикрия следите от строителни работи.

— Около двадесет рула — казах аз. Той се усмихна:

— Моля, преведете.

— Да кажем осемдесет земни километра в час.

— Аха. — Той се захвана веднага за работа със сметачната си линейка, докато аз седях до него, с грейнали и усмихнати очи и разсъждавах каква прекрасна фраза е *дъга на падане*.

Той ме погледна почти веднага:

— Знаеш ли — каза той — би могъл да помислиш върху това, да промениш размерите на превозното средство, приятел.

— О, защо казваш това?

— Пет метра на метър и половина е прекалено широко за разузнавателен апарат. — Той се засмя. — Та това почти размера на Линкълн Марк IV.

Аз също се засмях. Засмяхме се заедно.

* * *

След като видях жената да влиза в къщата с чаршафите и хавлиите, отлетях обратно за Лас Вегас.

Отключих стаята си, отидох в дневната и взех телефонната слушалка. Ръката ми малко трепереше. Девет години бях чакал и

слухтял като паяк в корниза или мишка под перваза на дюшемето. Никога не дадох на Долан и най-малкия повод да помисли, че съпругът на Елизабет все още проявява интерес към него — празният поглед, с който ме бе удостоил оня ден, когато минавах покрай аварирания кадилак по пътя към Вегас, въпреки че тогава ме бе вбесил, бе моята заслужена награда.

Но сега трябваше да рискувам. Трябваше да поема този риск, тъй като не мога да бъда едновременно на две места, а за мен бе наложително да зная дали Долан идва и кога да се погрижа отбивката временно да изчезне.

Бях начертал план, докато се прибирах със самолета. Мислех, че би могъл да свърши работа. Аз ще се погрижа за това.

Избрах телефонни справки на Лос Анджелис и попитах за номера на „Големия Джо — Услуги по почистване“. Дадох ми го и аз го избрах.

— Тук е Бил от „Рени’с Кейтъринг“ — банкети по домовете. — Имаме записан голям купон в събота вечер на Астър Драйв 1121 в Холивуд Хилс. Бих искал да помоля едно от вашите момичета да провери за голямата купа за пунш на господин Долан в кабинета над печката. Бихте ли ми направили тази услуга?

Помолиха ме да почакам. Така и направих, въпреки че с преминаването на всяка безкрайна секунда се чувствах все уверен, че той бе подушил нещо нередно и се обажда по другата линия, докато аз задържам тази.

Най-накрая — но колко време премина дотогава — той върна. Изглеждаше разтревожен, но в това няма нищо лошо. Точно така и очаквах да прозвучи гласът му.

— *Събота* вечер?

— Да, точно така. Но тъй като нямам толкова голяма купа за пунш, реших да се обадя на няколко места в града, а бях останал с впечатление, че той има. Просто исках да се уверя.

— Слушайте, господине, листът на повикванията ми показва, че господин Долан няма да пристигне по-рано от три часа *неделя* следобед. С удоволствие ще помоля някое от момичетата да потърси купата ти за пунш, но първо трябва да изясня нещата. — Господин Долан не е от хората, с които се будалкат, извинявайте за елегантния ми израз.

— Напълно съм съгласен с вас — каза той.

— И ако той се появи един ден по-рано, ще трябва да изпратя още момичета веднага.

— Нека и аз да проверя пак нещата.

Учебникът за трети клас по география, бе на масата зад мене. Взех го и прелистих няколко страници близо до телефона.

— О, Господи — казах аз. — Грешката е моя. Купонът ще бъде неделя вечер. Наистина съжалявам. Ще ми фраснеш ли един?

— Не. Слушай, ако ме изчакаш малко, ще изпратя едно от момичетата да провери на...

— Няма нужда, щом моят купон е в неделя — казах аз. — Голямата ми купа се връща от сватбено тържество в Глендейл в неделя сутрин.

— Добре тогава. Да не ти пука. — Спокойно. Без никакви подозрения. Гласът на човек, който веднага ще забрави за този разговор.

Точно на това се надявах.

Закачих слушалката и останах неподвижен, като внимателно премислях в главата си всички възможни варианти.

За да бъде в Лос Анджелис около три, той ще трябва да напусне Вегас около десет часа неделя сутрин. И ще пристигне в района на отбивката около единадесет и петнадесет и единадесет и половина, когато движението ще е практически замряло.

Реших, че е крайно време да спра да мечтая и да започна да действам.

Погледах страниците с обявите, обадох се на няколко места по телефона и след това отидох да разгледам пет коли втора ръка, които бяха в пределите на финансовите ми възможности. Спрях се на разнебитен форд фургон, който бе слязъл от конвейера в годината, когато Елизабет бе убита. Платих в брой. Останах само с двеста петдесет и седем долара в банковата сметка, но това изобщо не ме притесни. По пътя към дома спрях пред ателие за вещи под наем с големината на супермаркет и наех преносим въздушен компресор, като използвах кредитната си карта.

Късно в петък следобед натоварих камиона: лопати, кирки, въздушния компресор, кутия с инструменти, ръчна дрелка, бинокъл и пневматичен чук, зает от Пътното управление с комплект

приспособления с формата на глави на стрели за пробиване на асфалт. Голямо квадратно парче плат с пясъчен цвят плюс дълго руло брезент — мой специален проект от миналото лято и двадесет и една тънки дървени подпори, всяка дълга метър и половина. И последен в списъка, но не най-маловажен по значение, бе голям индустриален телбод.

Пред самото начало на пустинята се отбих в един търговски център и откраднах чифт номера за кола и ги сложих на моя фургон.

На сто и двадесет километра, прочетох първия оранжев знак: *Пътят в строителство. Минавайте на своя отговорност.* Тогава, километър или два след това видях знака, който чаках цял живот... е добре, от мига, когато Елизабет умря, предполагам, въпреки, че не винаги съм го знаел.

Отбивка след десет километра.

Здрачът постепенно преминаваше в тъмнина, когато стигнах и огледах ситуацията.

Отбивката бе десен завой между две възвишения. Изглеждаше като стар страничен път, който Пътното управление на магистралата бе подравнило и разширило временно, за да поеме по-големия поток коли. Бе маркиран с пробляскваща стрела, заредена с акумулатор в затворена метална кутия.

Точно зад отбивката, тъй като магистралата се издигаше към второто възвишение, пътят бе блокиран от двойна линия от пътни конуси. Зад тях (ако шофьорът се случеше да бъде невероятно тъп и да пропусне първо, светещата стрела и второ премине по пътните конуси, без да го осъзнае — сигурен съм, че има и такива шофьори) бе оранжев знак, голям като дъска за афиши, на който бе написано:

„ПЪТЯТ Е ЗАТВОРЕН.

ИЗПОЛЗВАЙТЕ ОТБИВКАТА“

Но причината, поради която бе направена отбивката, не се виждаше оттук и това бе добре. Не исках да давам никакъв шанс на

Долан да помирише капана, преди да падне в него.

Като се движех бързо — при това не исках да ме видят, слязох от фургона и бързо събрах десетина конуса, като създадох достатъчно широко пространство, за да прокарам фургона. Изтеглих знака ПЪТЯТ Е ЗАТВОРЕН встрани, след това се върнах в микробуса, влязох вътре и го прокарах през пролуката.

Изведнъж чух шума на мотор на приближаваща кола.

Отново сграбчих конусите и ги наредих колкото се може по-бързо. Два от тях се изплъзнаха от ръцете ми и се търкулнаха в канавката. Задъхан се затичах зад тях. Спънах се в някакъв камък в тъмнината и се строполих на земята, бързо се изправих, лицето ми бе потънало в прах, а по дланта ми се стичаше кръв. Колата бе по-близко сега, скоро щеше да се появи над последното изкачване преди кръстовището на отбивката и в снопа, хвърлян от дългите фарове, шофьорът щеше да види как един мъж по джинси и фланелка се опитва да замени пътните конуси, а колата му бе парирана там, където превозното средство, което не принадлежи към Пътното управление на щата Невада, няма право да се намира. Сложих бързо последния конус на място и се затичах към знака. Дръпнах го прекалено силно. Той се заклати и за малко да падне.

Когато фаровете на приближаващата кола се появиха над стръмнината на изток, изведнъж се убедих, че колата е на Пътната полиция на щата Невада.

Знакът бе поставен на мястото му или поне почти де него. Затичах се до колата, влязох в нея и се отправих де следващата стръмнина. Точно когато я изместих, видях фаровете да осветяват стръмнината зад мен.

Дали ме бе видял в тъмното, как стоя на едно място, където нямам никаква работа, с изгасени светлини?

Мисля, че не ме видя. Облегнах се на седалката със затворени очи и чаках сърцето ми да се успокои. Най-накрая, когато шумът от колата, която подскачаше и едва си пробиваше път напред по отбивката заглъхна, аз се поуспокоих.

Тук бях в безопасност зад отбивката.

Беше време да се залавям с работа.

След изкачването пътят се спускаше надолу и следваше дълго, равно пространство. Две трети от пътя от този равен участък просто преставаха да съществуват — бяха заменени от купчини кал и широко и дълго петно от натрошен чакъл.

Щяха ли да видят това и да спрат? Да заобиколят? Или щяха да продължат пътя си, уверени, че сигурно това е правилният път, тъй като не си видели никакви знаци за отбивка?

Бе прекалено късно, за да се безпокоя за това сега.

Избрах място на около двадесетина метра в равния участък, но на около триста метра от мястото, където пътят свършваше. Отбих встрани, заобиколих, отидох зад камионетката и отворих задните врати. Извадих, две дъски и спуснах по тях цялото оборудване. След това останах на мястото си и се загледах в студените пустинни звезди.

— Сега е нашият ред, Елизабет — прошепнах им аз. Сякаш една студена длан погали врата ми.

Компресорът вдигаше шум до Бога, а пневматичният чук бе още по-шумен, но нямаше как — можех само да се надявам, че ще успея да привърша първия етап от работата си преди полунощ. Ако ми се наложеше да продължа и след това, щях да имам сериозни проблеми, тъй като разполагах със съвсем ограничени количества бензин за компресора.

Няма значение. Не мисли за това, кой би могъл да чуе и да се зачуди какъв глупак ще пуска пневматичен чук в полунощ, помисли си за Долан. Помисли си за сивата лимузина.

Мисли си за дъгата на падане.

Най-напред си отбелязах размерите на гроба с бял тебешир, като използвах рулетката от комплекта инструменти и спазвах цифрите, които ми бе предоставил моят приятел — математикът. Когато свърших, в мрака блестеше един неправилен правоъгълник, метър и петдесет на дванадесет метра. В близкия край той се разширяваше. Тъмнината в този край не приличаше толкова на фунията, която бе начертал първоначално моят приятел математикът. В мрака това разширение изглеждаше като зейнала уста на края на дълъг и прав гръклян. *За да те изям по-добре, мила*, помислих си и се засмях в тъмнината.

Начертах още двадесет линии по правоъгълника, в интервал от шестдесет сантиметра. Най-накрая начертах една-единствена вертикална линия по средата, като по този начин разделих правоъгълника на четиридесет и два неправилни квадрата, всеки от тях шестдесет на седемдесет и пет сантиметра. Четиридесет и третия сегмент бе с формата на лопата и с него завършваше моята фуния.

След това навих ръкави, включих компресора и се върнах, за да направя невъзможното.

Работата тръгна по-бързо, отколкото имах основание да се надявам, но не толкова бързо, колкото си бях позволил да мечтая — но изобщо възможно ли е това? Щеше да ми бъде по-лесно, ако можех да използвам тежкото оборудване, но това щеше да стане по-късно. Най-напред трябваше да изроня горния слой настилка. Не можах да свърша до полунощ, не свърших и до три часа сутринта, когато бензинът на компресора свърши. Очаквах, че подобно нещо може да се случи и бях взел маркуч за бензиновия резервоар на камионетката. Успях да отворя капачката на резервоара, но когато ме лъхна миризмата на бензин, просто завъртях обратно капачката и се отпуснах на гръб в камионетката.

Тази вечер повече нямах сили. Не можех да продължа. Въпреки, че носех работни ръкавици, ръцете ми бяха покрити с големи мазоли, някои от които вече се бяха пукнали. Сякаш цялото ми тяло вибрираше от равномерното, мъчително биене на пневматичния чук и ръцете ми бяха като обезумял вибриращ камертон. Болеше ме главата. Зъбите ме боляха. Гърбът ми ме измъчваше, гръбначният ми стълб сякаш бе пълен с разтрошено стъкло.

Бях свършил с двадесет и осем квадрата. Двадесет и осем. Оставаха четиринадесет. И това бе само началото.

Никога, мислех си аз. Не е възможно. Никой не може да го направи.

Отново почувствах студената ръка.

Да, скъпи. Да.

Звъненето в ушите ми отслабна малко, от време на време чувах приближаващ мотор, който след това заглъхваше, когато колите се отклоняваха встрани, за да поемат по отбивката, която Пътното управление бе направило за заобикаляне на участъка в ремонт.

Утре бе събота... извинявайте, днес. Днес бе събота. Долан щеше да дойде в неделя. Нямаше време.

Да, скъпи.

Моята любима бе накъсана на парчета, поради това, че каза истината на полицията за това, което бе видяла, за това, че не се поддаде на опитите за сплашване, за това, че прояви смелост, а Долан продължаваше да се разкарва в кадилака си и да пие двадесетгодишно уиски, а златният му Ролекс блестеше на китката му.

Ще опитам, помислих си и след това заспах дълбоко, без нищо да ми се присъни, сякаш бях умрял.

* * *

Събудих се с изгряването на слънцето, което започна да напича още в осем часа и ми блестеше в очите. Изправих се и изстенах, пулсиращите ми ръце веднага се залепиха за кръста. Да работя? Да отрежа още четиринадесет парчета асфалт? Аз не можех дори да ходя.

Но въпреки това успях да стана и да тръгна.

Движех се като изнемощял старец, който отива да изиграе една табла, добрах се до жабката и я отворих. Бях оставил опаковка аспирина, в случай че се почувствам зле на следващия ден.

Откъде си бях въобразил, че съм в добра форма? Наистина ли съм си го помислил?

Добре, забавна история, нали?

Глътнах четири аспирина, почаках петнадесет минути, за да се разтворят в стомаха ми и след това изгълтах за закуска малко сушени плодове и студени кифлички.

Погледнах към компресора и пневматичния чук, които ме очакваха. Жълтата повърхност на компресора вече блестеше на сутрешното слънце. От двете страни на изрязания правоъгълник бяха подредени внимателно изрязани квадрати асфалт.

Не исках да отида там и да се залавям за работа с пневматичния чук. Помислих си как Харви Блокър казваше: *Никога няма да станеш достатъчно силен, готин. Някои хора и растения могат да издържат на слънце. Други повяхват, изсъхват и умират... Защо се товариш тази работа, бе мой човек?*

— Тя бе разкъсана на парчета — изстенах аз. — Обичах я, а те я направиха на парчета.

Такъв вик на стадиона никога нямаше да замени „Хайде мечките“ или „Спукайте им гъона, рогове“, но мен ме изправи на крака. Изсмуках с помпата бензин от резервоара на камионетката, като едва изтряях вкуса и миризмата му, и с нечовешки усилия успях да не повърна сутрешната закуска. Помислих си за момент какво ли ще правя, ако шофьорите на пътните машини са решили да изпомпят нафтата от машините си, преди да се приберат у дома за този дълъг уикенд и бързо отхвърлих тази мисъл о съзнанието. Нямаше смисъл да се тревожа за неща, които бяха извън контрола ми. Все повече се чувствах като човек, който е скочил от Б-52 с чадър в ръка вместо парашут на гърба.

Занесох тубата с бензин до компресора и го налях в резервоара му. Трябваше с лявата си ръка да стискам пръстите на дясната около дръжката на ремъка за запалване на компресора. Когато дръпнах, пукнаха се още мазоли и когато компресорът започна работата си, видях как от ръката ми се стича гной.

Никога няма да мога да го направя.

Моля те, скъпи.

Отидох до пневматичния чук и отново започнах.

Първият час бе най-тежкият, от постоянния трясък на пневматичния чук в съчетание с аспирина се вцепених целия — ръцете ми, гърба, главата. До единадесет отрязах и последния блок асфалт. Време беше да си припомня това, което Тинкър ме бе научил за подкарването на пътните машини.

Като се олюлявах и залитах, се върнах до камионетката подкарах надолу по пътя, където вървяха пътностроителните работи. Почти веднага забелязах машината, която ми трябваше — голям кран Кейс-Джордан с товарачна кофа и всякакви други приспособления с куки и клещи. Техника, която струваше не по-малко от сто тридесет и пет хиляди долара. При Блокър бях карал Катърпилър, но този би трябвало да е почти същия.

Поне така се надявах.

Качих се в кабината и погледнах към диаграмата, напечатана на главата на лоста на скоростите. Изглеждаше също като тази, която

имах в моя кран. Опитах се да завъртя лоста на скоростите. Отначало заяде, тъй като в разпределителната кутия бе попаднал пясък — нещастникът, който бе карал тази сладурана не бе сложил предпазните запушалки срещу пясък и бригадирът му не бе го проверил. Блокър обезателно щеше да провери. И да удържи пет долара на шофьора, независимо дали предстои дълъг уикенд или не.

Очите му. Пълни донякъде с възхищение, донякъде с презрение. Какво ли би си помислил за това изпълнение?

Няма значение. Сега не бе време да мисля за Харви Блокър, сега трябваше да мисля за Елизабет. И Долан.

Имаше парче зебло на пода. Вдигнах го, като се надявах ключът да е под него. Разбира се, нямаше никакъв ключ.

Гласът на Тинк в съзнанието ми: *Майната му, и дете може да подкара една от тези сладурани, копеле. Нищо особено няма в това. Колите имат най-малкото ключалки на стартерите — поне новите са така. Погледни тук. Не, не там, където отива ключът, ти няма да имаш ключ, защо си се заяпал къде отива ключът? Погледни ето тук. Виждаш ли къде висят тези жици?*

Погледнах и видях, че жиците висят надолу и изглеждат точно така, както ми ги бе показал Тинкър — червена, синя, жълта и зелена. Обелих обвивката им на около два сантиметра и извадих парче медна жица от задния си джоб.

Добре, готин, слушай ме внимателно, защото по-късно ще заформим едно препитване, загряваш ли? Ще свържеш червената и зелената. Недей да забравяш това, то е като коледен подарък. Така ще запазиш стартера си.

Използвах моята жица, за да свържа оголените краища на червения и зеления кабел от стартера на Кейс-Джордан. Пустинният вятър посвирваше тихо, сякаш някой свири на гърлото на бутилка сода. Пот се стичаше по врата в ризата ми, където се проливаше и ме гъделичкаше.

Сега ти остават само синия и жълтия. Няма да ги свързваш, само трябва да ги притиснеш един до друг, но го направи, когато ти самия не пипаш оголена жица, освен ако не искаш да наелектризираш топките си и да намокриш гащите, човече. Синият и жълтият са тези, които включват стартера. Правиш го и си готов. Когато се

накефиш достатъчно от разходката, просто раздели червената и зелената жица. Все едно че загасяш мотора с липсващия ключ.

Приближих синята и жълтата жици така, че се долепиха. Голяма жълта искра прелетя и ме хвърли назад и си ударих главата в една от металните подпори в задната част на кабината. Тогава се наведох напред и опитах отново. Моторът се завъртя, закашля се и кранът подскочи рязко. Политнах напред и се забих в примитивното арматурно табло, лявата страна на лицето ми се удари в един от лостовете. Бях забравил да оставя проклетия съединител в неутрално положение и в резултат за малко да загубя окото си. Сякаш чувах как Тинк ми се смее.

Освободих скоростния лост и отново направих опит. Моторът завъртя веднъж, после още веднъж. Закашля се за миг, отправи кълбо мръсен кафяв пушек като индиански сигнал във въздуха, който веднага бе отнесен нанякъде от безкрайния вятър и след това моторът се задави и спря. Повтарях си, че машината просто е в лошо състояние — човек, който ще си тръгне преди да сложи предпазните запушалки, в края на краищата може да забрави всичко — почнах да се убеждавам все повече и повече, че те са източили нафтата, точно както се страхувах. И тогава, точно когато смятах да се покажа навън и да огледам с какво да отворя резервоара с горивото на крана, моторът даде признаци на живот.

Пуснах жиците — голият край на синята нещо димеше и намалих газта. Когато моторът заработи гладко, включиха първа, завъртях го на място и се отправих към дългия кафяв правоъгълник, изкопан грижливо в платното на магистралата, което води на запад.

* * *

Останалата част на деня бе истински безкраен ад, моторът ревеше, а слънцето бе направо ослепяващо. Шофьорът на Кейс-Джордан бе забравил да сложи предпазните запушалки срещу пясък, но не бе забравил да свали слънчевия си чадър. Добре, старите богове понякога просто ни се надсмиват. Без никаква причина. Просто ни се изсмиват в лицето. Струва ми се, че старите богове имат малко странно чувство за хумор.

Бе почти два часа, преди да оставя всички асфалтови чимове в канавката, тъй като така и не се научих да работя с клещите. Когато най-накрая дойде последното парче с формата на пика, трябваше да го разрежа на две и да замъкна всяко от парчетата до канавката на ръка. Страхувах се, че ако използвам клещите, ще ги натроша.

Когато всички парчета асфалт бяха долу в канавката, се отправих с крана обратно до пътното оборудване. Горивото ми намаляваше, бе време да напомпя още. Спрях до камионетката, извадих маркуча и се загледах втренчено като хипнотизиран в голямата туба с вода. Захвърлих помпата и припълзах в задната част на камионетката. Наплисках с вода лицето и врата и гърдите ми и пицях от удоволствие. Знаех, че ако пия, ще повърна, но трябваше да пия. Пих, повърнах, без да се изправа, просто наклоних главата си на една страна и след това като рак изпълзах колкото се може по-далеч от оплескания под.

След това отново съм заспал и когато се събудих, бе почти тъмно, а някъде далеч виеше вълк срещу новата луна, която бавно се издигаше в пурпурното небе.

В сумрачната светлина изкопът, който бях направил, наистина приличаше на гроб — гробът на някакъв митически великан, Голиат, може би.

Никога, казах на тъмната дупка в асфалта.

Моля те, Елизабет ми прошепна. Моля те... направи го за мен.

Извадих още четири аспирина от жабката и ги изгълтах.

— За теб — казах аз.

Паркирах моя Кейс Джордан с резервоара близо до резервоара на булдозера и използвах ключа, за да сваля капачките и на двата. Шофьорът на кран, принадлежащ на щатското управление на магистралата може да се измъкне, ако забрави да сложи предпазните запушалки на превозното си средство, но ако забрави да заключи капачката на резервоара си, при цена на нафтата долар и пет цента на галон, няма да му се размине. Никога.

Пресипвах горивото от булдозера в моя кран и чаках, опитвах се да не мисля, просто наблюдавах как луната се изкачва все по-нагоре и по-нагоре в небето. След известно време се върнах до прореза в асфалта и започнах да копая. Да се справя с кофата на крана при лунна светлина бе много по-лесно, отколкото да се справя с пневматичния

чук под палещото пустинно слънце, но въпреки всичко това бе бавна работа, защото бях твърдо решил, че подът на моя изкоп трябва да има съвсем правилен наклон. Поради това, непрекъснато използвах дърводелския отвес, който бях донесъл със себе си. Това означаваше да спра крана, да сляза, да измеря и отново да се покатеря на високата ми седалка. Това не би представлявало кой знае какъв проблем в нормални условия, но към полунощ цялото ми тяло се бе вцепенило и всяко движение изпращаше болезнени сигнали през костите и мускулите ми. Най-зле бе гърбът ми, започнах да се страхувам, че съм го повредил доста неприятно.

Но това бе нещо (както и всичко останало), за което щях да се безпокоя по-късно.

Ако един изкоп трябва да бъде дълбок метър и половина при размери дванадесет метра дължина и широчина метър и половина, наистина щеше да бъде невъзможно да се изкопае, независимо дали с кран или без — със същия успех можех да го изпратя в междупланетното пространство или да стоваря върху му Тадж Махал. Общият обем на желания изкоп ще бъде над двадесет и девет кубически метра пръст.

— Трябва да направиш изкоп под формата на фуния, която да засмуче твоите лоши извънземни — ми бе казал моят приятел математикът — и след това трябва да създадеш наклонена равнина, която точно да следва дъгата на падане.

Той извади още един лист чертожна хартия.

— Това означава, че твоите междугалактични бунтовници или каквито там са те, трябва да преместят само половината пръст от това, което цифрите първоначално показват. В дадения случай... — той надраска няколко цифри върху лист хартия и се усмихна. — Четиринадесет и половина кубически метра. Нищо работа. Сам човек може да я свърши.

Тогава му повярвах, но не бях отчел горещината... мехурите... изтощението... постоянната болка в кръста.

Спри за малко, но не прекалено дълго. Измери наклона на изкопа.

Не е толкова лошо, колкото си го представяше, нали, скъпи? Поне е пътна настилка, а не пустинен камънак, нали...

Бавно се отправих по дължината на гроба, където изкопът ставаше по-дълбок.

Ръцете ми кървяха, докато работех върху контролните уреди. Насочи лоста за спускане напред, докато кофата легне върху земята. Дръпни назад лоста за кофата и натисни този, който разширява арматурата с висок хидравличен звук. Наблюдавай как яркият смазан метал бавно се изплъзва от мръсната оранжева опаковка и забива кофата дълбоко в пръстта. От време на време ще проблесне някаква искра, когато кофата се плъзне над парче кремък. Сега повдигни кофата, спусни я, тъмната ѝ продълговата форма се откроява срещу звездите (и се опитай да забравиш постоянната пронизваща болка във врата ти по начина, по който се опитваш да не обръщаш внимание на още по-дълбоката болка в гърба ти) и я изсипи в канавката, като покриеш парчетата асфалт, които вече са там.

Не обръщай внимание на това, скъпи — ще можеш да бинтоваш ръцете си, когато работата е свършена. Когато той е свършен.

— Тя бе на парчета — изревах аз и забих кофата отново на място, така че да мога да изкопая още сто килограма пръст и чакъл от гроба на Долан.

Как бързо лети времето, когато го прекарваш приятно!

Минути след като забелязах първите слаби проблясъци светлина на изток, отново измерих наклона на пода с дърводелския отвес. Вече приближавах края. Мислех, че ще успея някак да го направя. Коленичих и изведнъж почувствах как нещо в гърба ми се разкъса с тъп тих звук.

Изкрещях от неимоверната болка и се сгромолясах на една страна върху тясното, наклонено дъно на изкопа, прехапал устни, с ръце, притиснати към кръста.

Малко по малко най-лошата болка попремина и бях в състояние да се изправя.

Е, добре, помислих си аз. *Това беше. Всичко свърши. Бе добър опит. Но вече всичко свърши.*

Моля те, скъпи, прошепна зад мен Елизабет — преди никога не бих повярвал в това, но този шепнещ глас бе започнал да оставя неприятен отзвук в съзнанието ми, в него имаше някакво чувство на

чудовищна неумолимост и непреклонност. *Моля те, не се отказвай. Моля те, продължи.*

Да продължа да копая! Та аз не съм сигурен, че ще мога да ходя!

Но остава толкова малко! — изстена гласът — това не бе повече гласът, който говореше за Елизабет, ако някога изобщо бе съществувал, това бе самата Елизабет. *Толкова малко ти остава, скъпи!*

Погледнах към изкопа в светлината на развиделяващия се ден и бавно кимнах. Кофата бе само на метър и половина от края, най-много два метра. Но те бяха най-дълбоките метър и половина или два, разбира се, тези метър и половина или два метра, с най-много пръст в тях...

Ще го направиш, скъпи — зная, че ще можеш. Нежно изнудване. Но всъщност не гласът ѝ ме убеди да продължа. Това, което го направи бе образът на Долан, наполовина заспал в неговия луксозен дом, докато аз бях в тази дупка до една воняща и скърцаща товарачна кофа, изцапан целия с пръст, ръцете ми в мазоли и мехури. Долан спеше в долната половина на копринената си пижама, докато една от неговите блондинки спеше до него, облечена само с горната половина.

Някъде там, в луксозна клетка на охранявания гараж, кадилакът, вече натоварен с багаж, ще бъде зареден догоре и готов за тръгване.

— Добре, тогава — казах аз. Изкачих се бавно на седалката на крана и форсирах мотора.

Продължих до девет часа и след това заряхах тази работа — трябваше да свърша и други неща, а времето ми изтичаше. Наклонената дупка бе точно дванадесет метра дълга, вместо предвидените по проект дванадесет и шестдесет. Това трябваше да е достатъчно.

Закарах крана до мястото, където го бях взел и го паркирах. Пак щеше да ми потрябва, а това означаваше, че ще трябва да изсмуча още бензин, а нямаше време за това сега. Нуждаех се от още аспирин, но в шишенцето не бяха останали много хапчета, а те определено щяха да ми потрябват по-късно днес... или утре. О, да, разбира се, понеделник, славният четвърти юли, Денят на Независимостта.

Вместо аспирин взех петнадесет минутна почивка. Не можех да си позволя толкова време, но въпреки това се заставих да направя това

прекъсване. Отпуснах се на гръб в камионетката, мускулите ми подскачаха и пулсираха като отворена рана, но си представях Долан.

Сигурно в този момент той опаковаше нещата, за които се бе сетил в последния момент, в пътната си чанта — документи, които ще иска да прегледа, комплект тоалетни принадлежности, може би книга с мека подвързия или тесте карти.

Ами ако този път реши да пътува със самолет? — някакъв злобен глас вътре в мен прошепна и аз изстенах с глас. Никога не бе летял преди до Лос Анджелис — винаги пътуваше с кадилака. Струва ми се, че той не обичаше да лети. Понякога го правеше, — един път бе летял чак до Лондон и тази мисъл лениво се промъкна в съзнанието ми, сърбеше и болеше като изгоряло парче кожа.

Беше девет и половина, когато извадих рулото брезент, големия индустриален телбод и дървените подпори. Небето бе леко заоблачено и този ден бе малко по-хладен, Господ понякога се смиява над нас. До този момент бях забравил плешивата си глава, като много добре си заех каква агония ме очаква по-късно, но сега, когато я докоснах с пръсти, веднага ги вдигнах и изстенах от болка. Погледнах се на страничното огледало от страната на пасажера и видях, че тя бе тъмночервена, с цвят почти като слива.

У дома си в Лас Вегас Долан прави последни телефонни обаждания. Шофьорът му ще докара кадилака пред парадния вход. Имаше само сто и двадесет километра между мен и него и не след дълго кадилакът ще започне да стопява това разстояние със скорост сто километра в час. Нямах време да се размотавам наоколо и да оплаквам изгорялото си от слънцето теме.

Обичам изгорялото ти от слънцето теме, скъпи, каза Елизабет зад мен.

— Благодаря ти, Бет — казах и започнах да придърпвам подпорите над дупката.

Работата сега бе лека в сравнение с копането преди и почти непоносимата болка в гърба ми отстъпи място на постоянна тъпа болка.

Но какво ще стане по-късно? — попита натрапчивият глас. Какво ще стане с това, а?

По-късно нещата трябваше да се оправят от само себе си, това бе всичко. Вече изглеждаше, че капанът ще бъде готов, а това бе най-важното. Подпорите се простираха над дупката, като ми оставяха достатъчно дължина, за да ги притисна здраво от двете страни на асфалта, като образуваха връхния слой на моя изкоп. Това бе работа, която щеше да бъде по-трудна през нощта, когато асфалтът бе твърд, но сега, когато утрото преваляваше, асфалтът се бе размекнал и беше все едно да забиеш молив в изстиващ карамел.

Когато поставих опорите, изкопът бе придобил формата на оригиналната ми диаграма, начертана с тебешир, без вертикалната линия по средата. Доближих рулото брезент до плиткия край на дупката и го развързах.

След това разгънах дванадесет метра и половина от Път 71.

Отблизо погледнато, илюзията не бе съвършена — така както гримът и декорите никога не са съвършени в очите на зрителите от първите три реда. Но даже от няколко метра, бе практически неоткриваема. Това бе тъмносиво парче, което точно подхождаше на действителната повърхност на Път 71. На далечния край на парчето брезент (с лице на запад) бе прекъснатата жълта линия за пешеходна пътека.

След като разгънах дългото парче брезент върху дървените подпори, бавно го преминах по дължина, като забождах брезента към подпорите. Ръцете ми отказваха да свършат работата, но аз ги принудих.

Когато оправих брезента се върнах до камионетката, напъхах се зад волана (сядането ми предизвика още един кратък, но безмилостен мускулен спазъм) и се отправих към върха на възвишението. Останах така цяла минута, забил в поглед в разранените ми подути ръце, които лежах в скута ми. След това излязох и погледнах надолу по Път 71 почти небрежно. Не исках да се концентрирам върху нищо специално, разбирате ли, исках да придобия представа за цялостната картина — генерална репетиция, ако щете. Исках да видя сцената, която Долан и неговите хора ще видят, когато се приближат до възвишението. Исках да получа представа дали ще почувстват, че всичко е наред или точно обратното.

Това, което видях, надхвърли очакванията ми.

Пътното оборудване в далечния край на правия участък опразваше купчините пръст, които бяха извадени от моя изкоп. Парчетата асфалт в канавките бяха почти зарити. Някои от тях все още се подаваха — вятърът повдигаше и разхвърляше пръстта наоколо, но изглеждаха като останки от предишни настилъчни работи. Компресорът, който бях донесъл в задната част на камионетката ми, изглеждаше като оборудване на пътното управление.

А оттук илюзията на парчето брезент бе свършена — Път 71 изглеждаше свършено недокосван от ремонтни работи оттук.

Движението бе интензивно в петък и не чак толкова интензивно в събота, но все пак шумът на моторите, които отбиваха в страничната отбивка, бе почти непрекъснат. Тази сутрин обаче почти нямаше движение, повечето хора се бяха отправили там, където възнамеряваха да посрещнат Четвърти юли или бяха поели по междущатския път на шестдесет и пет километра на юг. За мен това бе прекрасно.

Паркирах камионетката си, така че да не се вижда от другата страна на възвишението и легнах по корем до десет и четиридесет и пет. По-късно, след като голяма цистерна за мляко бавно пое по отбивката, спуснах камионетката, отворих задните врати и нахвърлях всички пътни конуси вътре.

Светещата стрелка бе по-трудна работа — първоначално няхах представа как ще мога да я освободя от заключената кутия с акумулатора, без да ме удари ток. Тогавя видях бушона. Той бе почти скрит в твърд гумен пръстен от едната страна на знака — малка застраховка срещу вандалите и шегобийците, които сигурно изпитват някакво странно удоволствие, ако извадят бушона на такъв знак на магистралата.

Намерих чук и длето в куфарчето с инструментите и четири силни удари бяха достатъчни, за да разцепят пръстена. Изтеглих го с клещи, измъкнах и освободих кабела. Стрелката спря да мига и потъмня. Замъкнах акумулатора в канавката и го зарових. Бе странно да стоя тук и да го слушам как бръмчи някъде в пясъка. Но това ме накара да си помисля за Долан и се разсмях.

Не мисля, че Долан ще си тананика с уста и ще бръмчи някъде в пясъка.

Би могъл да пици, но не мисля, че ще си тананика.

Четири болта държаха стрелката в ниска стоманена люлка. Разхлабих ги, колкото се може по-бързо, бях целият в слух, за да чуя друг мотор. Време беше някой да се появи — но разбира се, още не бе време за Долан, със сигурност.

Това задейства отново вътрешния песимист.

Ами ако лети?

Той не обича да лети.

Ами ако реши да мине по друг път? Да мине по междущатския път, например. Днес всички го използват.

Той винаги минава по път 71.

Да, ама ако днес...

— Я млъквай — изсъсках аз. — Млъквай, дяволите да те вземат, затваряй си мръсната уста!

Сложих стрелката в задната част на камионетката. Тя се удари в страничната стена и някои от крушките се счупиха. Когато сложих поставката вътре, счупиха се още няколко.

След като направих всичко това, отново се върнах до възвишението, като се спрях на върха, за да се огледам назад. Бях свалил стрелката и конусите, сега оставаше само големият оранжев предупредителен знак:

ПЪТЯТ Е ЗАТВОРЕН.

ИЗПОЛЗВАЙТЕ ОТБИВКАТА.

Някаква кола се приближаваше към нас. Помислих си, че ако Долан е подранил всичко е било напразно — гангстерът, който шофира просто ще завие по отбивката и ще ме остави да обезумея съвсем тук в пустинята.

Бе шевролет.

Сърцето ми се поотпусна и разтреперан целият, дълбоко въздъгнах. Но повече време за нерви нямаше.

Отправих се обратно до мястото, където бях паркирал, за да погледна камуфлажните дейности, които бях свършил и отново

паркирах там. Пресегнах под купчината в задната част на камионетката извадих крика. Решен на всичко, изобщо не обръщах внимание на разкъсвания от болка гръб, вдигнах на крика задната част на камионетката, разхлабих болтовете на задната гума, които те щяха да видят, когато

(ако)

дойдат и я захвърлих в задната част на камионетката. Счупиха се още стъкла и можех само да се надявам, че гумата не е пострадала, тъй като нямах резервна.

Върнах се до предната част на камионетката, извадих стария си бинокъл, след това се отпавих обратно към отбивката. Подминах я и се изкачих на върха на следващото възвишение колкото може по-бързо — това, на което бях способен в този момент бе един неуверен тръс.

След като се озовах на върха, насочих бинокъла си на изток.

Имах видимост от пет километра и можех да видя участъци от пътя на три километра източно. Шест коли бяха в този момент на пътя, нанизани като редки мъниста на дълга корда. Първата бе някаква чужда кола, Датсун или Субару, на по-малко от километър и половина от мен. Следваше я пикап, а след пикапа се приближаваше нещо, което приличаше на мустанг. Останалите бяха просто отражения на хром и стъкло в пустинята.

Когато първата кола се приближи — тя бе Субару — се изправих и вдигнах ръка за автостоп. По начина, по който изглеждах, едва ли някой щеше да ме вземе и не бях разочарован в предвижданията си. Жената със скъпа прическа, която бе зад волана, ми хвърли един ужасен поглед и лицето ѝ се втвърди като стиснат юмрук. След това тя си отиде, надолу по хълма и към отбивката.

— Първо се изкъпи, приятел — ми изкрещя шофьорът на пикапа след минута и половина.

Мустангът всъщност се оказа ескорт. Той бе последван от Плимут, Плимутът от Уинибаго, от който се издаваше такъв шум, сякаш деца се биеха вътре с възглавници.

Нямаше и помен от Долан. Погледнах часовника си. 11.25 ч. Ако изобщо се появеше, трябваше да бъде много скоро. Беше крайно време.

Стрелките на часовника ми бавно се придвижиха до 11.40 и все още нямаше никакъв знак от него. Само последен модел форд и катафалка, черна като дъждовен облак.

Няма да дойде. Минал е по междущатския път. Или е пътувал със самолет.

Не. Той ще дойде.

Няма да дойде. Страхуваше се, че ще те подуши, така и стана. Затова и е променил обикновения си маршрут.

Някъде далече отново просветнаха полирани хромни повърхности. Тази кола беше голяма. Достатъчно голяма, за да бъде кадилак.

Легнах по корем, подпрях лакти в пясъка, а до очите си бях притиснал бинокъла. Колата изчезна зад едно възвишение... отново се появи... заобиколи един завой... и след това се появи отново.

Беше кадилак, но не бе син, а масленозелен.

Последваха най-мъчителните тридесет секунди от живота ми: тридесет секунди, които сякаш продължиха тридесет години. Част от мен веднага реши незабавно и окончателно, че Долан е решил да замени стария си кадилак с нов. Разбира се, че го бе правил и друг път и въпреки че никога досега не се бе спирал на зелен, нямаше основателна причина да не го направи сега.

Другата половина яростно твърдеше, че кадилаците са често срещани по магистралите и второстепенните пътища между Вегас и Лос Анджелис и шансовете зелената лимузина, която се приближаваше към мен да бъде кадилакът на Долан, бяха сто към едно. Пот се стичаше в очите ми, замъгляваше погледа ми и оставих бинокъла. Той нямаше да ми помогне да разреши този проблем. По времето, когато ще бъда в състояние да видя пасажерите, ще бъде прекалено късно.

Сега вече е прекалено късно! Тичай долу и веднага разкарай знака за отбивката! Ще го изпуснеш.

Нека ти кажа какво ще хванеш в своя капан, ако скриеш знака сега: двама заможни старци, които отиват в Лос Анджелис да видят децата си и да заведат внуците си до Дисниленд.

Направи го! Той е! Това е единственият шанс, който ще се открие пред тебе.

Точно така. Последен шанс. Затова не го проваляй, като хванеш в капана си невинни хора!

Долан е!

Не е!

— Я престани — изстенах аз и се хванах за главата. — Престани, престани, престани.

Сега вече чувах мотора на колата.

Долан.

Старците.

Дамата.

Тигърът.

Долан.

Старците.

— Елизабет, помогни ми! — изкрещях отчаяно аз.

Скъпи, този тип никога не е притежавал зелен кадилак в живота си. И никога няма да притежава. Разбира се, че не е той.

Болката в главата ми се проясни. Успях да се изправя на крака и да вдигна палец.

Не бяха нито старци, нито Долан. Изглежда дванадесет вегаски проститутки бяха успели да се напъхат в тази кола, заедно с един стар плейбой, който носеше най-голямата каубойска шапка и най-тъмното джинсово яке, което бях виждал някога. Една от проститутките се изсмя и ми махна свойски с ръка „да не си мръднал, мой човек?“ и стоповете на зеления кадилак се скриха зад отбивката.

Бавно, чувствах се изцяло опустошен, вдигнах отново бинокъла.

И видях как той се приближава.

Нямаше начин да пропусна този кадилак, когато той се появи зад завоя на далечния край на участъка на пътя, който държах под контрол — той бе сив като небето над нас, но се открояваше изненадващо ясно срещу тъмните кафяви възвишения на изток.

Това бе той — Долан. Дългите мигове на съмнения и нерешителност ми изглеждаха толкова далечни и глупави след един миг. Това бе Долан и нямаше нужда да видя сивия кадилак, за да го разбера.

Не знаех дали той би могъл да ме помирише, но аз можех да го помириша.

Като знаех, че той идва насам ми бе много по-леко да повдигна изморените ми нозе и да се затичам.

Върнах се до големия знак ОТБИВКА и го захвърлих с лицевата част надолу в канавката. Хвърлих парче брезент с пясъчен цвят върху него, след това разхвърлих пясък върху стълбовете, които го крепяха. Цялостният ефект не бе толкова добър както при фалшивия участък на пътя, но мислех, че ще свърши работа.

След това се затичах към второто възвишение, където бях оставил камионетката, която бе още една част от цялостната картина — превозно средство, временно зарязано от собственика, който бе отишъл нанякъде или да вземе нова гума или да поправи някоя стара.

Влязох в колата и се проснах върху седалката, сърцето ми биеше до спукване.

Отново имах чувството, че времето е спряло. Лежах и чаках да чуя звука на мотора, а той не идваше и не идваше.

Те са решили да завият. Той е подушил какво става в последния момент... или нещо му се е сторило подозрително, или на него или на някой от хората му... и те са свили встрани.

Лежах на седалката, гърбът ми пулсираше на дълги, бавни вълни, очите ми бяха плътно затворени, сякаш това щеше да ми помогне да чувам по-добре.

Това не бе ли мотор?

Не — само вятърът, сега духаше достатъчно силно, за да натрупа пясък върху едната страна на камионетката.

Няма да дойде. Свили са встрани или са се върнали назад.

Това бе само вятърът.

Завили са встрани или са обърнали обр...

Не, това не бе само вятърът. Това бе мотор, звукът му ставаше все по-силен и няколко секунди по-късно — един автомобил — един-единствен автомобил профуча край мене.

Изправих се и впих ръце във волана — трябваше да сграбча нещо и погледнах през предното стъкло, очите ми щяха да излетят от орбитите си, а зъбите ми здраво стискаха езика.

Сивият кадилак се понесе надолу по пътя към равния участък, със скорост осемдесет километра или малко повече. Стоповете никога не светнаха. До края те не разбраха какво става. Нищо не видяха, въобще нямаха и най-малка представа.

Това, което се случи, бе следното: изведнъж кадилакът сякаш започна да се движи през пътя вместо по него. Илюзията бе толкова

убедителна, че за миг почувствах пълно объркване и световъртеж, въпреки че аз бях този, който бе създал тази илюзия. Кадилакът на Долан първоначално затъна до тасовете и след това до вратите. Хрумна ми странна мисъл: ако Дженерал Моторс произвежда луксозни подводници, те ще се потапят точно така във водата.

Чувах как подпорите, поддържащи брезента се чупят една след друга под колата с едва доловим трясък. Чувах как брезентът се разкъсва и раздира.

Всичко това се случи само за три секунди, но това бяха трите секунди, които ще помня през целия си живот. Имам спомен как кадилакът продължаваше да се движи стремително напред, и се виждаше само покривът му и най-горните няколко сантиметра от поляризираните му цветни стъкла и след това последва голям грохот и шумът на строшени стъкла и смачкан метал. Голям облак прах се вдигна във въздуха и вятърът го разпръсна.

Исках да отида там — веднага исках да слеза долу да видя какво става, но първо трябваше да сложа знаците за отбивка на пътя. Не исках да ме прекъсват.

Слязох от камионетката, отидох в задната ѝ част и извадих гумата. Сложих я на мястото и затегнах шестте болта колкото може по-бързо, като използвах само собствените си пръсти. Щях да ги натегна по-късно, междуременно исках само да върна камионетката на мястото, където отбивката се отклоняваше от магистрала 71.

Освободих колата от крика и бързо се затичах на куц крак към кабината на колата. Спрях се за момент и се заслушах с наведена глава.

Чух вятъра.

И от дългата правоъгълна дупка на пътя чух как някой крещи... или може би пищи.

Захилих се и се качих в камионетката.

Бързо се понесох надолу по пътя, камионетката лъкатушеше по шосето. Слязох, отворих задните врати и отново поставих пътните конуси. Нададох ухо да чуя приближаващи коли, но вятърът се бе усилил и нищо не можех да доловя. Ако чаках да чуя някоя кола, тя практически щеше да ме прегази.

Спуснах се в канавката, пързулнах се, паднах на задника си и слязох до дъното. Махнах парчето брезент с пясъчен цвят и замъкнах големия знак за отбивка до горе. Отново го поставих, сетне се върнах

обратно и затръшнах задната врата. Нямах намерение да се опитвам отново да поставя стрелата.

Бързо се отправих към следващото възвишение, спрях на старото си място така, че да не могат да ме видят от отбивката, слязох и затегнах болтовете на задното колело на камионетката, като използвах този път специалния ключ. Виковете бяха спрели, но този път нямаше никакво съмнение относно писъците — те бяха много по-силни.

Спокойно затегнах болтовете. Не се страхувах, че те могат да се измъкнат или да ме нападнат или да избягат в пустинята, просто защото те не можеха да излязат. Капанът бе заработил отлично. Кадилакът стоеше сега точно на четирите си колела в далечния край на изкопа, с по-малко от десет сантиметра разстояние от всяка страна. Тримата вътре не можеха да отворят вратите си достатъчно широко за да направят нещо повече от това да протегнат крак. Не можеха да отворят прозорците си, тъй като те бяха автоматични и акумулаторът сега сигурно се бе превърнал в купчина смачкана пластмаса, метал и киселина някъде в остатъците от двигателя.

Шофьорът и стрелецът сигурно също бяха премазани от удара, но това не ме вълнуваше, знаех, че някой е все още жив там някъде, така както знаех, че Долан винаги пътува на задната седалка и слага предпазен колан, така както правят добрите граждани.

След като се уверих, че болтовете на задното колело са добре затегнати, подкарах камионетката към широкия, плитък край на капана и слязох от колата.

Повечето от подпорите бяха напълно унищожени, но видях отрязаните краища на някои от тях, които още стърчаха от асфалта. Брезентовият „път“ лежеше на дъното на изкопа, смачкан, разкъсан и разкривен. Приличаше на изхлузена змийска кожа.

Стигнах до дълбокия край и там видях кадилака на Долан. Предният край бе съвършено размазан. Капакът се бе разперил нагоре като строшено ветрило. Двигателят се бе превърнал в смес от метал, гума и тръби, всички те покрити с пясък и пръст, която се бе посипала надолу след удара на колата. Долавяше се съскане и чух как някъде се стичат и капят различни течности. Студеният алкохолен аромат на антифриза пронизваше въздуха.

Притеснявах се за предното стъкло. Винаги има възможност то да се е счупило навътре и да е дало на Долан пространство да се

измъкне нагоре и навън. Но не се притеснявах прекалено много; мисля, че ви казах, че колите на Долан са построени в съответствие с всички спецификации, изисквани от бананови диктатори и деспотични военни лидери. Стъклото не би трябвало да се счупи и то бе издържало.

Задното стъкло на кадилака бе още по-здраво, тъй като площта му бе по-малка. Долан не можеше да го счупи — със сигурност не във времето, което аз възнамерявах да му предоставя, а той не би се опитал да стреля в него. Да стреляш в бронирано стъкло щеше да е някаква форма на руска рулетка. Куршумът щеше да остави малко бяло петънце на стъклото и след това да рикошира обратно в колата.

Бях сигурен, че той щеше да намери изход, ако му се даде достатъчно свобода и време, но аз бях тук и нямаше да му дам нито едното, нито другото.

Хвърлих купчина пръст върху покрива на кадилака.

Отговорът бе незабавен.

— Моля, помогнете ни. Закъсали сме тук долу.

Гласът на Долан. Звучеше уверено и странно спокойно. Но аз чувствах страха зад тях, грижливо сдържан от него и точно в този миг за малко да изпитам състрадание към него. Представях си го седнал на задната седалка на сплескания кадилак, един от хората му ранен и стенец, вероятно притиснат от блока на двигателя, другият мъртъв или в безсъзнание.

Представих си всичко това и почувствах нервен миг, това, което мога да обознача научно като „предизвикана от съчувствие клаустрофобия“. Натискаш копчетата за прозорците — нищо. Опитваш вратите, въпреки че виждаш, че те ще се затиснат изцяло, преди да можеш да се промъкнеш между тях.

Тогава спрях да се опитвам да си представя какво ще стане, тъй като той си го беше изпросил всичко това, нали? Да. Той си бе купил собствения билет за това представление и бе платил пълната му цена.

— Кой е там?

— Аз съм — казах аз, — но не съм помощта, която търсиш, Долан.

Изпратих още пясък и камъчета върху покрива на сивия кадилак. Писъците се повториха отново, когато втората серия камъчета започнаха да чукат по покрива.

— *Краката ми! Джим, краката ми!*

Гласът на Долан изведнъж стана уморен. Човекът отвън, човекът на върха знаеше името му. Което означаваше, че това е извънредно опасна ситуация.

— Джими, виждам костите на краката ми!

— Млъквай — каза Долан студено. Бе странно и неестествено да слушам гласовете им по този начин. Мисля, че трябваше да се спусна върху багажника на кадилака и да погледна в задния прозорец, но нямаше да видя много, даже с лице притиснато към него. Стъклото бе непрозрачно, както вече ви казах.

Така или иначе, не държах особено да го видя. Зная как изглеждаше. Защо бих могъл да поискам да го видя? Да разбере дали носи ролекса или бутиковите джинси?

— Кой си ти, приятел? — попита той.

— Никой не съм — казах аз. — Просто някой, който има сериозна причина да те прати там, където си сега.

Долан внезапно каза с неестествена, плашеща бързина:

— Робинсън ли се казваш?

Почувствах се така, сякаш някой ми бе нанесъл прав удар в стомаха. Той бе направил връзката толкова бързо, като бе прехвърлил всички полузабравени имена и лица и бе стигнал бързо до правилния отговор. Нали го възприемах като животно, с всички животински инстинкти? Не познавах и половината от това и слава богу, тъй като никога нямаше да набера смелост да направя това, което бях направил.

Казах му:

— Името ми няма значение. Но ти знаеш какво предстои сега, нали?

Пискливият глас отново започна, къркореше като пукнато духало:

— *Изкарай ме оттук, Джими? Само ме измъкни оттук! В името на Исус, измъкни ме оттук! Краката ми са счупени.*

— Я млъквай — каза Долан. И след това, на мен: — Не мога да те чуя, човече, заради писъците на тоя нещастник.

Клекнах на ръце и колене и се надвесих:

— Казах, че знаеш какво...

Изведнъж пред мен се появи видение как вълкът, облечен като бабата, казва на Червената шапчица: *за да те чувам по-добре,*

момичето ми... ела по-близо. Отскочих назад и точно навреме. Революертът гръмна четири пъти. Изстрелите бяха силни там, където бях аз; в колата сигурно са били оглушителни. Четири черни очи се отвориха на покрива на кадилака на Долан и почувствах как нещо разреза въздуха на два сантиметра от челото ми.

— Уцелих ли те, мръсно копеле такава? — попита Долан.

— Не — казах аз.

Този, който досега пицеше, започна да плаче. Той бе на предната седалка. Видях как ръцете му, бледни като ръце на удавник, удрят слабо по предното стъкло и безжизненото тяло до него. Джими трябваше да го изведе навън, кръвта му изтичаше, болката бе толкова лоша, болката бе ужасна, болката бе просто нетърпима, за бога, той съжаляваше, искрено съжаляваше за греховете си, но това бе повече, отколкото...

Последваха още два оглушителни изстрела. Човекът на предната седалка спря да пици. Ръцете му паднаха от предното стъкло.

— Слушай сега — каза Долан със замислен глас. — Тоя няма да ни създава повече главоболия и сега ще можем да чуем това, което ще си кажем един на друг.

Нищо не казах. Внезапно всичко започна да ми изглежда размазано и нереално. Той бе убил човек току-що. Беше го убил ей така. Чувството, че съм го подценил, въпреки всичките ми предпазни мерки и че съм извадил голям късмет, че съм останал жив, ме обзе отново.

— Искан да ти направя предложение — каза Долан.

Продължих да пазя мълчание.

„Приятелю?“

И успях да го запазя за още малко.

— Хей, ти! — Гласът му едва забележимо трепна. — Ако все още си там, отговори ми! Какво лошо има в това.

— Тук съм — казах аз. — Просто си мислех, че ти вече стреляш шест пъти. Мислех си, че скоро ще съжаляваш, че не си оставил един за себе си. Но може би пълнителят ти е с осем патрона или имаш резервен пълнител.

Сега бе негов ред да замълчи. След това:

— Какво смяташ да правиш?

— Мисля, че вече си се досетил — казах аз. — Прекарах последните тридесет и шест часа като изкопах най-дългия гроб в света и сега ще те погребя в шибания ти кадилак.

Страхът в гласа му все още бе под контрол. Искях да загуби самообладанието си.

— Не искаш ли да чуеш първо моето предложение?

— Ще те изслушам. След няколко секунди. Първо трябва да донеса нещо.

Отидох до камионетката и взех лопатата си.

Когато се върнах, той крещеше „Робинсън? Робинсън? Робинсън?“, като човек, който говори в слушалката на прекъснат телефон.

— Тук съм — казах аз. — Ти говори. Аз ще слушам. И когато свършиш, тогава бих могъл да направя насрещно предложение.

Когато той заговори, гласът му звучеше по-бодро. Ако говоря за насрещни предложения, значи, че няма да имам нищо против една сделка. И ако аз говоря за сделка, той вече е наполовина вън от тази дупка.

— Предлагам ти един милион долара, за да ме пуснеш да изляза оттук. Но, не по-малко важно...

Хвърлих лопата пясък върху багажника на кадилака. Камъчетата подскачаха и дрънчаха върху малкия заден прозорец. Пръстта закри ключалката на багажника.

— Какво правиш? — Гласът му бе пронизан от тревога.

— Не обичам да стоя без работа — казах аз. — Реших да не се размотавам, докато те слушам.

Отново копнах в пръстта и хвърлих още една лопата. Този път Долан говореше по-бързо, гласът му бе по-настойчив.

— Милион долара и личната ми гаранция, че никой няма да те пипне с пръст... нито аз, нито хората ми, нито хора на някой друг.

Ръцете ми повече не ме боляха. Бе учудващо странно. Продължих да копая неуморно и след по-малко от пет минути, задната част на кадилака бе покрита дълбоко с пръст. Да засипваш, дори и на ръка, бе много по-лесно, отколкото да изкопаваш.

Спрях, подпрях се на лопатата за миг.

— Продължавай да говориш.

— Слушай, това е лудост — каза той и сега почувствах ясните признаци на паника в гласа му. — Мисля, че това си е чиста лудост.
— Правилно си го разбрал — казах аз и хвърлих още пръст.

Той издържа много повече, отколкото мислех, че ще може да издържи човек — говореше, убеждаваше ме, заплашваше — но говореше все по-несвързано, тъй като пясъкът и чакълът се натрупваха над задния прозорец, повтаряше се, връщаше се на едно и също, започна да заеква и пелтечи. По едно време предната врата се отвори дотам, докъдето можеше и се удари в страничната стена на изкопа. Видях ръка с черни косми по кокалчетата и голям рубинов пръстен на показалеца. Бързо изпратих долу четири лопати с пръст в процепа. Той изруга и отново затръшна вратата.

Не след дълго той се предаде. Звукът на чакъла, който падаше върху колата, най-накрая стигна до него. Сигурно това беше. Звукът сигурно бе много силен вътре в кадилака. Пръстта и камъните барабаняха върху покрива и падаха покрай прозореца. Най-накрая той бе осъзнал, че седи в луксозно тапициран осемцилиндров ковчег с електронно впръскване на горивото.

— Изкарай ме оттук — крещеше той. — Моля! Не мога да издържам повече! Изкарай ме оттук.

— Готов ли си за насрещното ми предложение? — попитах аз.

— Да! Да! Да! За бога! Да! Да! Да!

— Пищи! Това е насрещното ми предложение. Това е което искам. Твоите писъци за милост. Ако пициш достатъчно дълго, ще те пусна да излезеш.

Той пищеше пронизително.

— Това бе добре — казах аз и наистина бе така. — Но съвсем не е достатъчно.

Започнах отново да копая, като хвърлях лопата след лопата пръст върху покрива на кадилака. Разпадащи се буци пръст се стичаха по предното стъкло и запълваха процепа за чистачките.

Той отново писна, още по-силно и се чудех дали е възможно, ако някой крещи достатъчно дълго, да разкъса собствения си ларинкс.

— Не е зле! — казах аз, като удвоих усилията си. Усмивах се, въпреки болките в гърба. — Би могъл да излезеш оттук Долан, наистина би могъл.

— Пет милиона. — Това бе последното членоразделно нещо, което той каза.

— Не мисля, че ще свършат работа — отговорих аз, подпрях се на лопатата и избърсах челото си с опакото на изцапаната си ръка. Пръстта покриваше покрива на колата почти от едната до другата страна. Изглеждаше като звезден прах или като огромна кафява ръка, която стискаше кадилака на Долан. — Но ако издадеш с устата си звук, който да е толкова силен, колкото, например осем пръчки динамит, привързани на стартера на шевролет модел 1968 година, тогава ще те пусна да излезеш, можеш да разчиташ на мен.

Той пищеше, а аз хвърлях пръст по кадилака. Известно време той наистина пищеше много силно, въпреки че според мен той никога не успя да изкреци по-силно от две пръчки динамит, завързани за стартера на шевролет 1968 година. Най-много три. А когато и последната част от лъскавата повърхност на кадилака бе покрита и седнах да погледна към покритата с пръст купчина в изкопа, той издаваше не повече от серия дрезгави и откъслечни ругатни.

Погледнах часовника си. Току-що бе станало един часа. Ръцете ми кървяха отново и дръжката на лопатата бе хлъзгава. Поривът на вятъра хвърли пясък в лицето ми и аз отстъпих назад. Вятърът в пустинята издава особено неприятен звук — дълъг, протяжен вой, който се носи до безкрайност. Наподобява гласа на призрак — идиот.

Надвесих се над дупката.

— Долан?

Никакъв отговор.

— Пищи, Долан.

Първоначално никакъв отговор — след това последва серия от дрезгав лай.

Удовлетворително!

Върнах се обратно в камионетката, запалих я и я подкарах отново към участъка на пътностроителни работи. По пътя включих Ви Кей Екс Ар, Лас Вегас, единствената станция, която радиото на камионетката можеше да хване. Бари Манилоу ми каза, че той пише песните, които карат целият свят да пее, изказване, което посрещнах с известен скептицизъм и след това последва прогнозата за времето. Предсказваха силни ветрове, на всички пътуващи между Вегас и

Калифорния се препоръчваше да останат по домовете си. Очакваше се да възникнат проблеми с видимостта поради пясъка, който ветровете щяха да навейат, каза водещият, но това, от което най-много трябваше шофьорите да се пазят, бяха страничните ветрове. Знаех какво има предвид, тъй като чувствах как поривистият вятър разклаща камионетката.

Ето го и моят кран Кейс-Джордан. Вече го възприемах като свой. Влязох, като си тананиках мелодията на Бари Манилоу, и отново докоснах синята и жълтата жица. Кранът тръгна плавно. Този път бях запомнил да го освободя от скорост. *Не е зле, бялото ми момче*, сякаш чувах гласа на Тинк в ушите си. *Вече се научаваш*. Така си беше. През цялото време се учех.

Седнах за минута, наблюдавах как тънка ципа от пясък преминаваше над пустинята, слушах ръмженето на мотора на крана и се чудех какво ли смята да направи Долан. Това беше, в края на краищата, Големият Му Шанс. Да се опита да разбие задното стъкло или да изпълзи до предната седалка и да се опита да счупи предното стъкло. Бях нахвърлил над половин метър пясък и чакъл над всеки, но въпреки това все още бе възможно. Зависеше до каква степен той е обезумял и това беше нещо, което можех лесно да науча, така че всъщност не си дадох труда да мисля за това. Имаше по-важни неща.

Включих на скорост и се отправих по магистралата до изкопа.

Когато се озовах там, се затичах към изкопа, затаил дъх и погледнах надолу, почти очаквах да видя изровена дупка с човешки размери на предната или задната част на купчината върху кадилака, където Долан бе разбил някакво стъкло и бе изпълзял навън.

Видях, че това, което бях покрил с лопатата, си бе непокътнато.

— Долан — казах, според мен, достатъчно бодро. Не последва отговор.

— Долан.

Никакъв отговор.

Той се е самоубил, помислих си аз и изпитах сладко-горчиво разочарование. Самоубил се е някак си или е умрял от уплаха.

— Долан?

От могилата се разнесе смях: звънлив, неудържим, изцяло истински смях. Почуствах, че целият настръхвам. Това бе смехът на човек, загубил разсъдъка си.

Той се смееше и смееше с дрезгавия си глас. Сетне пицеше; след това отново се смееше. Най-накрая правеше и двете едновременно.

Известно време и аз се смеех с него или крещях или каквото правеше той и вятърът се смееше и ни крещеше и се надсмиваше над нас.

Тогава се върнах до Кейс Джордан, спуснах кофата и този път започнах наистина да го затрупвам.

След четири минути даже формата на кадилака бе изчезнала. Това бе само една дупка, пълна с пръст.

Помислих си, че чувам нещо, но при воя на вятъра и стабилното буботене на мотора на крана, бе трудно за различаване. Застанах на колене, след това легнах в цял ръст, като провиснах глава, в това, което оставаше от дупката.

Някъде долу, под цялата тази пръст, Долан все още се смееше. Издаваше звуци като тези, които можете понякога да прочетете в комиксите: *Хи-хи-хи, аааха-ха-ха-хаа*. Може би имаше и някакви думи. Бе трудно да се каже. Въпреки това, се усмихнах и кимнах.

— Пици — казах. — Пици, ако толкова искаш. — Но слабият смях просто продължаваше, разнасяше се от пръстта като отровни и зловредни изпарения.

Изведнъж ме обзе неописуем ужас — Долан бе зад мен. Да, по някакъв начин Долан се бе озовал зад мен! И преди да мога да се обърна, той ще ме набута в дупката и...

Скочих и се завъртях, като разранените ми ръце се свиха в някакво подобие на юмруци.

Вятърът хвърли пясък в лицето ми.

Нямаше нищо друго.

Избърсах лицето си с мръсния си ръкав и се върнах обратно в кабината на крана, за да продължа работата си.

Изкопът бе запълнен отново преди да се стъмни. Даже бе останала малко пръст, въпреки че вятърът бе разпилял и отнесъл повечето, поради обема, зает от кадилака. Толкова бързо свърши... толкова бързо.

Мислите ми бяха уморени, объркани и трескави, докато насочих крана в обратна посока, като го прекарах директно върху мястото, където бе погребан Долан.

Паркирах го на мястото му, свалих ризата си и избърсах с нея всички метални части в кабината с цел да премахна всички отпечатъци. Не зная защо точно го направих до ден-днешен, тъй като със сигурност бях оставил отпечатъци на стотици други места в района. След това, в дълбоко кафяво-сивия мрак на пясъчната буря, се върнах обратно в камионетката.

Отворих я от едната страна, стори ми се, че видях вътре свития Долан и отстъпих назад, пицях, исках да предпазя с ръка лицето си. Струваше ми се, че сърцето ми може да избухне в гърдите.

Нищо — и никой — не слезе от камионетката. Вратата се люлееше и удряше от вятъра като на обитавана от призраци къща. Най-накрая изпълзях назад, сърцето ми лудо биеше и надзърнах вътре. Нямаше нищо, освен купчината неща, които бях оставил там — пътната стрела с разбитите крушки, крика, куфарчето инструменти.

— Трябва да се вземеш в ръце — казах меко. — Овладей се.

Чаках Елизабет да каже: Ще се оправяш, скъпи... или нещо подобно... но чувах само вятъра.

Върнах се обратно в камионетката, запалих я и отидох до средата на пътя до изкопа. Не можах да се заставя да продължа. Въпреки че знаех, че е глупаво, бях все повече и повече убеден, че Долан се спотайва в камионетката. Очите ми се бяха впили в огледалото за обратно виждане, мъчеха се да различат неговата сянка сред толкова други.

Вятърът бе по-силен от всякога, клатеше камионетката на ресорите ѝ. Пясъкът, който се носеше от пустинята и застилаше пътя пред мен приличаше на пушек в светлината на фаровете.

Най-накрая отбих от едната страна на пътя, излязох и заключих всички врати. Знаех, че е лудост даже да се опитам да спя на открито в това време, но не можех да спя вътре. Просто не можех. Така, че се сгуших под камионетката в спалния чувал.

Заспах пет минути след като затворих ципа на чувала.

Когато се събудих от кошмар, който не можах да си спомня — с изключение на това, че в него имаше някакви ръце, които стискаха гърлото ми — открих, че съм жив погребан. Пясък имаше в носа ми, и в ушите ми. Пясъкът бе проникнал и до гърлото ми и ме задушаваше.

Изкрещях и скочих нагоре, тъй като ми се стори, че обгръщащият ме спален чувал бе земята. Тогава ударих главата си в долната част на камионетката и видях как върху мен се посипаха парчета ръжда. Изпълзях изпод колата в саждивата, оловна зора. Спалният ми чувал веднага бе отнесен като семе на плевел в момента, в който излязох от него. Извиках от изненада и се затичах след него десетина метра, преди да осъзная, че това щеше да бъде най-грубата грешка на света. Пътят се изгуби изцяло. Погледнах към камионетката и тя изглеждаше излиняла, почти невидима, като хелиографско копие на реликва от призрачен град.

Едва се добрах до нея, намерих ключовете и се прибрах вътре. Продължавах да плюя пясък и сухо да кашлям. Нямаше нужда да чакам за прогнозата на времето: говореха само за това тази сутрин. Най-лошата пустинна буря в историята на Невада. Всички пътища са затворени. Остани вкъщи, освен ако не ти се налага непременно да излезеш и след това така или иначе си остани вкъщи.

Славният четвърти.

Остани си вътре. Ще бъде безумие, ако отидеш там. Ще ослепееш от пясъка.

Щях да рискувам. Това бе златна възможност да прикрия всички следи завинаги — даже и в най-смелите си мечти не бях очаквал, че ще имам такъв шанс, но ето че шансът ми се предостави и трябваше да се възползвам от него.

Бях донесъл три или четири допълнителни одеяла. Отрязах дълго и широко парче от едно от тях и го омотах около главата си. Приличах на обезумял бедуин. Излязох навън.

Прекарах цялата сутрин в носене на парчета асфалт от канавката и да ги поставям обратно в окопа ми, като се опипвах да бъда прилежен като зидар, който издига стена... или запушва ниша. Самото носене не бе ужасно трудно, въпреки, че трябваше да разкопавам повечето от асфалтовите блокове така, както археологът намира своите находки и на всеки двадесет минути трябваше да се връщам в камионетката, за да се спася от навяващия пясък и да дам почивка на парещите си очи.

Работих бавно от плиткия край на изкопа и в дванадесет и петнадесет — бях започнал в шест — бях достигнал последните пет

метра. Дотогава вятърът бе започнал да отслабва и виждах от време на време парчета синьо небе над мен.

Носих и подреждах, носих и подреждах. Сега бях над мястото, където по моите изчисления трябваше да се намира Долан. Не беше ли той вече мъртъв? Колко въздух може да събере един кадилак? Колко време ще е нужно, за да свърши живителният въздух в това място, като се има предвид, че никой от придружителите на Долан повече не дишаше?

Коленичих върху голата земя. Вятърът бе ерозирал отпечатъците от гумите на моя Кейс Джордан, но не бе ги изтрил съвсем, някъде под тази слаба вдлъбнатина имаше един човек, който носеше Ролекс на ръката.

— Долан — казах свойски. — Промених намеренията си и реших да те пусна.

Нищо. Никакъв звук. Този път той бе със сигурност мъртъв. Върнах се и донесох още един квадрат асфалт. Поставих го и когато се обърнах, за да се изправа, чух слаб, кикотещ се смях, който се носеше през земята.

Краката ми се подкосиха и паднах напред с главата и ако още имах коса, тя щеше да виси в лицето ми, и останах в това положение известно време, и слушах смеха му.

Когато той спря, върнах се и взех още един квадрат асфалт. Върху него бе останала част от разрушената жълта разделителна линия. Приличаше на тиренце.

— В името на Бога! — крещеше той. — В името на Бога, Робинсън!

— Да — казах аз с усмивка. — В името на Бога.

Сложих внимателно парчето асфалт до съседното и въпреки че слушах, повече не го чух.

Върнах се вкъщи в Лас Вегас в единадесет вечерта. Спах шестнадесет часа, събудих се и се отправих към кухнята да си направя кафе и се сгромолясах, изнемощял на пода на хола, поради чудовищно болезнени спазми в гърба. Разтривах кръста си с една ръка, докато хапех другата, за да приглуша писъците.

След известно време допълзах в банята — опитах се веднъж да стана, но това предизвика още един гръмотевичен удар в гърба ми и

използвах умивалника, за да се изправя достатъчно високо и да мога да се добера до второто шишенце аспирина в шкафчето за лекарства.

Глътнах три и пузнах водата във ваната. Полежах на пода, докато чаках ваната да се напълни. Останах във ваната в продължение на пет часа, като повечето време дремех. Когато излязох, можех да вървя.

За малко.

Отидох при лекувател, който намества всякакви изкълчвания и болки. Той ми каза, че имам три прищипани прешлена и страдам от сериозно изкълчване на долната част на гръбначния стълб. Той искаше да знае дали не съм си въобразил, че мога да замествам здравеняка в цирка.

Казах му, че съм пострадал, докато копая в градината. Той ми каза да отида до Канзас сити.

Отидох.

Оперираха ме.

Когато анестезиологът сложи гумената маска върху лицето ми, чух как Долан се смее от съскащия мрак в нея и си знаех, че ще умра.

Когато дойдох на себе си видях, че стаята е облицована с воднистозелени плочки.

— Жив ли съм? — изстенах аз.

Санитарят се засмя.

— Да, разбира се. — Ръката му докосна челото ми, което обхващаше по-голямата част от главата ми. — Как само сте изгорели от слънцето? Боже мой! Болеше ли това или още сте замаян от упойката?

— Все още съм замаян от упойката — казах аз. — Казах ли нещо, докато бях под упойка?

— Да — каза той.

Замръзнах целия. Замръзнах чак до костите.

— Какво казах?

— Казахте „Тук е тъмно. Пуснете ме навън!“ — и той отново се засмя.

— О, така ли — казах аз.

Никога не го откриха — Долан.

Бурята бе причината. Какъв късмет бе тази пясъчна буря! Почти съм сигурен, че зная какво се е случило, въпреки че мисля, че ще разберете, когато ви кажа, че никога не съм проверявал прекалено отблизо.

ПриП — помните ли това? Те подменяха настилката. Бурята почти бе погребала участъка от 71, който отбивката бе затворила. Когато възобновиха работата си, не се опитаха да разчистят новите дюни наведнъж, само в процеса на работата — защо трябва да пилеят време? Нямаше нужда да се притесняват за движението. Така че едновременно разораваха пясъка и изваждаха старата настилка. И ако водачът на булдозера случайно е забелязал, че покритият с пясък асфалт в един участък — отрязък около дванадесет метра — се разчупва пред острието на булдозера в равни, почти геометрични парчета, никога не бе го споменавал на някой друг. Може би бе дрогиран. Или може би просто мечтаеше как ще излезе вечерта с мацката си.

След булдозера следваха самосвалите с нов чакъл, следвани от разпръсквачките и валяците. След тях следваха големите машини, тези, които полагат асфалта с огромните приспособления в задната си част и миризмата на катран, която толкова прилича на размякната боя за обувки. И след като изсъхне новият асфалт, идва машината за нанасяне на маркировката на пътя, като шофьорът под големия брезентов чадър ще хвърля често поглед назад, за да се убеди, че прекъснатата жълта линия е съвършено права, без да осъзнава, че минава над мъгливосив кадилак с трима души в него, без да осъзнава, че някъде долу в тъмнината има рубинов пръстен и златен Ролекс, който би могъл все още да измерва времето.

Една от тези тежки машини със сигурност щеше да размаже обикновен кадилак: щеше да последва накланяне, хрускане и след това няколко души щяха да започнат да копаят, за да видят какво — или кого са открили. Но тъй като това бе по-скоро танк, отколкото кола и самата предпазливост на Долан не позволи на никого да го открие досега.

Рано или късно, разбира се, кадилакът няма да издържи и ще се сгромоляса, вероятно под теглото на минаващ автовлак и следващото превозно средство ще види голяма пропукана вдлъбнатина в платното,

което води на запад и ще уведоми Пътното управление и пак ще започнат ремонтни работи. Но ако в този момент там няма работници от отдела за поддържане на магистралата, за да видят какво се е случило и да видят как тежестта на минаващ камион е причинила сгромолясането на някакъв кух обект под пътя, мисля, че те ще приемат, че „блатната дупка“ (те така я наричат) е причинена или от скреж или от поддаване на солени почви или вероятно от пустинно пропадане. Ще го поправят и животът ще продължи.

Обявиха го за безследно изчезнал — Долан. Малцина проляха сълзи за него.

Един от коментаторите на Лас Вегас Сън предположи, че той играе домино или бiliarд някъде с Джими Хофа. Вероятно това не бе чак толкова далеч от истината.

Чувствам се прекрасно.

Гърбът ми днес е в много прилично състояние. Препоръчаха ми настоятелно да не вдигам нещо, което тежи повече от петнадесет килограма без помощ, но имам страхотни третокласници тази години и от тях получавам помощта, от която се нуждая.

Няколко пъти съм минавал напред-назад по оня участък на пътя с новата ми кола — акура. Веднъж даже спрях, слязох от колата (огледах се и в двете посоки, за да се уверя, че пътят е безлюден) и се изпиках върху мястото на паметното събитие. Но не можах да изкарам мощна струя, въпреки че чувствах, че бъбреците ми са пълни и когато тръгнах, постоянно хвърлях поглед в огледалото за обратно виждане, преследваше ме натрапчивата идея, че той ще се изправи от задната седалка, с кожа, потъмняла като канела и изпъната върху черепа му като кожа на мумия, косата му пълна с пясък, а очите и ролексът му ще блестят.

Това беше последният път, когато минах по 71 път. Сега вземам междуцатския път, когато трябва да отида на запад.

А Елизабет? Както Долан, и тя замълча. За мен това е облекчение.

---

[1] Герой на Клинт Ийстууд от едноименния филм. — Б.пр. ↑

[2] Национален празник на САЩ — Б.пр. ↑

ГУМЕНКИ

Джон Тел бе работил в Табори Студиос малко повече от месец, когато забеляза гуменките за първи път. Табори бе в една сграда, някога наричана „Мюзик Сити“, която беше голяма работа в ранните дни на рокендрола и класацията Топ четиридесет на ритъм и блус. Тогава човек не можеше да види гуменки (освен ако не са на краката на разносвача). Тези дни бяха отминали безвъзвратно, както и супер богатите продуценти с панталони с маншети и трандафори от змийска кожа. Гуменките бяха днес част от униформата на „Мюзик Сити“ и когато Тел ги зърна за пръв път, изобщо не го впечатлиха. Е, може би само едно: бяха доста парцаливи. Били са бели, когато са били нови, но от вида им ставаше ясно, че това е било много, много отдавна.

Това бе всичко, което той забеляза, когато видя гуменките в тоалетната, където човек обикновено съставя мнението за съседа си по обувките, тъй като често това е всичко, което се вижда от него. Тел забеляза този чифт под вратата на първата кабинка в мъжката тоалетна на третия етаж. Той ги подмина по пътя си към последната, трета кабинка. Излезе от кабинката няколко минути по-късно, изми и изсуши ръцете си, среса косата си и се върна в Студио Еф, където помагаше за ремикса на албум на група хеви-метъли, озаглавена „Усмъртяващи ритми“. Да се каже, че Тел бе забравил гуменките, щеше да бъде преувеличение, тъй като първо на първо, той едва ли въобще ги бе регистрирал върху радара на съзнанието си.

Пол Джанингс бе продуцентът на „Усмъртяващи ритми“. Той не бе популярен така, както бяха някога кралете на попмузиката в „Мюзик сити“ — Тел мислеше, че днешният рокендрол не е достатъчно силен, за да породи такива митични крале на рока — но все пак бе известен и самият Тел мислеше, че той е най-добрият продуцент на записи на рокендрол, който в този момент продължава да е в играта; само Джими Айъвайн би могъл да се сравни с него.

Тел го бе забелязал на купон, последвал премиерата на филм-концерт, всъщност го бе разпознал от другия край на стаята. Косата му

бе вече посивяла, острите черти на красивото лице на Джанингс бяха станали почти отпуснати, но нямаше как да се сбърка човекът, който бе направил легендарните Токио сешъни с Боб Дилън, Ерик Клептън, Джон Ленън и Ал Купър преди около петнадесет години. Освен Фил Спектър, Джанингс бе единственият продуцент на записи, когото Тел би могъл да разпознае при среща, както и от отчетливия звук на записите му — кристално ясни горни октави, последвани от толкова тежки перкусии, че те разтърсват чак до петите. Това бе яснотата на Дон Маклин, която чуваш първоначално на записите от сешъна в Токио, но ако изтриеш дисканта, това, което остава да пулсира през общото звучене, си бе чист Санди Нелсън.

Естествената сдържаност на Тел бе преодоляна от неподправено възхищение, той прекоси стаята и се доближи до Джанингс, който за миг бе останал сам. Представи му се, като очакваше най-много бързо ръкостискане и няколко повърхностни думи. Вместо това, двамата започнаха дълъг и интересен разговор. Работеха в една и съща област и имаха много общи познати, но още тогава Тел разбра, че това се дължи повече на магията на тази първоначална среща, отколкото на общите неща помежду им. Пол Джанингс бе един от малкото хора, с които той откри, че може да разговаря, за Джон Тел разговорът приличаше направо на магия.

Към края на разговора, Джанингс го попита дали търси работа.

— Познаваш ли някой в бизнеса, който да не търси?

Джанингс се засмя и помоли за телефонния му номер.

Тел му го даде, без да придаде голямо значение на молбата — това бе най-вероятно жест на учтивост, помисли той. Но Джанингс му се обади три дни по-късно и го попита дали ще пожелае да участва в тричленния екип, който ще направи звукозаписа на първия албум на „Усмъртяващи ритми“.

— Не зная дали е наистина възможно от всяка върба да се направи свирка — бе казал Джанингс, — но тъй като Атлантик Рекърдз плаща сметката, защо да не се опитаме?

Джон Тел не виждаше защо да не опита и веднага се включи в пътуването към неизвестността.

Седмица или две, след като за пръв път видя гуменките, Тел пак ги забеляза. Само регистрира факта, че бе същият тип, тъй като гуменките бяха на същото място — под вратата на първа кабинка в мъжката тоалетна на третия етаж. Нямахше съмнение, че бяха същите — бели (поне някога са били бели), високи подметки, изцапани с кал. Той забеляза при връзките една празна дупка и си помисли: *Сигурно си зяпал нанякъде, докато си завързвал тази гуменка, приятел.* След това отиде до третата кабинка (която, по някакъв смътен начин възприемаше като своята). Този път той погледна към гуменките на излизане и видя нещо странно: до едната от тях лежеше умряла муха.

Лежеше до закръгления връх на лявата гуменка, тази с празната дупка, със стърчащи нагоре мънички пипалца.

Когато се върна в Студио ЕФ, Джанингс седеше на таблото, стиснал с ръце главата си.

— Добре ли си, Пол?

— Не.

— Какъв е проблемът?

— В мен. Винаги сам съм си бил проблемът. Аз съм проблемът. Кариерата ми е свършена. Аз съм се изразходвал. Изстискан съм. Отдавна съм свършил.

— За какво говориш? — Тел се огледа за Джорджи Ронкльър и не го видя наблизо. Това не го изненада. Джанингс имаше периодични кризи и Джорджи винаги се спасяваше, когато усещаше, че приближават. Твърдеше, че кармата му не позволява да се подлага на силни емоции. „Плача и при откриването на супермаркет“, бе казал Джорджи.

— От всяка върба свирка не става — каза Джанингс. Той посочи с юмрук стъклото на звукозаписната апаратна и изпълнителското студио. Приличаше на човек, който поздравява със стария нацистки поздрав „Хайл Хитлер“. — Поне от такива пънове като тези.

— Отпусни се — каза Тел, въпреки че знаеше, че Джанингс е абсолютно прав. В състава „Усмъртяващи ритми“ влизаха четири тъпи копелета и една тъпа кучка, като личности бяха гадни, а като професионалисти — некомпетентни.

— Опитай се ти да се отпуснеш на мое място — каза Джанингс и му намигна.

— Господи, ненавиждам темпераментните хора — каза Тел.

Джанингс го изгледа и се захили. Секунда по-късно, и двамата се смееха. Пет минути по-късно отново се бяха заловили за работа.

Записът — такъв какъвто излезе, завърши седмица по-късно. Тел помоли Джанингс за писмена препоръка и касета със записа.

— Добре, но ти знаеш, че не трябва да пускаш записа пред никого, преди да излезе албумът — каза Джанингс.

— Зная.

— И защо ли ще искаш да го пуснеш на някого, не мога да разбера. Тези типове свирят така, че Бътхоул Сърфърс започват да ти звучат като Бийтълс.

— Хайде, Пол, не е чак толкова лошо. А дори и да е било, вече е свършило.

Той се усмихна:

— Да. Прав си. И ако някога отново работя в този бизнес, ще ти се обадя.

— Ще ми бъде много приятно.

Стиснаха си ръцете. Тел напусна сградата, която някога бе известна като „Мюзик Сити“ и изобщо забрави за гуменките под вратата на първа кабинка в мъжкия кенеф на третия етаж.

Джанингс, който беше в бизнеса от двадесет и пет години, му каза веднъж, че когато става дума за звукозапис на боп-музиката (той никога не я наричаше рокендрол, само боп) си или лайно, или Супермен. В продължение на двата месеца след миксинг-сешъна на Бийтс, Джон Тел бе лайно. Той просто не работеше. Започна да се изнервя за наема. На два пъти за малко да се обади на Джанингс, но нещо в него му подсказваше, че това би било грешка.

След това музикалният оформител на някакъв филм с название „Карате — майсторите на клането“ умря от обширен инфаркт и Тел намери шестседмична работа в Брил Билдинг (който бе известен някога като Триумфалната Алея в разцвета на Бродуей и епохата на биг-бенда) и завърши музикалното оформление на филма. Това си бе жива халтура, състояща се от рутинни изпълнения на до болка познати мотиви — и няколко вариации на индийски ситри — в преобладаващата си част, но плати наема. На следващия ден, след завършването на записа, когато Тел бе едва влязъл в апартамента,

телефонът иззвъня. Бе Пол Джанингс, който го попита дали е проверявал класацията на Билборд напоследък. Тел каза, че не я е виждал.

— Влезе под номер седемдесет и девет — Джанингс успя да вложи едновременно отвращение, задоволство и удивление в гласа си. — Влезе с гръм и трясък.

— Кое парче? — Но той знаеше коя песен е направила удара, преди още да зададе въпроса.

— Гмуркане в калта.

Това бе единственото по-прилично парче от предстоящия за излизане албум на „Усмъртяващи ритми“ „Дай ритъм, майна, да ги усмъртим“, единственото парче, което се бе сторило на Тел и на Джанингс достатъчно добро като материал за сингъл.

— Това лайно?

— Така е, но ми се струва, че ще стигне до топ тен. Виждал ли си видеоклипа.

— Не.

— Страхотен кодош. Джинджър, солистката на групата играе едно кално маце в обширен блатист ръкав на река с някакъв тип, който прилича на Доналд Трамп в работен гащеризон. Клипът изпраща това, което моите приятели-интелектуалци наричат „смесени културни послания“. — И Джанингс се засмя толкова силно, че Тел трябваше да държи телефона далеч от ухото си.

Когато Джанингс най-накрая се успокои, той каза:

— Така или иначе, това означава, че албумът сигурно също ще влезе в топ тен. Обкованото с платина кучешко лайно си остава лайно, но платинената референция си остава винаги платинена, разбираш ли това, Буана?

— Разбира се — каза Тел, и отвори чекмеджето на бюрото си, за да се увери, че касетата на „Усмъртяващите ритми“, която не бе пускал от деня, когато му я даде Джанингс в края на миксинг-сешъна, бе все още там.

— И какво правиш сега? — го попита Джанингс.

— Търся си работа.

— Искаш ли отново да работиш с мен? Правя новия албум на Роджър Долтри. Почваме след две седмици.

— За Бога, разбира се, че да.

Парите щяха да бъдат добри, но имаше и нещо друго: след „Усмъртяващите ритми“ и шестте седмици на „Карате майсторите на клането“, да работиш с бившия солист — певец на „Ху“ щеше да бъде като да влезеш в топла къща в студена нощ. Какъвто и да се окаже като човек, той можеше да пее. А да работиш с Джанингс отново не бе толкова зле.

— Къде?

— В същата стара конюшня. Табори в „Мюзик Сити“.

— Можеш да разчиташ на мен.

Роджър Долтри не само че можеше да пее, но се оказа и сравнително приятен тип. Тел си помисли, че следващите три или четири седмици ще бъдат доста приятни. Имаше работа, имаше дял в производството на албум, който цъфна в класацията на Билборд под номер четиридесет и едно (а сингълът бе стигнал номер седемнадесети и продължаваше да се изкачва) и се чувстваше спокоен за наема за пръв път, откакто пристигна в Ню Йорк от Пенсилвания преди четири години.

Беше юни, дърветата бяха покрити със зеленина, момичетата отново носеха къси поли и светът изглеждаше едно доста приятно местенце. Тел се чувстваше страхотно в първия си работен ден на втория сешън при Пол Джанингс, до около 1:45 следобед. Тогава той влезе в тоалетната на третия етаж, видя същите гуменки, които някога бе видял под вратата на първата кабинка и всичките му приятни чувства изведнъж го напуснаха.

Не са същите. Не могат да са същите.

Въпреки това, точно същите си бяха. Празната дупка за връзки бе най-ясният елемент за идентифицирането им, но всичко друго бе същото. Съвсем същото — това включваше и положението им. Имаше една единствената реална разлика, която Тел успя да забележи: сега имаше много повече умрели мухи около тях.

Той отиде бавно до третата кабинка, „неговата“ кабинка, свали панталоните си и седна. Не се изненада, като откри, че необходимостта, която го бе довела тук, изцяло се бе изпарила. Въпреки това поседя малко, като се заслушваше за някакви звуци!

Шумът на вестник. Прокашляне на гърло. По дяволите, поне някоя пръдня.

Пълна тишина. Никакви звуци.

Това е, защото съм тук съвсем сам, помисли си Тел. С изключение на оня мъртвец в първата кабинка.

Външната врата на тоалетната рязко се отвори. Тел за малко да изпищи. Някой отиде до писоарите и докато водата се изливаше там, едно обяснение хрумна на Тел и той се отпусна. Бе толкова просто, бе абсурдно и несъмнено вярно. Той погледна часовника си и видя, че е 1:47.

Редовният човек е щастлив човек, обикновено казваше баща му. Бащата на Тел бе мълчалив човек и това негово изречение (Почисти ръцете си, преди да очистиш чинията) бе един от малкото му афоризми. Ако редовността наистина означаваше щастие, тогава Тел със сигурност бе щастлив човек. Необходимостта да посети тоалетната го навестяваше по едно и също време всеки ден и той предположи, че може би това е вярно и за неговия приятел Гуменчо, който само че предпочиташе кабинка № 1, така както самият Тел предпочиташе кабинка №3.

Ако ти се налагаше да преминаваш покрай всички кабинки, за да стигнеш до писоарите, щеше да виждаш в повечето време празни кабинки или с различни обувки под вратите му. В края на краищата, какви са шансовете едно тяло да остане неоткрито в кабинка на мъжката тоалетна за...

Той изчисли времето, когато бе за последен път тук.

... четири месеца, какво ще кажеш?

Никакъв шанс бе правилният отговор на този въпрос. Можеше да си представи, че чистачките не обръщаха особено внимание на почистването на кабинките — онези мъртви мухи бяха свидетелство за това, но те трябваше да проверяват през ден — през два зареждането с тоалетна хартия, нали? Но дори и да са пропуснали да го направят по една или друга причина, не трябваше да забравя, че мъртъвците издават страхотно зловоние, нали? Бог знаеше, че това не бе мястото с най-приятен аромат в света — и след посещението на оня дебелак, който работеше от другата страна на коридора в Джанъс Мюзик миризмата бе почти непоносима, но със сигурност вонята на един труп щеше да бъде много по-силна. Много по-крещяща.

*Крецияща? Крецияща? Господи, каква дума. А откъде да зная?
Никога не съм помирисвал разлагащо се тяло през целия си живот.*

Точно така, но той бе съвсем сигурен, че ще разпознае миризмата, ако му се наложи. Логиката си е логика и редовността си е редовност и това обяснява всичко. Този тип сигурно бе някой писарушка от Джанъс или автор за „Снапи Кардс“, от другата страна на коридора. Доколкото Джон Тел знаеше, този тип може точно в този момент да пише стихчета за поздравителна картичка, които да звучат ей така:

*Теменужките са сини, а розите червени,
мислиш, че съм се споминал, но ето ме и мене,
Просто с теб си пишем по едно и също време!*

Ама че гадост! — помисли си Тел и се засмя с всичка сила, но само за миг. Непознатият, който бе отворил вратата с удар, и почти го накара да изпищи от ужас, вече се доближаваше до умивалниците. Изведнъж шумът от плискаща се вода спря. Тел си представи как новодошлият се е заслушал и се чуди, дали е някаква шега, мръсна снимка или че някой просто е полудял. В края на краищата, в Ню Йорк имаше предостатъчно превъртели хора. Виждаш ги през цялото време около себе си, виждаш ги как си говорят сами и се смеят без видима причина... така, както сега направи Тел.

Тел се опита да си представи как Гуменчо слуша всичко това в момента, но не можа.

Изведнъж почувства, че вече не му е до смях.

Изведнъж просто му се прииска да се спаси незабавно от това място.

Не искаше да го види човекът на умивалника. Оня тип щеше да го изгледа. Само за миг, но това щеше да бъде достатъчно, за да разбере какво мисли за него. Хора, които се смеят зад затворените врати на тоалетните кабинки, не заслужават особено доверие.

Шумът от обувките върху старите шестоъгълни плочки на тоалетната, шумът от отворената врата, шумът от затварянето ѝ. Можеш да я отвориш с удар, но пневматичното устройство я предпазваше от затваряне с трясък. Това би могло да сепне

администратора на третия етаж, който седеше и пушеше „Кемъл“ и четеше последния брой на „Кранг“!

Господи, колко тихо е тук? Защо оня тип не се помръдне? Поне малко?

Но му отговори само тишината, плътна и гладка и тотална, тишината, която вероятно мъртвите ще чуят в ковчега си, ако все още са в състояние да чуват и Тел за пореден път се убеди, че Гуменчо е умрял, по дяволите логиката, умрял и си стои там мъртъв неизвестно откога, седи си и ако отвориш вратата, ще видиш някакво хлътноло, покрито с мъх нещо, с ръце, провиснали между бедрата, ще видиш...

За миг той бе на ръба да извика „Хей, Гумен, наред ли си?“

Ами ако Гуменчо отговори, не с въпросителен или раздражен глас, но със стържещо жабешко квакане? Нали имаше някакво поверие, свързано със събуждането на мъртвите? Да... Изведнъж Тел се изправи, натисна сифона и бързо вдигна панталоните си, излезе от кабинката, дръпна ципа на панталоните, докато се отправяше към вратата, знаеше, че след няколко секунди ще почувства, че е постъпил глупаво, но не му пукаше. Въпреки това, не се удържа и хвърли поглед към първата кабинка, докато преминаваше към нея. Мръсни бели неправилно завързани гуменки. И мъртви мухи. Доста.

В моята кабинка нямаше мъртви мухи. И как така през цялото това време, той все още не е забелязал, че е пропуснал една от дупките за връзките? Или пък ги носи през цялото време, като някакъв вид артистична изява?

Тел излезе и рязко затвори вратата след себе си. Администраторът от другата страна на коридора го изгледа със студено любопитство, което пазеше за простосмъртните (за разлика от такива божествени създания в човешка форма като Роджър Долтри).

Тел се забърза надолу по коридора към Табори Студиос.

— Пол?

— Какво има? — попита Джанингс, без да вдигне поглед от пулта. Джорджи Ронкльър стоеше встрани, наблюдаваше какво става и гризеше кожичката около ноктите си — те бяха всичко, което бе останало за гризене: ноктите на пръстите му просто бяха изгризани до корен, до точката, където започваше живата плът и горещите нервни окончания. Той бе близо до вратата. Ако Джанингс започне да вдига гири, Джорджи щеше да се промуши през нея.

— Мисля, че нещо не е наред в...

Джанингс изстена:

— Какво още?

— Какво имаш предвид?

— Пистата на ударните инструменти. Лошо е скърпена и не зная какво можем да направим с нея. — Той натисна с пръст някакво щифтче и барабанен тътен огласи студиото. — Чуваш ли го?

— Това ли имаш предвид?

— Разбира се, че това имам предвид. Мразя подобни дивотии. Четиридесет канала имам тук, четиридесет канала, за да запиша една проста боп-мелодия и някакъв ИДИОТ техник...

С крайчеца на окото си Тел видя как Джорджи изчезва като полъх на хладен бриз.

— Но слушай, Пол, ако намалиш с изравнителя...

— Изравнителят няма нищо общо с...

— Спри за миг и ме изслушай — каза Тел успокоително — нещо, което не би могъл да каже на никой друг на лицето на земята и плъзна някакъв реостат. Джанингс престана да държи проповеди и започна да слуша. Зададе въпрос. Тел му отговори. След това зададе въпрос, на който Тел не можеше да отговори, но самият Джанингс можеше да отговори и изведнъж те се изправиха пред цял нов спектър от възможности за песен, наречена „Отговор за теб, отговор за мен“.

След известно време, като почувства, че бурята е отминала, Джорджи Ронкълър се промъкна обратно в стаята. И Тел забрави всичко за гуменките.

Отново си спомни за тях на следващата вечер. Бе у дома си, седеше в собствената си тоалетна, четеше „Мъдра кръв“, докато музиката на Вивалди нежно се разнасяше по високоговорителите в спалнята (въпреки че сега Тел записваше рокендрол, за да преживее, притежаваше само четири плочи с рок музика, две на Брус Спрингстийн и две на Джон Фогърти).

Той вдигна поглед от книгата си, изненадан от хода на собствените си мисли. Вълнуваше го въпрос с космическа нелепост: „От кога не си ходил по нужда вечер, Джон?“

Не знаеше, но си помисли, че може би ще ходи по нужда вечер доста по-често в бъдеще. Поне един от навиците му щеше да се промени, си помисли той.

Докато седеше в дневната петнадесет минути по-късно, с книга, забравена в скута, си спомни за нещо друго: този ден изобщо не бе използвал тоалетната на третия етаж. Бяха прекосили улицата, за да пият кафе и той се бе изпикал в мъжката тоалетна на Донът Бъди, докато Пол и Джорджи седяха на бара, пиеха кафе и говореха за дублиране на неудачни записи. По-късно, по време на обедната си почивка, той се отби в тоалетната на Брюенд Бъргър... и още един път на първия етаж късно следобед, когато бе слязъл долу, за да пусне няколко писма, които би могъл със същия успех да набута в пощенската кутия до асансьорите.

Избягваше ли тоалетната на третия етаж? Дали днес не е направил точно това, без да го съзнава? Бе готов да се обзаложи на маратонките си Рийбок, че е така. Избягваше я така, както изплашено дете заобикаля цял квартал по пътя от училище към дома, за да не мине край местната къща, обитавана от призраци. Избягваше я като чумава.

— Е, добре, и какво от това? — каза той на глас.

Не можа точно да определи какво от това, но знаеше, че има нещо, нещо прекалено екзистенциално, дори за Ню Йорк, в това да се изплашиш в обществената тоалетна от чифт мръсни гуменки.

Ясно и много отчетливо, Тел каза:

— Тази работа трябва да спре.

Но това бе все още четвъртък вечер, а в петък се случи нещо, което промени всичко. Тогава се затвори вратата между него и Пол Джанингс.

Тел бе срамежлив човек и трудно се сприятеляваше. В селското градче на Пенсилвания, където бе завършил гимназия, един каприз на съдбата изпрати Тел на сцената с китара в ръка — последното място, където той някога бе очаквал да се появи. Басистът на състава „Атлазените сатурни“ се разболя от салмонела в деня преди добре

платен купон. Солистът, който свиреше също така и в училищния оркестър, знаеше, че Джон Тел може да свири на бас и ритъм китара. Соло-китаристът бе едър и потенциално опасен тип. Джон Тел бе дребен, притеснителен и крехък. Китаристът му предложи избор между това да свири на инструмента на болния басист или да му го натика в задника до петия тушет. Този избор го принуди да преодолее страха си да излезе пред толкова много хора.

Към края на третата песен, бе забравил за страха си. Към края на първата част, знаеше че се чувства като у дома. Години след тази първа забава, Тел чу историята за Бил Уаймън, басиста на Ролинг стоунс. Според тази история, Бил бе задрямал по време на представление, не в някакъв малък клуб, имайте предвид, а в огромна зала — паднал от сцената и си бе строшил ключицата. Тел приемаше, че за мнозина тази история звучи като апокриф, но самият той вярваше, че е истина... и той бе, в края на краищата, в уникалното положение да разбере как нещо подобно би могло да се случи. Басистите бяха невидимите хора в света на рока. Разбира се, че имаше изключения — Пол Маккартни, например, — но те само потвърждаваха правилото.

Именно поради тази липса на блясък имаше хроничен недостиг на басисти. Когато „Атлазените сатурни“ се разпаднаха месец покъсно (соло-китаристът и джазбандистът се бяха сбили заради едно момиче), Тел влезе в новия състав, формиран от ритъм китариста на Сатурните и по този начин избра пътя си в живота, просто и тихо, без дълги размисли.

Тел обичаше да свири в състава. Той бе нейде нависоко, гледаше отгоре всички останали, не просто се намираше на купон, но правеше самия купон, едновременно бе почти невидим и абсолютно необходим и съществен. От време на време ще трябва да изпееш някакъв мъничък припев или вокал, но никой не очакваше от теб да изнесеш реч или нещо подобно.

Той живя този живот — задочен студент и редовен участник в циганския музикантски живот — в продължение на десет години. Бе добър, но не бе амбициозен — не го изгаряше някакъв вътрешен огън. Постепенно се пренасочи към звукозаписа в Ню Йорк, започна като си играеше на пултовете в студиото и откри, че животът от другата страна

на стъкления прозорец му харесва повече. През цялото това време се бе сприятелил само с един човек — Пол Джанингс. Бе станало доста бързо и Тел предполагаше, че това бе донякъде поради уникалното натоварване по време на работата... но не само поради това. Той предполагаше, че става дума за съчетание от два фактора: неговата самота и личността на Джанингс, която бе толкова силна, че бе направо изумителна и непреодолима. А нещата не бяха много различни и за Джорджи, Тел осъзна след това, което се случи в петък вечер. Той и Пол пиеха питието си в една от задните маси на Макмейнъс Пъб и разговаряха за записа, за бизнеса, за общи познати, на всякакви теми, когато изведнъж дясната ръка на Джанингс се озова под, масата и нежно полази по чатала на Тел.

Тел се отдръпна толкова рязко, че свещта в центъра на масата падна и чашата вино на Джанингс се разля. Дойде някакъв келнер и поправи свещта, преди тя да изгори покривката, след което напусна. Тел изгледа Джанингс, очите му бяха широко отворени и шокирани.

— Съжалявам — каза Джанингс и наистина изглежда, че съжаляваше... но едновременно с това изглеждаше съвсем невъзмутим.

— За Бога, Пол! — това бе всичко, което можа да измисли и то прозвуча безнадеждно не на място, напълно неадекватно.

— Мислех, че си готов, това е всичко — каза Джанингс. — Предполагам, че е трябвало да бъда малко по-деликатен.

— Готов? — повтори Тел. — Какво искаш да кажеш? Готов за какво?

— Да излезеш. Да си позволиш да излезеш от черупката на конвенционалното.

— Не се чувствам така — каза Тел, но сърцето му биеше силно и бързо. Част от чувствата му бяха породени от негодуванието, част от страха от невъзмутимото спокойствие, което видя в очите на Джанингс, но преобладаваше страхът и безпокойството. Това, което бе направил Джанингс, просто отрязва пътя му в работата.

— Да забравим за това. Ще направим поръчката и решаваме, че такова нещо изобщо не се е случвало. — *Докато не го поискаш ти самият*, добавиха онези невъзмутими очи.

О, случвало се е и още как, на Тел много му се искаше да го каже, но не посмя. Гласът на разума и практичността не му

позволиха... не му позволиха да рискува да подпали прословутия къс фитил на Пол Джанингс. Работата бе в края на краищата съвсем прилична... но работата сама по себе не бе всичко. Той можеше да използва запис на Роджър Долтри в своя портфейл много по-добре, отколкото би могъл да използва заплатата за още две седмици. Трябва да се опита да се държи дипломатично и да запази ролята на извадения от нервите си младеж за по-нататък. Освен това, какво пък толкова се бе случило в действителност, че да се възмуцава. Така или иначе, Джанингс не го е изнасилил, в края на краищата.

И това бе само надводната част на айсберга. Останалото се свеждаше просто до едно нещо: устата му се затвори, защото тя винаги се затваряше при напечени ситуации. Тя не просто се затваряше, тя се защракваше като капан за мечки, а зад нея оставаше сърцето му, изскочило зад стиснатите зъби.

— Добре — бе всичко, което той каза, — никога нищо не се е случвало.

Тел спа лошо тази нощ и щом се унесеше, веднага го преследваше някакъв кошмар, един от тях бе как Джанингс го опипва в Макмейнъс и бе последван от друг кошмар с гуменките под вратата, само че в него Тел отваряше вратата и видя, че вътре седи Пол Джанингс. Бе умрял гол и в състояние на сексуална възбуда, която някак си бе продължила и в смъртта му, въпреки, че бе минало много време. Устата на Пол зина със звучно изскърцване. „Точно така, знаех си, че си готов“, каза трупът и пусна кълбо от позеленял гнил въздух и Тел се събуди от това, че падна на пода, омотан в завивките. Беше четири сутринта. Първите лъчи на слънцето току-що пълзяха през облаците между сградите срещу неговия прозорец. Той се облече, седна и запали цигара, след което продължи да пуши, докато стане време за работа.

Около единадесет часа тази събота — работеха на шестдневна работна седмица, за да успеят да се впишат преди крайния срок на Долтри, Тел отиде в мъжката тоалетна на третия етаж, по малка нужда. Той застана на вратата, потриваше слепоочията си и след това се огледа към кабинките.

Нищо не се виждаше. Ъгълът бе лош.

Тогава не обръщай внимание! Зарежи всичко! Вземай си оная работа и се спасявай оттук!

Той се отправи бавно до един от писоарите и си разкопча панталона. Мина доста време, преди да започне да пикае.

На излизане отново спря, с наведена глава като Нипър, кучето от старите етикети на плочите на РСА Виктор „Гласът на неговия господар“ и след това се огледа. Бавно се отправи зад ъгъла, и спря веднага, щом вратата на първата кабинка застана в полезрението му. Мръсните бели гуменки бяха още там. Зданието, което бе известно някога като Музикален град бе сега почти изцяло празно, толкова празно, колкото може да бъде в събота сутрин, но гуменките бяха все още там.

Очите на Тел се спряха върху една муха извън кабината. Той наблюдаваше с пусти очи, с някаква странна жажда, как тя запълзя под вратата на кабинката и кацна върху мръсния връх на една от гуменките. След това мухата спря и просто падна. Тя се довлече в нарастващата купчинка от трупове на насекоми около гуменките и умря. Тел видя без да се изненада (изобщо не се учуди), че сред мухите имаше два малки паяка и една голяма хлебарка, която лежеше на гърба си, като обърната с краката нагоре костенурка.

Тел напусна мъжката тоалетна с големи леки крачки и завръщането обратно към студиото бе особено изненадващо, имаше чувството, че не той върви, а сградата покрай него тече около него, като планински поток около скала.

Когато се върна, ще кажа на Пол, че не се чувствам добре и ще помоля да ме освободи до края на деня, помисли си той, но не посмя. Пол бе в капризно, непостоянно и неприятно настроение през цялата сутрин и Тел знаеше, че той бе част (ако не и изцяло) причината за това. Би ли могъл Пол да го уволни от злоба? Само преди седмица щеше да се изсмее на подобна мисъл. Но преди седмица той все още вярваше на това, което се бе научил да вярва, докато възмъжаваше — че приятелите са истински, а призраците само ни се привиждат. Сега бе започнал да се чуди, дали все пак не е объркал някак тези два постулата.

— Блудният син се върна — каза Джанингс, без да се обърне, когато Тел отвори втората от двете врати на студиото — тази, която

използваха по време на звукозапис — „Внимавай, че сме в ефир“. — Вече си мислех, че си умрял там, Джони.

— Не — каза Тел. — Не аз.

Това си бе призрак и Тел разбра чий е този призрак един ден преди звукозаписът на Долтри и ангажиментът му към Пол Джанингс да свърши, но преди това се случиха и много други неща. Само че те всичките бяха част от едно цяло, нещо като километрични знаци, като тези на бариерите за събиране на такси в Пенсилвания, които съобщаваха за стабилния прогрес на Тел към нервна криза. Той знаеше, че върви към нея, но не можеше да се предпази. Сякаш не той шофираше по дадения път, а го возеше някой.

Първоначално неговите действия изглеждаха ясни и прости: да избегне специално тази тоалетна и да избягва всякакви мисли и въпроси за гуменките. Просто забрави този сюжет. Можеш да го замъглиш.

Само че той не бе в състояние. Образът на гуменките връхлиташе върху него в най-странни моменти и го нападаше най-неочаквано, като стара болка. Например той си седи вкъщи, гледа CNN или някаква глупава дискусия по телевизията и изведнъж се усеща, че мисли за мухите или как чистачът, който сменя тоалетната хартия очевидно е сляп и след това поглежда часовника и вижда, че е минал цял час. А може би и повече.

Известно време той бе почти убеден, че това е някакъв вид зловна шега. Разбира се, Пол бе замесен в нея и може би оня дебелак от Джейнъс Мюзик. Тел ги бе видял да разговарят доста често, а между впрочем един път те го погледнаха и се засмяха. Администраторът също със сигурност бе замесен в тази история, този тип с неизменните цигари Кемъл и мъртвите, скептични очи. Не и Джорджи. Джорджи не можеше да запази тайната, даже ако Пол го тероризира достатъчно, за да го склони да участва. В течение на ден или два Тел даже размишляваше върху възможността самият Роджър Долтри да се е включил в играта, като на свой ред е носил неправилно завързаните бели гуменки.

Макар да съзнаваше, че това са параноични фантазии, това ни най-малко не му помогна да разсее мислите си. Той им се молеше да го оставят на мира, настояваше, че няма заговор, ръководен от Джанингс,

чиято цел е да го прекарат, и съзнанието му щеше да каже „Да, добре, всичко това ми звучи абсолютно разумно“ и пет часа по-късно — или може би само двадесет минути по-късно, щеше да си представи как цялата тайфа седи в Дезмънд’с — ресторант, специализиран в стекове две улици по-надолу: Пол, администраторът, който пуши цигара след цигара и обожава хеви-метъла, хеви-ледър групи, може би даже кокалестия тип от Снапи Кардс, всичките те ядат коктейли със скариди и си пият питиетата. И разбира се, се смеят. Смят се на него, докато мръсните бели гуменки, които те обуват поред лежат под масата в смачкана кафява чанта.

Тел нагледно си представяше тази кафява чанта. До такава степен се бяха влошили нещата.

Но тази кратковременна фантазия не бе най-лошата. Най-лошата бе ето тази: мъжката тоалетна на третия етаж бе придобила странна привлекателна сила. Сякаш там имаше мощен магнит, а джобовете му бяха пълни с железни карфички. Ако някой му бе казал нещо подобно, щеше да му се изсмее (може би само вътрешно, ако този, който му раздува цялата тази история наистина държи на нея), но наистина бе така, чувстваше как се отклонява неудържимо от пътя си всеки път, когато преминава покрай мъжката тоалетна по пътя към студиото или асансьорите. Бе ужасно чувство, сякаш отворен прозорец във висока сграда го влече неудържимо или пък чувството, че наблюдава безпомощно, сякаш е напуснал телесната си обвивка, как насочва пистолет към устата си и натиска спусъка.

Отново искаше да погледне. Осъзна, че още един поглед и щеше да бъде свършен, но това нямаше значение за него. Просто искаше отново да погледне.

Всеки път като преминаваше, чувстваше това душевно отклонение.

В сънищата си той отваряше вратата на кабинката отново и отново. Само за да погледне. Наистина само един поглед.

Изглежда и без това нямаше да каже на никого. Знаеше, че ще бъде по-добре, ако сподели с някого, разбираше, че ако излее цялата история в ушите на някой друг, тя ще промени формата си, може би даже ще има дръжка, за която би могъл да я хване. Два пъти той отиваше в барове и завърза разговори с типове, които пиеха до него. Тъй като баровете, мислеше си той, бяха местата, където нищо не ти

струва да завържеш разговор. Разговорът в бара вървеше по договаряне и на най-ниски тарифи.

Едва отвори устата си първия път, когато непознатият който седеше до него, му изнесе цяла проповед за Янките и Джордж Щайнбренер. Щайнбренер бе влязъл под кожата на този човек до такава степен, че бе невъзможно и за миг да се отклони встрани с този тип по каквато и да е било друга тема. Тел скоро се отказа изобщо от опита да насочва разговора в друга насока.

Втория път той успя да завърже доста непринудено нищо незначещ разговор с човека до него, който приличаше на строителен работник. Първоначално обсъждаха времето, след това бейзбол (този тип, слава Богу, не бе маниак на тази тема) и продължиха с това, колко е трудно да се намери прилична работа в Ню Йорк. Тел се бе изпотил целият. Чувстваше се така, сякаш върши някаква тежка физическа работа — тика количка, пълна с цимент по стръмен наклон, може би — но също така чувстваше, че не се справя чак толкова зле. Типът, който приличаше на строителен работник, пиеше коктейл „Черен Руснак“. Тел продължи да се налива с бира. Сякаш се потеше със същите темпове, с които пиеше бирата, но след като черпи непознатия с няколко питиета, а той на свой ред го бе почерпил с няколко халби, Тел се реши да започне.

— Искаш ли да чуеш за нещо наистина странно? — попита той.

— Да не си обратен? — попита типът, който приличаше на строителен работник, преди Тел да може да продължи по-нататък. Той се обърна на столчето и погледна Тел с дружелюбно любопитство. — Искам да кажа, че за мен няма значение дали си обратен или не, но чувствам, че излъчваш някакви вибрации и си помислих, че ще е по-добре да ти кажа, че не си падам по тези работи. Имай го предвид.

— Не съм обратен — каза Тел.

— О. Какво е тогава наистина странно?

— Ъ?

— Каза, че нещо е наистина странно.

— О, като си помисля сега, не е чак толкова странно — каза Тел. След това погледна часовника си и каза, че вече става късно.

Три дни преди края на записа на Долтри, Тел напусна студио ЕФ, за да се изпикае. Напоследък използваше тоалетната на шестия етаж за тази цел. Първо бе използвал тоалетната на четвъртия етаж, след това тази на петия, но те бяха директно наредени над тази на третия и той бе започнал да чувства излъчването на собственика на гуменките тихо да преминава през етажите, готово да го засмуче.

Мъжката тоалетна на шестия етаж бе от противоположната част на сградата и това сякаш решаваше проблема.

Той премина бързо покрай бюрото на администратора и пое към асансьорите, премигна и изведнъж вместо да влезе в асансьора, се озова на тоалетната на третия етаж, където вратата изсъска тихо и се затвори зад него. Никога не бе изпитвал такъв страх. Донякъде това бе поради гуменките, но повечето се дължеше на това, че току-що той на практика бе загубил съзнание за период от три до шест секунди. За пръв път в живота си съзнанието му бе просто изключило за момент.

Нямаше представа, колко време е останал така, докато изведнъж вратата се отвори рязко зад него, като го удари болезнено в гърба. Бе Пол Джанингс.

— Извинявай, Джони — каза той. — Нямах представа, че идваш тук да медитираш.

Премина покрай Тел, без да изчака отговор (нямаше и да получи такъв, си помисли по-късно Тел, езикът му беше замръзнал на върха на небцето и разкопча ципа си, като направи това, защото си помисли, че Пол щеше да изпита страхотно удоволствие, ако той се обърнеше и бързо излезеше от тоалетната). Някога — не толкова отдавна, той считаше Пол за приятел — може би за единствения си приятел, поне в Ню Йорк. Времената определено се бяха променили.

Тел застана пред писоара за около десетина секунди, след това натисна сифона. Отправи се към вратата, после спря. Обърна се назад, направи две леки крачки, като внимаваше да стъпва на върха на пръстите си, наведе се и погледна под вратата на първата кабинка. Гуменките бяха все още там, сега заобиколени от купчини мъртви мухи. Там бяха и мокасините марка „Гучи“ на Пол Джанингс. Това което Тел виждаше, бе като двойно експониран кадър или както шарлатанските ефекти с призраци от стара телевизионна програма. Първоначално той сякаш виждаше мокасините на Пол през гуменките, след това сякаш гуменките се втвърдяваха и той ги виждаше през

мокасините, сякаш Пол бе призракът. С едно изключение, даже когато виждаше през тях, мокасините на Пол правеха малки стъпки и движения, докато гуменките оставаха както винаги неподвижни.

Тел излезе. За пръв път от две седмици се чувстваше спокоен.

На следващия ден той направи това, което вероятно трябваше да направи още в самото начало: заведе Джорджи Ронкълър на обяд и го попита дали някога е чувал странни истории или слухове за сградата, която някога бе наричана Мюзик сити. Защо не се бе сетил за това порано, си остана загадка. Той знаеше, че това, което се бе случило вчера по някакъв начин бе прояснило съзнанието, като плесница или шепа студена вода в лицето. Може би Джорджи не знаеше нищо, но имаше вероятност да знае, той бе работил с Пол най-малкото седем години и повечето от тази работа бе извършена в Мюзик Сити.

— А, призрака ли имаш предвид? — попита Джорджи и се засмя. Бяха в Картин'с — ресторант за бързо хранене на шесто Авеню и мястото бе, както обикновено по обяд, претъпкано с хора. Джорджи захвапа своя сандвич с печено телешко, подъвка го, преглътна и отпи от шейка през двете сламки, пъхнати в бутилката. — Кой ти разказа за всичко това, Джони?

— Май че един от чистачите — каза Тел. Гласът му бе съвършено равен.

— Сигурен ли си, че не си го виждал? — попита Джорджи и намигна. Това бе най-много, което дългогодишният асистент на Пол да си позволи да подразни някой друг.

— Не. — Всъщност си бе така. Бе видял само гуменките. И няколко, мъртви буболечки.

— Да, сега цялата работа е малко позабравена, но известно време това бе темата, която всички обсъждаха — как този тип обитава това място. Бил се разположил ей там на третия етаж, в кенефа. — Джорджи повдигна треперещи ръце, хвана се за бузите си с прасковен мъх, изтананика мелодията от „Зоната на здрача“ и се опита да придаде застрашителен вид на изражението си. Но не бе в състояние да постигне желанния ефект.

— Да — каза Тел. — Точно това и чух. Но чистачът не искаше или не знаеше повече. Просто ми се изсмя и отмина.

— Това се е случило, преди да започна да работя с Пол. Именно Пол ми разказа за тази работа.

— Той самият никога ли не е виждал призрака? — попита Тел, предварително знаейки отговора. Вчера Пол седеше върху него. Сереше на него, ако трябва да бъдем свършено точни.

— Не, обикновено той се надсмиваше над цялата тази работа. — Джорджи остави сандвича си. — Знаеш го какъв може да бъде понякога. Просто малко вул-вулгарен. — Ако трябваше да каже нещо, дори и съвсем леко негативно за някого, Джорджи започваше леко да заеква.

— Зная. Но Пол не ме интересува в този случай, кой е бил призракът? Какво му се е случило?

— О, това беше някакъв незначителен пласъор на наркотици — каза Джорджи. — Това стана през 1972 или 73, предполагам, когато Пол току-що бе започнал — самият той беше само асистент звукооформител тогава. Точно преди кризата.

Тел кимна. От 1975 до 1980, индустрията, свързана с рокендрола бе попаднала в абсолютно безветрие по безнадеждни ширини. Хлапетата харчеха парите си за видеоигри вместо за плочи. Може би за петдесети път от 1955 година, капацитетите обявиха смъртта на рокендрола. Но както и в други ситуации, слуховете за смъртта на рокендрола се оказаха леко преувеличени. Видеоигрите минаха и заминаха, появи се MTV, нова вълна от звезди пристигна от Англия, Брус Спрингстийн пусна албума си *Роден в САЩ*, рапът и хип-хопът завъртяха и оборота, и много, много глави.

— Преди кризата, шефовете на фирмите за звукозаписи раздаваха кокаин зад сцената от дипломатическите си куфарчета, преди началото на шоуто — каза Джорджи. — Тогава се занимавах с озвучаването на концерти и го наблюдавах доста често. Имаше един тип — умря през 1978 година, но ако ти кажа името му, ще се сетиш за него, — който вадеше буркан маслини преди всяко изпълнение. Бурканът бе опакован в красива хартия с панделки и всичко друго. Само че вместо във вода, маслините идваха опаковани в кокаин. Обикновено той слагаше тези маслини в питиетата си. Наричаше ги е-е-експлозивните мартинита.

— Сигурен съм, че са били такива — каза Тел.

— Е, в ония времена мнозина мислеха, че кокаинът е едва ли не нещо като витамин — каза Джорджи. — Казваха, че не се пристрастяваш към него като към хероина и не се чувстваш на следващия ден като парцал. И тази сграда, човече, тази сграда бе като истинска виелица. Хапчета, трева, хашиш, всякаква дрога, но кокаинът се търсеше най-много. И оня тип...

— Как се казваше той?

Джорджи повдигна рамене.

— Пол не е споменавал името му и никога не съм го чувал някой да го е споменавал в тази сграда — поне доколкото мога да си спомня. Но трябва да е бил някой от тия, дето разнасят храна и все щъкат нагоре-надолу в асансьорите с кафе и понички и г-г-евреци. Само че вместо да разнася кафе и тям подобни, оня тип разнасяше дрога. Обикновено се появяваше два или три пъти седмично, като обхождаше цялата сграда от горе на долу. Носеше праметнато през рамо палто и куфарче от крокодилска кожа в ръката си. Носеше палтото върху ръката си, даже когато бе горещо. За да не могат да виждат веригата му. Но мисля, че някак са успели да я видят.

— Какво да видят?

— В-в-веригата — каза Джорджи, като от устата му се разхвърчаха парченца хляб и телешко и веднага почервения. — За Бога, Джони, моля за извинение.

— Няма проблеми. Искаш ли още един шейк?

— Да, благодаря — каза Джорджи с признателност. Тел махна на сервитьорката.

— Значи бе разносвач — каза той, най-вече за да накара Джорджи да се почувства отново несприинудено — Джорджи продължаваше да трие устните си със салфетката.

— Точно така — сервитьорката донеса шейка и Джорджи жадно отпи. — Когато слизаше от асансьора на осмия етаж, куфарчето, пристегнато с верига за китката му, бе пълно с дрога. Когато пък се връщаше на приземния етаж, щеше да е пълно с пари.

— Най-големият номер, след като алхимиците превърнаха оловото в злато.

— Да, но в края на краищата магията свърши. Един път той успя да стигне само до третия етаж. Някой го намушка в мъжката тоалетна.

— С нож ли го прободете?

— Доколкото зная, някой отворил вратата на кабинната, където той с-с-седял и забил молив в окото му.

За миг Тел си представи всичко това така живо, както си бе представил смачканата торба под ресторантската маса на въображаемите конспиратори: един молив Беръл Блек Уориър, изострен до крайност, как пори въздуха и след това се забива в отвореното от изненада око. Точно в центъра на очната ябълка. Той премигна.

Джорджи кимна:

— С-с-страхотно, нали? Но сигурно не е истина. Искам да кажа, частта с пронизването в окото. Най-вероятно някой просто го е намушкал.

— Да.

— Но този, който го е направил, със сигурност е имал нещо остро със себе си — каза Джорджи.

— Така ли?

— Да. Защото куфарчето бе изчезнало.

Тел изглежда Джорджи. Пред очите му премина като на филмова лента и това, което бе станало по-нататък. Даже преди Джорджи да му разкаже, той си представи нагледно случилото се след това.

— Когато ченгетата дойдоха и измъкнаха оня нещастник от кенефа, намериха лявата му ръка в тоалетната чиния.

— О.

Джорджи сведе поглед към чинията си. В нея продължаваше да лежи преполовеният сандвич.

— Мисля, че повече н-н-нямам място — каза той и неловко се усмихна.

По пътя им обратно към студиото, Тел попита.

— Значи призракът на оня тип обитава... какво, оная тоалетна?

— И изведнъж се засмя, защото, въпреки че бе много ужасяваща, цялата история имаше и комичен елемент — призрак обитава някакъв скапан кенеф.

Джорджи се усмихна.

— Знаеш какви са хората. Първоначално така разказваха. Когато започнах да работя с Пол, ми казаха, че са го видели там. Не целия

призрак, само гуменките под вратата на кабинката.

— Само гуменките ли? Ама че номер!

— Да. По това ставаше ясно, че си измислят или си въобразяват всичко това, тъй като тази история я чувах само от хората, които го познаваха жив. От хората, които знаеха, че той носеше гуменки.

Тел, който по време на убийството е бил само едно малко хлапе, живеещо в селска Пенсилвания, само кимна с глава. Пристигнаха в Мюзик Сити. Когато пресичаха фойето и се отправиха към асансьорите, Джорджи каза:

— Знаеш какво е текучеството в този бизнес. Днес те има, утре те няма. Съмнявам се, че в тази сграда е останал някой, който е работил тук тогава, с изключение може би на Пол и на някои от ч-ч-чистачите и никой от тях не бе клиент на оня тип.

— Сигурно.

— Не. Така че едва ли е възможно да чуеш от някого тази история, никой повече не е виждал оня т-т-тип.

Стигнаха до асансьорите.

— Джорджи, защо продължаваш да си все с Пол?

Въпреки че Джорджи приведе глава и краищата на ушите му станаха яркочервени, той сякаш не се изненада кой знае колко от тази рязка промяна на посоката на разговора.

— Защо не? Той се грижи за мен.

Спиш ли с него, Джорджи? Този въпрос веднага му хрумна, като естествено продължение на предишния въпрос, но Тел знаеше, че никога няма да го зададе. Всъщност не смееше да го зададе. Защото мислеше, че Джорджи ще му отговори честно.

Тел, който с големи усилия се заставяше да говори с непознати и почти не се бе сприятелявал с никого, изведнъж прегърна Джорджи Ронкльър. И Джорджи го прегърна мълчаливо, без да го погледне. След това те се отдалечиха един от друг, асансьорът пристигна и записът продължи и на следващата вечер, докато Джанингс събираше документите си (и определено не гледаше към Тел), Тел влезе в тоалетната на третия етаж, за да види собственика на белите гуменки.

Докато говореше с Джорджи, изведнъж го осени... всъщност нещо толкова силно би могло спокойно да се нарече истинско

прозрение. То бе следното: понякога можете да се освободите от призраците, които обитават живота ви, само ако съберете достатъчно кураж да се изправите срещу тях.

Този път нямаше загуба на съзнание или пък някакво чувство на страх... само това дълбоко глухо туптене в гърдите. Всичките му сетива бяха изострени. Долавяше миризмата на хлор и на розовите дезодоранти в писоарите, на стари пръдни. Можеше да види и най-миниатюрните пукнатини в боята на стената, и нащърбените места на тръбите. Чуваше глухото тракане на токовете си, докато се отправяше към първата кабинка. Гуменките бяха сега почти погребани сред труповете на умрели паяци и мухи.

Първоначално имаше само една или две. Тъй като нямаше нужда те да умират, докато гуменките са тук и те не бяха тук, докато не ги видях тук.

— Защо аз? — попита той ясно в тишината. Гуменките не се помръднаха и никой не отговори.

— Не те познавам, никога не съм те срещал, не използвам това, което си продавал и никога не съм го опитвал. Защо тогава аз?

Една от гуменките леко се помръдна. Някъде изскърца панта на врата, съвсем като в готическите романи на ужасите. И ето че всичко се случи. *Тайнствени страннико, ето те най-накрая и теб, си помисли Тел.*

Тайнственият гост седеше на тоалетната чиния с една ръка, отпусната върху бедрото. Приличаше на това, което Тел бе видял в сънищата, с една разлика — имаше само една ръка. Другата завършваше с прашно кестеняво пънче, на което бяха накацали няколко мухи. Едва сега Тел осъзна, че никога не бе забелязвал панталоните на Гумения (и нали винаги забелязвате начина, по който се набират панталоните върху обувките, ако ви се случвало да погледнете под вратата на тоалетната кабинка? Нещо безпомощно и комично или просто беззащитно или едното произтича от другото?). Той не бе си свалил панталоните, защото те бяха вдигнати, ципът им бе закопчан, а коланът пристегнат. Панталоните бяха клош. Тел се опита да си припомни кога панталоните клош излязоха от мода и не можа.

Над панталоните Гумения носеше синя дочена работна риза с апликация на символа на мира на всеки горен джоб. Бе причесал косата си на дясно на път. Тел видя умрелите мухи върху пътя. На

закачалката на вратата висеше палтото, за което Джорджи му бе казал. На прегърбените му рамене имаше умрели мухи.

Нещо изскърца, но звукът не приличаше изцяло на звука, който бяха издали пантите. Бяха сухожилията във врата на умрелия, осъзна Тел. Гумения повдигна главата си. Сега той го изгледа и без никаква изненада видя лицето му, което с изключение на пет сантиметра от молив, който стърчеше от очната кухня на дясното око, бе същото лице, което той виждаше в огледалото, когато се бръснеше всяка сутрин. Гумения бе той и той бе Гумения.

— Знаех си, че си готов — си каза той с дрезгавия беззвучен глас на човек, който от много време не е използвал гласните си струни.

— Не съм — отговори Тел. — Махни се.

— Да научиш истината за всичко това, искам да кажа. — Каза Тел на Тел и този Тел, който стоеше на вратата на кабинката видя кръгове от бял пращец около ноздрите на оня Тел, който седеше в тоалетната. Явно не само пласираше, но и сам се дрогираше. Той бе дошъл да понюха малко кокаин, когато някой бе отворил вратата на кабинката и бе намушил молив в окото му. Но кой убива с молив? Може би само някой, който извършва престъплението по...

— О, нека го наречем импулс — каза Гумения с неговия дрезгав и беззвучен глас. — Световноизвестното импулсивно престъпление.

И тогава Тел — оня Тел, който стоеше на вратата на кабинката осъзна, че точно така се е случило, независимо какво би могъл да мисли Джорджи. Убиецът не бе погледнал под вратата на кабинката, а Гуменият бе забравил да заключи с райбера. Двата сливащи се вектора на съвпадението, които в други обстоятелства, щяха да завършат само със смотоляването на едно „Моля за извинение“ и бързо отдръпване. Този път обаче се бе случило нещо доста различно. Този път това съвпадение бе довело до едно импровизирано импулсивно убийство.

— Не бях забравил райбера — му каза Гумения с характерния си дрезгав беззвучен глас. — Той бе счупен.

Добре, тогава, райберът е бил счупен. От това нищо не следваше. А молива? Той бе сигурен, че убиецът го е държал в ръка, когато е отворил вратата на кабинката, но не като смъртоносно оръжие. Той го е държал, просто защото понякога човек е привикнал да държи нещо в ръка — цигара, връзка ключове, молив или писалка и си играе с тях. Тел си помисли, че моливът се е озовал в окото на Гумения преди

някой от тях да осъзнае, че убиецът възнамерява да го намуши с него. След това, тъй като вероятно убиецът също така е бил негов клиент, който е знаел какво има в куфарчето, отново е затворил вратата, оставил е жертвата си седнала на тоалетната чиния, напуснал е сградата, добре, взел е *нещо*...

— Отиде в железарския магазин пет пресечки по-нататък и купи ножовка за метал — каза Гумения с неговия беззвучен глас и Тел изведнъж осъзна, че не вижда своето лице пред себе си, това бе лицето на около тридесет годишен мъж, който смътно напомняше за кореняците американци. Косата на Тел бе червеникаво руса, такава била отначало и косата на този човек, но сега бе станала черна, с твърди косми.

Изведнъж той осъзна и нещо друго — осъзна, по начина, по който човек осъзнава нещата в сънищата — когато хората виждат призраци, те винаги виждат първо себе си. Защо? Поради същата причина, заради която гмуркачите на дълбоко спират по пътя си към повърхността, тъй като знаят, че ако се изкачат прекалено бързо, ще получат азотни мехурчета и ще пострадат, а може би дори ще умрат, при това в агония. И в реалността има такива завои.

— Възприятието се променя щом веднъж преминеш покрай това, което е естествено, нали? — попита дрезгаво Тел. — И затова животът ми бе толкова странен напоследък. Нещо вътре в мене самия се подготвяше да се справи с... е, добре, да се справи с теб.

Мъртвецът повдигна рамене. От раменете му се посипаха умрели мухи.

— Ти ми кажи, Главо — ти имаш глава на раменете си.

— Добре — каза Тел. — Ще ти кажа. Той е купил ножовка, която продавачът му я загънал в торбичка и се е върнал. Изобщо не се е притеснявал. В края на краищата, ако някой вече те е открил, той е щял да разбере, щеше да има голяма тълпа около вратата. Така си е представил нещата. Може би и ченгетата са щели да са тук. Ако нещата са изглеждали нормално, той щял да влезе и да вземе куфарчето.

— Първо се опита да среже веригата — каза дрезгавият глас. — Когато това не стана, използва ножовката, за да ми отреже ръката.

Те се спогледаха. Тел изведнъж осъзна, че вижда тоалетната седалка и мръсните бели плочки на задната стена зад трупа... трупа,

който най-накрая се превръщаше в истински призрак.

— Сега разбра ли — попита той Тел, — защо избрах тебе?

— Да. Защото си искал да кажеш на някого.

— Не. Самата история е истинско лайно — каза призракът и след това се усмихна с такава отчаяна злоба, че Тел бе обзет от панически ужас. — Но да знаеш нещо понякога е полезно... ако все още си жив, разбира се. — За миг той спря. — Ти забрави да попиташ твоя приятел Джорджи нещо важно, Тел. Нещо, за което той може би нямаше да бъде толкова честен и откровен.

— Какво? — попита той, но вече не бе толкова сигурен, че наистина иска да знае.

— Кой беше най-големият ми клиент от третия етаж в ония времена. Кой ми беше задлъжнял с почти осем хиляди долара. Кого бях отрязал? Кой отиде във възстановителен център в Роуд Айлънд и се излекува два месеца, след като умрях. Кой изобщо не би се приближил до белия прах днес? Джорджи тогава все още не бе тук, но въпреки това, мисля че той знае отговорите на всички тези въпроси. Защото той слуша какво говорят хората. Не си ли забелязал как хората говорят в присъствието на Джорджи, сякаш него го няма в тоя момент?

Тел кима.

— А в мозъка си той не заеква. Мисля, че със сигурност знае. Никога няма да каже Тел, но мисля, че знае.

Лицето започна отново да се променя и сега чертите, които изплуваха от тази първоначална мъгла бяха мрачни и изящни, сякаш изрязани с длето. Чертите на Пол Джанингс.

— Не — прошепна Тел.

— Той направи удар — повече от тридесет бона — каза мъртвецът с лицето на Пол. — По такъв начин плати за лечението си... остана му и достатъчно за всички пороци, от които не се отказа.

Изведнъж фигурата на тоалетната седалка започна да избледнява и да изчезва. След миг тя се стопи. Тел погледна към пода и видя че и мухите бяха изчезнали.

Нямаше нужда повече да ходи до тоалетната. Върна се в апаратната, каза на Пол Джанингс, че е едно скапано копеле, като остана достатъчно дълго, за да се наслади на изражението на пълно изумление на лицето на Пол, след това излезе от стаята. Щеше да има други ангажименти за работа — бе достатъчно добър в това, което

правеше. Самият факт, че го узна, бе истинско откритие. Не първото за деня, но определено най-доброто.

Когато се върна в апартамента си, той прекоси дневната и отиде в тоалетната. Необходимостта да се облекчи се бе завърнала — всъщност бе станала доста настоятелна — но в това нямаше нищо лошо, това бе част от живота.

„Редовният човек е щастлив човек“ — каза той на белите плочки на стената. Обърна се, сграбчи последния брой на „Ролинг Стоун“, от тоалетното казанче, отвори го на колонката за обяви и съобщения и започна да ги чете.

ИЗВИНЕТЕ, НО НЕ Е ГРЕШКА

БЕЛЕЖКИ НА АВТОРА

Съкращенията в сценариите са прости и съществуват, според автора, най-вече за да накарат пишещите сценарии да се почувстват като братство. Във всеки случай имайте предвид, че БП означава *близък план*; МБП означава *много близък план*, ИНТ означава *интериор*; ЕКС означава *екстериор*; ЗП означава *заден план*; ГТ означава *гледна точка*. Вероятно повечето от вас знаеха тези неща предварително, нали така?

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

ПОСТЕПЕННО СЕ ПОЯВЯВА В КАДЪР:
УСТАТА НА КАТИ УАЙДЪРМАН, МБП

Тя говори по телефона. Хубава уста; след няколко секунди ще се види, че всичко останало у нея е също толкова хубаво.

КАТИ

Бил? О, той казва, че нещо не е добре, но винаги е така между две книги... не може да спи, смята, че всяко главоболие е признак на тумор в мозъка... веднъж да започне и всичко ще бъде наред.

ЗВУК, ЗАДЕН ПЛАН: ТЕЛЕВИЗОР

КАМЕРАТА СЕ ОТДРЪПВА. КАТИ седи до телефона в кухнята и си бърбори със сестра си, докато прелиства разни каталози. Трябва да забележим нещо не съвсем обичайно за телефона, по който тя говори: той е с две линии. Има СВЕТЕЩИ КОПЧЕТА, които показват коя линия е заета. В момента е заета само една линия — ТАЗИ, ПО КОЯТО ГОВОРИ КАТИ. ДОКАТО КАТИ ПРОДЪЛЖАВА РАЗГОВОРА СИ, КАМЕРАТА СЕ ОТКЪСВА ОТ НЕЯ, ПРЕКОСЯВА КУХНЯТА и през сводест вход минава към дневната.

КАТИ (гласът ѝ заглъхва)

О, днес видях Джени Чарлтън... да! Станала е направо гемия!...

Тя изчезва. Телевизорът започва да се чува все по-силно. Появяват се три деца: ДЖЕФ, на осем, КОНИ, на десет, и ДЕНИС, на тринадесет. Дават „Колелото на Съдбата“, но те не го гледат. Ангажирани са в това прекрасно занимание, което се нарича „Спор какво ще се гледа след това“.

ДЖЕФ

Хайде де! Това беше първата му книга.

КОНИ

Първата му голяма книга.

ДЕНИС

Ще гледаме „Усмивки на крила“, както си гледаме всяка седмица, Джеф.

Денис говори с такава категоричност, на която може да бъде способен само един по-голям брат. „Още ли искаш да говорим по този въпрос? Само опитай и ще видиш какъв бой ще ти дръпна“ — сякаш казва лицето му.

ДЖЕФ

Може ли поне да го запишем?

КОНИ

В момента записваме новините по CNN за мама. Тя каза, че ще поговори доста по телефона е леля Луис.

ДЖЕФ

Боже Господи, как може да се записват новините по CNN? Та те въобще не спират!

ДЕНИС

На мама точно това ѝ харесва.

КОНИ

И не казвай „Боже Господи“, Джефи — още не си пораснал достатъчно, за да говориш за Бога извън църквата.

ДЖЕФ

Тогава не ми казвай Джефи.

КОНИ

Джефи, Джефи, Джефи.

Джеф става, отива до прозореца и започва да гледа в тъмното. Той наистина е много ядосан. Денис и Кони са истински доволни, както се полага за по-големи брат и сестра.

ДЕНИС

Бедният Джефи.

КОНИ

Мисля, че ще се самоубие.

ДЖЕФ (обръща се към тях)

Това е първата му книга. На вас наистина ли не ви пука?

КОНИ

Вземи утре касетата под наем, щом толкова много ти се гледа.

ДЖЕФ

Знаеш, че не дават такива филми на малки деца!

КОНИ (унесено)

Я мълчете, това е Вана! Обожавам Вана!

ДЖЕФ

Денис...

ДЕНИС

Иди и помоли татко да ти го запише на видеото в неговия кабинет и престани да се държиш като абсолютен досадник.

ДЖЕФ прекосява стаята като пътьом се изплезва на Вана Уайт. Камерата го следва как отива в кухнята.

КАТИ

...и когато той ме пита дали тестът на Поли за стрептококи е положителен, аз трябваше да му напомня, че тя не е при нас, а е в

подготвителен клас в колежа... и да знаеш само, Луис, колко ми липсва...

Джеф просто преминава през кухнята, тръгва нагоре по стълбите.

КАТИ

Деца, ще млъкнете ли най-после?

ДЖЕФ (намусено)

Ще млъкнат. Сега вече ще млъкнат.

Той тръгва нагоре по стълбите малко потиснат. КАТИ поглежда след него, с обич и тревога.

КАТИ

Пак са се спречкали за нещо. Когато Поли е тук, добре ги строява, но сега, откакто я няма... Не зная... Може би не беше много добре, дето я изпратихме в Болтън. Понякога, като се обажда вкъщи, звучи толкова нещастна...

ИНТ БЕЛА ЛУГОШИ В РОЛЯТА НА ДРАКУЛА, БП

Дракула е застанал на входа на своя замък в Трансилвания. Някой е нарисувал балон, който излиза от устата му и в него е написано: „Слушайте! Моите деца на нощта! Каква музика свирят само!“ Постерът е окачен на врата, но ние виждаме това чак когато Джеф я отваря и влиза в кабинета на баща си.

ИНТ СНИМКА НА КЕЙТ, БП

КАМЕРАТА СЕ ЗАДЪРЖА ВЪРХУ НЕЯ, ПОСЛЕ ЛЕКО СЕ ОТМЕСТВА НАДЯСНО. Пред погледа ни преминава още една снимка, този път на Поли, дъщерята, която е заминала да се учи, далече от семейството. Тя е прекрасно момиче на шестнадесетина години. След Поли се вижда снимката и на Денис... после на Кони... после Джеф.

Камерата продължава да се извива, като постепенно се отдръпва назад, така че ние виждаме БИЛ УАЙДЪРМАН, мъж на четиридесет и четири. Има уморен вид. Вперил е погледа в екрана на компютъра на бюрото си, но съзнанието му е в почивка тази вечер, защото екранът е пуст. На една от стените се виждат поставени в рамки корици на книги. Всички са страшни. Заглавието на една от тях е „Призрачна целувка“.

ДЖЕФ се приближава тихо зад баща си. Килимът поглъща стъпките му. Бил въздъхва и изключва компютъра. Миг след това Джеф пляска с ръце по раменете на баща си.

ДЖЕФ

Баф!

БИЛ

Здрасти, Джефи.

Завърта стола си и се обръща към сина си, който е доста разочарован.

ДЖЕФ

Защо не се изплаши?

БИЛ

Плашенето е мой специалитет, с това си вадя хляба. Закоравял съм. Какво има?

ДЖЕФ

Татко, може ли да гледам първата част на „Призрачна целувка“, а после ти да запишеш останалото? Денис и Кони са окупирали всичко.

Бил се обръща, за да погледне корицата на книгата, замислен.

БИЛ

Ти сигурен ли си, че искаш да го гледаш, приятел? Доста е...

ДЖЕФ

Да!

ИНТ КАТИ, НА МЯСТОТО ДО ТЕЛЕФОНА В този кадър ясно виждаме зад нея стълбите, които водят към кабинета на мъжа ѝ.

КАТИ

Абсолютно съм сигурна, че Джеф има нужда от шини на зъбите, обаче нали го знаеш Бил...

По другата линия се звъни. Втората лампичка на телефона просветва.

КАТИ

Търсят ни по другата линия, Бил ще...

Но виждаме как Бил и Джеф слизат по стълбите зад нея.

БИЛ

Скъпа, къде са празните касети? Не можах да ги намеря в кабинета и...

КАТИ (На БИЛ) Почакай!

(На ЛУИС)

Изчакай секунда да видя кой е на другата линия, Лу.

Тя превключва от едната линия на другата. Натиска най-горното копче, откъдето е дошло новото повикване.

КАТИ

Ало! Семейство Уайдърман.

ЗВУК: ОТЧАЯНО ХЪЛЦАНЕ.

ХЪЛЦАЩ ГЛАС

Отведете... моля ви заведете... заве...

КАТИ

Поли? Ти ли си? Какво има?

ЗВУК: ХЪЛЦАНЕ Ужасно е, да ти скъса сърцето.

ХЪЛЦАЩ ГЛАС

Моля ви... бързо...

ЗВУК: ХЪЛЦАНЕ... После ЦРАК! Връзката се разпада.

КАТИ

Поли, успокой се! Каквото и да е станало, не може да е толкова стара...

Чува се бученето от откритата линия.

Джеф е тръгнал към стаята с телевизора с надеждата да намери свободна касета.

БИЛ

Кой се обади?

Без да поглежда към съпруга си и без да му отговори, Кейт натиска пак долното копче.

КАТИ

Луис? Слушай, ще ти позвъня по-късно. Поли се обади и ми се стори много разстроена. Не... затвори телефона. Да, добре. Благодаря ти.

Затваря телефона.

БИЛ (угрижен)

Поли ли беше?

КАТИ

Плачеше неудържимо. Прозвуча ми така, сякаш искаше да каже: „Елате да ме приберете вкъщи“... Знаех, че това проклето училище ще

й вземе здравето... Защо ли се оставих да ме убедиш...

Тя започва трескаво да рови на полицата с телефона. Наоколо се разлетяват рекламни брошури.

КАТИ

Кони, ти ли ми взе тефтерчето с адресите?

КОНИ (глас)

Не, мамо.

Бил измъква от задния си джоб смачкано тефтерче и започва да го прелиства.

БИЛ

Ето, аз го имам. Само дето...

КАТИ

Знам, че телефонът на проклетото общежитие е винаги зает. Дай ми го.

БИЛ

Скъпа, успокой се.

КАТИ

Ще се успокоя след като говоря с нея. Тя е на шестнадесет години, Бил. Момичетата на шестнадесет години често изпадат в депресии. Понякога дори се самоу... дай ми проклетия номер.

БИЛ

617-555-8641

Докато тя набира номера, камерата преминава в БП.

КАТИ

Хайде, хайде... дано е свободно... само този път...

ЗВУК: ИЗЩРАКВАНЕ. Пауза. След това... чува се сигнал свободно.

КАТИ

Господи, благодаря ти!

ГЛАС

Общежитието Хартсхорн, на телефона е Фрида. Ако ви трябва Лекса, кралицата на секса, тя е още под душа, Арни.

КАТИ

Бихте ли повикали Поли на телефона? Поли Уайдърман? Обажда се Кейт Уайдърман, майка ѝ.

ГЛАС

О, Боже! Извинете. Аз пък помислих... почакайте моля, Госпожо Уайдърман.

ЗВУК: ТЕЛЕФОНЪТ ИЗЩРАКВА

ГЛАС (чува се съвсем слабо)

Поли! Пол?... Телефонът!... Майка ти се обажда!

**ИНТ ПО-ШИРОК ЪГЪЛ ОТ МЯСТОТО НА ТЕЛЕФОНА,
ВИЖДА СЕ БИЛ**

БИЛ

Е, и?

КАТИ

Отидоха да я повикат. Надявам се.

Връща се ДЖЕФ с касета в ръка.

ДЖЕФ

Намерих една, татко. Денис ги беше скрил, както обикновено.

БИЛ

Идвам след една минута, Джеф. Иди да гледаш телевизия.

ДЖЕФ

Но...

БИЛ

Няма да забравя. Върви сега.

ДЖЕФ излиза.

КАТИ

О, хайде, хайде, хайде...

БИЛ

Успокой се, Кати.

КАТИ

Само да беше я чул! Нямахте да ми казваш да се успокоя.
Звучеше толкова...

ПОЛИ (бодро)

Здрасти, майче!

КАТИ

Поли? Миличка? Добре ли си?

ПОЛИ (с щастлив глас)

Дали съм добре? Имам отличен по биология, много добър на есето по френски и Рони Хенсън ме покани на пролетния бал. Толкова съм добре, че ако ми се случи още едно хубаво нещо, просто ще се пръсна.

КАТИ

Ти не ми ли се обади преди малко? Късаше се от рев...

По лицето на Кати разбираме, че тя вече знае отговора на този въпрос.

ПОЛИ

Не, въобще не съм се обаждала!

КАТИ

Радвам се за контролното ти и затова, че ще ходиш на бала. Сигурно е бил някой друг. Пак ще се чуем!

ПОЛИ

Добре. Много поздравя на татко!

КАТИ

Ще го поздравя.

ИНТ МЯСТОТО ДО ТЕЛЕФОНА, ПО-ШИРОК ЪГЪЛ

БИЛ

Добре ли е?

КАТИ

Добре е. Бях готова да се закълна, че е Поли, но... тя е толкова щастлива.

БИЛ

Значи някой си е направил майтап. Или пък някой е бил толкова разстроен, че е набрал погрешен номер... „през трепкащото було на сълзите“, както бихме казали ние, ветераните-драскачи.

КАТИ

Не беше майтап и не беше грешка! Беше някой от семейството!

БИЛ

Скъпа, не можеш да си толкова сигурна.

КАТИ

Така ли? Ако се обади Джефи и плаче, ти няма ли да го познаеш?

БИЛ (шокиран от това)
Ами, може би! Сигурно!

Тя не го слуша. Натиска бутоните на телефона, бързо.

БИЛ
На кого звъниш?

Тя не му отговаря.

ЗВУК: телефон, който иззвънява два пъти. След това:

ВЪЗРАСТЕН ЖЕНСКИ ГЛАС
Ало?

КАТИ
Мамо? Ти ли си... (пауза). Ти ли се обади преди малко?

ГЛАС
Не, скъпа... защо?

КАТИ
О, нали ги знаеш тези телефони. Говорех с Луис и второто обаждане се изгуби.

ГЛАС
Е, не съм била аз, Кати. Днес видях най-фантастичната рокля в един бутик и...

КАТИ
Какво ще кажеш, ако ти се обадя по-късно, мамо?

ГЛАС
Кати, добре ли си?

КАТИ

Имам... мамо, струва ми се, че имам разстройство. Трябва да свършваме. Чао!

Тя затваря телефона. Бил остава мълчаливо, докато тя затвори телефона, после изведнъж избухва в див смях, като магарешки рев.

БИЛ

Боже Господи... разстройство... Трябва да го запомня, че като ми се обади агентът ми следващия път... о, Кати, как успя да се справиш само...

КАТИ (почти крещи)

Това не е смешно!

Бил престава да се смее.

ИНТ СТАЯТА С ТЕЛЕВИЗОРА

Джеф и Денис се боричкат. Изведнъж спират. И трите деца поглеждат към кухнята.

ИНТ ТЕЛЕФОНА, БИЛ И КАТИ

КАТИ

Казвам ти, че беше някой от семейството и звучеше толкова... о, ти няма да разбереш. Този глас ми е познат.

БИЛ

Но ако Поли е добре и майка ти е добре...

КАТИ (убедено)

Дона е.

БИЛ

О, хайде, скъпа, преди малко беше сигурна, че е Поли.

КАТИ

Няма кой друг да е. Говорех по телефона с Луис и мама е добре, значи може да бъде само Дона. Тя е най-малката... Може да съм я сбъркала с Поли... но сега тя е сама в онази ферма, с бебето!

БИЛ (стреснат)
Как така сама?

КАТИ
Джери е в Бърлингтън! Дона е, нещо се е случило с Дона!

Кони влиза разтревожена в кухнята.

КОНИ
Мамо? Добре ли е леля Дона?

БИЛ
Доколкото ни е известно е добре. Успокой се, миличко. Няма защо да се тревожим, преди да сме сигурни, че има защо.

Кати избира номера и се заслушва. Звук: сигнал заето. Кати затваря телефона. Бил я поглежда въпросително с повдигнати вежди.

КАТИ
Заето.

БИЛ
Кати, сигурна ли си...

КАТИ
Само тя остава... тя трябва да е била. Бил, страх ме е. Ще ме закараш ли дотам?

БИЛ
Какъв ѝ е номерът?

КАТИ
555-6169

Бил набира номера. Чува сигнал заето. Затваря и натиска нулата.

ТЕЛЕФОНИСТКА

Централа.

БИЛ

Опитвам се да набера номера на балдъзата ми. Линията е заета. Подозирам, че може да има някакъв проблем. Можете ли да прекъснете разговора, за да се свържем с нея?

ИНТ ВРАТАТА НА СТАЯТА С ТЕЛЕВИЗОРА

И трите деца са застанали на вратата тихи и разтревожени.

ИНТ БЪГЪЛЪТ С ТЕЛЕФОНА, БИЛ И КЕЙТ

ТЕЛЕФОНИСТКА

Как се казвате, господине?

БИЛ

Уилям Уайдърман. Телефонният ми номер е...

ТЕЛЕФОНИСТКА

Да не би да сте Уилям Уайдърман, дето написа „Орисията на паяка“?

БИЛ

Да, моя е. Ако...

ТЕЛЕФОНИСТКА

Боже Господи, направо съм влюбена в тази книга! Влюбена съм във всичките ви книги! Аз...

БИЛ

Много се радвам, че е така, но в момента съпругата ми е много разтревожена, че не може да се свърже със сестра си. Ако имате

ВЪЗМОЖНОСТ...

ТЕЛЕФОНИСТКА

Да мога да го направя. Моля, дайте ми телефонния си номер, господин Уайдърман, трябва да го впиша тук. (Тя се кикоти.) Обещавам, че няма да го дам на никого.

БИЛ

Номерът ми е 555–4408.

ТЕЛЕФОНИСТКА

И на кой номер искате да се обадите?

БИЛ (поглежда към КАТИ)

Наа...

КАТИ

555–6169.

БИЛ

555–6169.

ТЕЛЕФОНИСТКА

Почакайте един момент, господин Уайдърман... Между другото и „Нощта на Звяра“ също беше много хубава. Изчакайте малко.

ЗВУК: ТЕЛЕФОННО ЩРАКАНЕ

КАТИ

Тя дали...

БИЛ

Да. Трябва да...

Чува се едно последно изщракване.

ТЕЛЕФОНИСТКА

Извинете ме, господин Уайдърман, но тази линия не е заета. Просто телефонът е оставен отворен. Дали ако ви изпратя моя екземпляр от „Орисията на паяка“...

Бил затваря телефона.

КАТИ

Защо затвори?

БИЛ

Тя не може да се включи в линията. Телефонът не е зает. Просто е отворен.

Споглеждат се мрачно един друг.

ЕКС НИСКА СПОРТНА КОЛА ПРЕМИНАВА ПРЕД
КАМЕРАТА. НОЩ

ИНТ В КОЛАТА БИЛ И КАТИ

КАТИ, изплашена. БИЛ, на волана, разтревожен.

КАТИ

Хей, Бил, кажи ми, че с нея всичко е наред.

БИЛ

С нея всичко е наред.

КАТИ

А сега ми кажи какво мислиш в действителност.

БИЛ

Тази вечер Джеф се промъкна зад гърба ми и се опита да ме изплаши с „баф!“. Много беше разочарован, когато аз не подскочих. Казах му, че съм закоравял, защото плашенето е мой специалитет. (Пауза) Това беше лъжа.

КАТИ

Защо му трябваше на Джери да се мести чак там, когато половината време го няма вкъщи? И тя е сама с това мъничко-мъничко бебе? Защо?

БИЛ

Тихо, Кати, почти стигнахме.

КАТИ

Давай по-бързо!

ЕКС КОЛАТА

Той кара още по-бързо.

ИНТ СТАЯТА С ТЕЛЕВИЗОРА В ДОМА НА УАЙДЪРМАН

Телевизорът продължава да е включен и децата продължават да са там, но са престанали да се дърлят.

КОНИ

Денис, как мислиш, дали леля Дона е добре?

ДЕНИС (смята, че тя е мъртва, обезглавена от някой маниак.)

Да. Разбира се, че е добре.

ИНТ ТЕЛЕФОНЪТ ГТ ОТ СТАЯТА С ТЕЛЕВИЗОРА

Той е там, в ъгъла, окачен на стената, в тъмното като змия, готова за атака.

ЗАТЪМНЕНИЕ

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ

ЕКС САМОТНА ФЕРМА

Към нея води дълга алея. Свети само в дневната. По алеята се разливат фаровете на кола. Колата на Уайдърманови се приближава до гаража и спира пред него.

ИНТ КОЛАТА, С БИЛ И КАТИ

КАТИ

Страх ме е.

Бил се навежда, бръква под седалката и изважда пистолет.

БИЛ (навъсено)

Баф-баф!

КАТИ (напълно изненадана)

Откога го имаш това?

БИЛ

От миналата година. Не исках да ви плаша с децата. Имам разрешително. Хайде.

БП БИЛ И КАТИ

Излизат. Кати застава до колата, докато БИЛ се приближава до гаража и надниква вътре.

БИЛ

Колата ѝ е тук.

КАМЕРАТА ГИ ПРОСЛЕДЯВА КАК СЕ ПРИБЛИЖАВАТ ДО входната врата. Сега чуваме телевизора, който е пуснат високо. БИЛ натиска звънеца. Чуваме го как звъни вътре. Те чакат. КАТИ натиска звънеца. Никой не отваря. Тя го натиска и не си вдига пръста от него. БИЛ поглежда към:

БП КЛЮЧАЛКАТА, ОТ ГЛЕДНА ТОЧКА НА БИЛ
Върху нея се виждат големи драскотини.

БП БИЛ И КАТИ

БИЛ (тихо)
Някой е пипал ключалката.

КАТИ поглежда и изхлипва. БИЛ опитва вратата. Тя се отваря. Телевизорът се чува още по-силно.

БИЛ
Стой плътно зад мен. Бъди готова да побегнеш в случай, че стане нещо. Боже Господи, трябваше да те оставя вкъщи, Кати.

Той влиза. КАТИ го следва, ужасена до сълзи.

ИНТ ДНЕВНАТА НА ДОНА И ДЖЕРИ

От този ъгъл виждаме само малка част от стаята. Телевизорът се чува още по-високо. Бил влиза в стаята с вдигнат пистолет. Поглежда надясно... и изведнъж цялото му напрежение изчезва. Навежда пистолета.

КАТИ (промъква се до него)
Бил... какво...

Той посочва

ИНТ ДНЕВНАТА, ОТ ГЛЕДНА ТОЧКА НА БИЛ И КАТИ

Стаята изглежда така, сякаш през нея е минал циклон... но не от грабеж или убийство; просто от едно здраво осемнадесет месечно бебе. След изтощителен ден, прекаран в съсипване на дневната, бебето се е уморило и мама се е уморила и са заспали заедно на кушетката. Бебето е в скута на Дона. На главата ѝ има слушалки от уокмен. Има играчки, здрави гумени играчки — герои от „Улица Сезам“ и строителни елементи от Плейскул. Разхвърляни са навсякъде. Бебето е измъкнало повечето от книгите от библиотеката. По всичко личи, че добре е сдъвкало една от тях. Бил се приближава и я вдига. Това е „Призрачна целувка“.

БИЛ

Много хора сами казвали, че направо поглъщат книгите ми, но това вече е прекалено.

На него му е забавно. Но не и на КАТИ. Тя се приближава до сестра си, готова да ѝ вдигне скандал... но вижда колко изтощена изглежда Дона и поомеква.

ИНТ ДОНА И БЕБЕТО ОТ ГЛЕДНА ТОЧКА НА КАТИ

Заспали са дълбоко и дишат равномерно, като картина на Рафаел на Мадоната с Младенеца. Камерата се връща на уокмена. Чуваме слабо Хюи Луис енд дъ Нюз. Камерата продължава още малко напред до един телефон, който се намира на масата до стола. Слушалката не е на вилката. Изместена е леко, колкото да прекъсне връзката и да изплаши хората до смърт.

ИНТ КАТИ

Тя въздъхва, навежда се и поставя слушалката на вилката. След това натиска стопа на уокмена.

ИНТ ДОНА, БИЛ И КАТИ

ДОНА се събужда, когато музиката спира. Гледа обърквана към БИЛ и КАТИ.

ДОНА (замаяна)
Ами... здрасти.

Тя осъзнава, че е със слушалките на уокмена и ги сваля.

БИЛ
Здрасти, Дона.

ДОНА (продължава да е полузаспала)
Трябваше да звъннете, бе хора. Къщата е направо кочина.

Усмивва се. Цялата грейва, когато се усмихне.

КАТИ

Опитахме се. Телефонистката каза на Бил, че телефонът не е затворен. Помислих си, че може нещо да се е случило. Как можеш да спиш докато гърми тази музика?

ДОНА
Така си почивам най-добре.

(Вижда изгризаната книга в ръцете на БИЛ)

О, Бил, за Бога, извинявай! На Джъстин му никнат зъби и...

БИЛ

Много критици биха казали, че той е избрал много подходяща книга, в която да си забиеш зъбите. Не искам да те плаша красавице, но някой се е опитвал да ти отвори входната врата с отвертка или нещо такова. Не зная кой е бил, но се е опитал да проникне през нея.

ДОНА

Боже, ама не! Това беше Джери миналата седмица. Погрешка затворих вратата и се заключихме отвън, а той си беше забравил ключа, и резервният не беше над вратата, където обикновено го държим. Той беше адски ядосан, защото много му се ходеше до тоалетната, така че грабна една отвертка, за да отвори. Обаче не стана

— тази ключалка си я бива. (Пауза) Докато си намеря ключа, той вече си беше свършил работата в храстите.

БИЛ

И ако никой не се е опитвал да влезе през вратата, тогава защо аз можах проста да отворя вратата и да вляза?

ДОНА (виновно)

Ами... аз понякога забравям да я заключа.

КАТИ

Значи тази вечер ти не си ми звънила по телефона, Дона?

ДОНА

Боже, не съм! На никого не съм се обаждала! Не съм имала време да звъня, трябваше да гоня Джъстин! Той непрекъснато се опитваше да изяде омекотителя за тъкани! Тогава му се доспа, а аз седнах и реших да послушам малко музика, докато дойде време за твоя филм по телевизията, Бил, и съм заспала...

Като чува за филма, Бил видимо трепва и спира поглед върху книгата. След това поглежда часовника си.

БИЛ

Обещах на Джеф да му го запиша. Хайде, Кати, можем да се върнем навреме.

КАТИ

Секунда само.

Вдига телефона и набира номер.

ДОНА

Слушай, Бил, смяташ ли, че Джефи е достатъчно голям да гледа такива филми?

БИЛ

Той върви по кабелната телевизия. Те изрязват кървавите епизоди.

ДОНА (объркана, обаче с добро чувство)
О, това е добре.

ИНТ КАТИ, БП

ДЕНИС (по телефона) Ало?

КАТИ
Просто си помислих, че ще ви е по-спокойно, ако ви кажа, че леля Дона е добре.

ДЕНИС (по телефона)
О, слава Богу! Благодаря, мамо!

ИНТ В ЪГЪЛА С ТЕЛЕФОНА. ДЕНИС И ДРУГИТЕ. Той има много облекчен вид.

ДЕНИС
С леля Дона всичко е наред.

ИНТ В КОЛАТА, БИЛ И КАТИ Известно време пътуват мълчаливо.

КАТИ
Ти ме мислиш за една истерична идиотка, нали така?

БИЛ (искрено учуден)
Не! И аз се изплаших.

КАТИ
Ти наистина ли не си ми ядосан?

БИЛ

Ако знаеш само как ми олекна. (Смее се.) Хич я няма нашата Дона, но аз си я обичам.

КАТИ (навежда се към него и го целува) Обичам те. Ти си най-големият сладур.

БИЛ

Аз съм най-голямото страшилище.

КАТИ

Мен не можеш да ме преметнеш.

ЕКС КОЛАТА

**ПРЕЛИТА КРАЙ КАМЕРАТА И ПРЕМИНАВАМЕ В:
ИНТ ДЖЕФ В ЛЕГЛОТО**

Стаята е тъмна. Завивките са дръпнати до главата му.

ДЖЕФ

Обещавах ли да запишеш останалото?

КАМЕРАТА СЕ ОТДРЪПВА така, че виждаме **БИЛ**, който е седнал на леглото.

БИЛ

Обещавам.

ДЖЕФ

Много ми хареса момента, когато мъртвецът откъсна главата на пънкаря.

БИЛ

Ами... преди изрязваха кървавите сцени.

ДЖЕФ

Какво, татко?

БИЛ

Нищо. Обичам те, Джефи.

ДЖЕФ

И аз те обичам. И Джамбо те обича.

Джеф вдига плюшен дракон, който определено няма войнствен вид. БИЛ целува дракона, след това ДЖЕФ.

БИЛ

Лека нощ.

ДЖЕФ

Лека нощ. (Когато Бил стига до вратата) Радвам се, че с леля Дона всичко е наред.

БИЛ

И аз.

ИНТ ТЕЛЕВИЗОРЪТ БП

Някакъв тип, който има вид на загинал при автомобилна катастрофа поне две седмици преди да започнат снимките (и оттогава е бил изложен на горещ климат) излиза със залитане от гробница. Камерата се отдръпва и виждаме БИЛ, който включва видеото на запис.

КАТИ (чува се само гласът ѝ)

Баф.

БИЛ се оглежда. Камерата се отдръпва още повече, така че виждаме КАТИ, облечена в прозрачна нощница.

БИЛ

На тебе „баф“. Пропуснах първите четиридесет секунди след паузата. Трябваше да целуна Рамбо.

КАТИ

Сигурен ли си, че не ми се сърдиш, Бил?

Той отива до нея и я целува.

БИЛ

Ни най-малко.

КАТИ

Бях готова да се закълна, че беше някой от нашите. Нали разбираш какво искам да кажа? Някой от нашите?

БИЛ

Да.

КАТИ

Сякаш още чувам онова хлипане. Толкова тъжно... така покрусено.

БИЛ

Кати, не ти ли се е случвало да припознаеш някого на улицата, да му извикаш и когато се обърне да видиш, че това е напълно непознат човек?

КАТИ

Да, веднъж в Сиатъл. Бях в един супермаркет и ми се стори, че видях старата си съквартирантка. Аз... о, да. Сега разбирам какво имаш предвид.

БИЛ

Човек може да се припознае в нечий глас, така както може да се припознае в нечие лице.

КАТИ

Да, но... човек може да различи, когато е някой от своите. Поне до тази вечер бях сигурна, че е така.

Тя слага бузата си върху рамото му. По лицето ѝ се чете тревога.

КАТИ

Бях абсолютно сигурна, че е Поли...

БИЛ

Защото непрекъснато се тревожиш как тя се оправя в новото училище... Въпреки че, ако се съди по това, което ти каза тази вечер, явно се оправя много добре. Ти как мислиш?

КАТИ

Да... предполагам, че е така.

БИЛ

Хайде, отпусни се, скъпа.

КАТИ (вглежда се внимателно в очите му)

Не обичам да те виждам толкова уморен. Побързай с новата книга, моля те.

БИЛ

Ами, опитвам се.

КАТИ

Ще дойдеш ли да си легнем?

БИЛ

Веднага щом запиша филма за Джеф.

КАТИ (смее се)

Бил, тази машина е произведена от японски техници, който са помислили за всичко. Тя ще запише всичко сама.

БИЛ

Да, обаче този филм отдавна не съм го гледал и...

КАТИ

Добре, тогава. Приятно гледане. Сигурно няма да заспя веднага.
(Пауза). И аз си имам нещо предвид.

БИЛ (усмихнат)
Ами, така ли?

КАТИ
Ами така.

Тя тръгва навън, виждат се дългите ѝ крака, после се обръща на вратата, защото се е сетила за нещо.

КАТИ
Ако покажат онази сцена, където главата на пънкаря...

БИЛ (виновно)
Ще я изтрия.

КАТИ
Лека нощ. И още веднъж ти благодаря. За всичко.

Тя си тръгва. Бил седи в стола.

ИНТ ТЕЛЕВИЗОРЪТ БП
Двойка се целува в кола. Изведнъж вратата е изтръгната и се появява мъртвецът. Кадърът преминава в:

ИНТ КАТИ, В ЛЕГЛОТО
Тъмно е. Тя спи. Разбужда се... донякъде.

КАТИ (сънливо)
Хей, драги...

Тя протяга ръка към него, но неговата страна на леглото е празна, завивката, е все така опъната. Тя сяда. Поглежда към:

ИНТ ЧАСОВНИК НА НОЩНАТА МАСИЧКА, ОТ ГЛЕДНА ТОЧКА НА КАТИ

Часовникът показва 2:03. После премигва и показва 2:04.

ИНТ КАТИ

Сега вече напълно разбудена. И разтревожена. Тя става, облича пеньоара си и излиза от спалнята.

ИНТ ТЕЛЕВИЗИОННИЯТ ЕКРАН, БП Сняг

КАТИ (гласът ѝ се приближава)

Бил? Скъпи? Добре ли си? Бил? Би...

ЙНТ КАТИ, В КАБИНЕТА НА БИЛ

Тя е замръзнала с широко отворени, ужасени очи.

ИНТ БИЛ, В СВОЯ СТОЛ

Килнал се е на една страна, очите му са затворени, ръката му е пъхната под ризата. ДОНА беше заспала. БИЛ не е.

ЕСКТ. КОВЧЕГ, КОЙТО СЕ СПУЩА В ГРОБА

СВЕЩЕНИК (глас)

И така, ние предаваме тленните останки на Бил Уайдърман на земята, с вяра в духа и в душата му. „И нека не бъдете отхвърлени, братя...“

ЕКСТ КРАЙ ГРОБА

Тук са се наредили всички от семейство УАЙДЪРМАН. КАТИ и ПОЛИ са облечени в еднакви черни рокли и еднакви воалетки. Кони носи черна пола и бяла блуза. ДЕНИС и ДЖЕФ са облечени в черни костюми. ДЖЕФ плаче. Под мишницата си е стиснал дракона Джамбо за малко допълнително успокоение.

Камерата се приближава към КАТИ. По бузите ѝ се стичат сълзи. Тя се навежда и взема шепа пръст. Хвърля я в гроба.

ЕКС ДЖЕФ Плаче.

ЕКС ПОГЛЕД НАВЪТРЕ В ГРОБА Разпръсната пръст над ковчега

КАДЪРЪТ ПРЕМИНАВА В: ЕКС ГРОБЪТ

ГРОБАР подрежда последния чим.

ГРОБАР

Жена ми казва, че е трябвало да напишете поне още един-два, преди да получите инфаркта, господине. (Пауза) Аз пък предпочитам уестърни.

ЕКС ЦЪРКВА

НАДПИС: ПЕТ ГОДИНИ ПО-КЪСНО

ЗВУЧИ СВАТБЕН МАРШ. ПОЛИ, пораснала и преливаща от щастие, се появява под дъжд от ориз. Облечена е в булчинска рокля, до нея е младоженецът.

Сватбарите, които хвърлят ориз, са се подредили от двете страни на пътеката. Зад булката и младоженеца идват и останалите. Сред тях забелязваме КАТИ, ДЕНИС, КОНИ и ДЖЕФ... всичките са пет години по-възрастни. КАТИ е с друг мъж. Това е ХАНК. Междувременно КАТИ също се е омъжила.

ПОЛИ се обръща към майка си.

ПОЛИ

Благодаря ти, мамо.

КАТИ (плаче)

О, хубавата ми кукла, толкова съм щастлива.

Прегръщат се. След малко ПОЛИ се дръпва назад и поглежда към ХАНК. Следва кратък миг напрежение, след което ПОЛИ прегръща и ХАНК.

ПОЛИ

И на теб ти благодаря, Ханк. Извинявай, че се държах толкова глупашки през цялото това време...

ХАНК (спокойно)

Никога не си се държала глупашки, Поли. Всяко дете си има само един баща.

КОНИ

Хвърляй го! Хвърляй го!

След миг Поли хвърля букета си.

ЕКС БУКЕТЪТ В БЛИЗЪК ПЛАН, ЗАБАВЕН КАДЪР Превърта се във въздуха.

КАДЪРЪТ ПРЕМИНАВА В: ИНТ КАБИНЕТЪТ, КАТИ, НОЩ

Снимките продължават да са на бюрото, но компютърът е бил заменен от голяма лампа, която осветява ярко купчина чертежи. Обложките на книгите са заменени със снимки на сгради. Вероятно сгради, които първо са били построени във въображението на Ханк.

КАТИ гледа бюрото, замислена и малко тъжна.

ХАНК (глас)

Ще дойдеш ли да си легнеш, Кати?

Тя се обръща и камерата се отдръпва, за да ни покаже и ХАНК. Той е по халат, облечен върху пижама. Тя се приближава и леко го прегръща, усмихната. Може би ще забележим няколко бели кичура в

косите ѝ, „нейното хубаво пони“ е пробягало доста от пътя си, откакто БИЛ е умрял.

КАТИ

След малко. Нали разбираш, една жена не вижда първородната си дъщеря да се жени всеки ден.

ХАНК

Разбирам.

Камерата ги следва как тръгват от работната част на кабинета и се отправят към по-всекидневната част. Тя изглежда съвсем както е изглеждала в старите времена, с малка масичка, стерео, телевизор, диван и старото кресло на БИЛ. Тя поглежда към него.

ХАНК

Все така ти е мъчно за него, нали?

КАТИ

В някои дни ми е по-мъчно, отколкото обикновено. Ти не знаеше, а Поли беше забравила.

ХАНК

Какво беше забравила, скъпа?

КАТИ

Поли се ожени в деня, когато се навършват пет години от смъртта на Бил.

ХАНК (прегръща я)

Хайде, защо не дойдеш да си легнем?

КАТИ

След малко.

ХАНК

Добре. Може да не съм заспал още.

КАТИ

Да не ти минават разни идеи през главата?

ХАНК

Може и да ми минават.

КАТИ

Това е хубаво.

Той я целува, след това си тръгва, като затваря вратата след себе си. КАТИ сядва в стария стол на БИЛ. Наблизо, върху малката масичка се намира дистанционното управление за телевизора и дериват на телефона. КАТИ поглежда пустия екран и КАМЕРАТА СЕ ПРИБЛИЖАВА до лицето ѝ. В едното ѝ око набъбва сълза, блеснала като сапфир.

КАТИ

Много ми липсваш, драги. Страшно много. Всеки ден. И знаеш ли какво? Направо ме боли.

Сълзата се стича. Тя взема дистанционното управление на телевизора и го включва.

ИНТ ТЕЛЕВИЗОРЪТ ОТ ГЛЕДНА ТОЧКА НА КАТИ

Тъкмо свършва реклама за ножовете Гинзу и се появява заставка със звезда

ТЕЛЕВИЗИОНЕН ГОВОРИТЕЛ (глас)

Сега отново Канал 63 със своето предаване както всеки четвъртък „Звездни филми“. Тази вечер ще гледате... "Призрачна целувка".

Заставката изчезва и преминава в образа на Някакъв тип, който има вид на загинал при автомобилна катастрофа поне две седмици преди да започнат снимките (и оттогава е бил изложен на горещ климат). Той излиза със залитане от същата стара гробница.

ИНТ КАТИ

Страхотно стресната — почти ужасена. Бързо натиска копчето за изключване на дистанционното управление. Телевизорът угасва.

Лицето на КАТИ се оживява. Тя започва да се бори с надигащата се емоционална буря, но съвпадението с филма прелива чашата на един от най-емоционално натоварените дни в живота ѝ. Бентът се отрицва и тя започва да хлипа... ужасни, покрусени ридания. Посяга към малката масичка, за да постави дистанционното на нея и събаря телефона на пода.

ЗВУК: БУЧЕНЕТО НА ОТВОРЕНА ТЕЛЕФОННА ЛИНИЯ

Обляното ѝ в сълзи лице изведнъж замръзва, когато тя вижда телефона. На лицето ѝ се появява нещо... може би някаква идея? Може би интуиция? Трудно е да се определи. А може би и не е необходимо.

ИНТ ТЕЛЕФОНЪТ, ОТ ГЛЕДНА ТОЧКА НА КАТИ

КАМЕРАТА СЕ ПРИБЛИЖАВА В СЪВСЕМ БЛИЗЪК ПЛАН... ДОКАТО точките на слушалката заприличват на бездни.

ОЩЕ ПО-СИЛНО СЕ ЧУВА БУЧЕНЕТО НА ОТВОРЕНАТА ЛИНИЯ

ПОТЪВАМЕ В ТЪМНИНАТА... и чуваме

БИЛ (глас)

На кого се обаждаш? На кого искаш да се обадиш? На кого би се обадила, ако не беше твърде късно?

ИНТ КАТИ

Сега на лицето ѝ е изписано странно хипнотизирано изражение. Тя се навежда, взема телефона и набира номер, на пръв поглед случайни цифри.

ЗВУК: СИГНАЛ СВОБОДНО

КАТИ продължава да гледа като хипнотизирана. Това състояние продължава, докато някой от другия край вдига слушалката... и тя чува себе си от другия край на линията.

КАТИ (глас по телефона)
Ало, семейство Уайдърман.

КАТИ — днешната **КАТИ** с посребрените кичури в косите — продължава да хлипа, но едновременно с това на лицето ѝ се опитва да се появи отчаяна надежда. На някакво ниво тя разбира, че дълбочината на мъката ѝ е дала възможност за някакъв вид телефонно пътуване през времето. Тя се опитва да говори, да накара думите да излязат от гърлото ѝ.

КАТИ (хлипайки)
Отведете... моля ви... заве...

ИНТ КАТИ, ДО ТЕЛЕФОНА, РЕПРИЗ

Действието се развива преди пет години. **БИЛ** е застанал до нея със загрижен вид. **ДЖЕФ** се отдалечава, за да потърси празна касета в съседната стая.

КАТИ
Поли? Какво се е случило?

ИНТ КАТИ, В КАБИНЕТА

КАТИ (хълцайки)
Моля ви... бързо...

ЗВУК: ИЗЩРАКВАНЕ, ВРЪЗКАТА СЕ РАЗПАДА.

КАТИ (крещи)

Заведете го в болницата! Ако искате да оживее, заведете го в болницата! Той ще получи инфаркт! Той...

Бавно, много бавно Кати затваря телефона. След това, само след миг, пак го вдига. Говори гласно без да го съзнава. Може би въобще не си дава сметка за това.

КАТИ

Набрах стария номер. Набрах...

ВМЪКВАНЕ НА:

ИНТ БИЛ ДО ТЕЛЕФОНА, ДО НЕГО КАТИ

Той току-що е взел телефона от ръцете на Кати и разговаря с телефонистката.

ТЕЛЕФОНИСТКА (в слушалката, смее се)

Обещавам на никого да не го казвам.

БИЛ

Номерът е 555...

ИНТ КАТИ, СЕДНАЛА В КРЕСЛОТО НА БИЛ, БЛИЗЪК ПЛАН

КАТИ (довършва) — 4408

ИНТ ТЕЛЕФОНЪТ, БП

Треперещите пръсти на КАТИ започват внимателно да набират номера и ние чуваме съответния звук: 555–4408

ИНТ КАТИ, В СТАРОТО КРЕСЛО НА БИЛ, БП

Тя затваря очи, когато телефонът започва да звъни. Лицето ѝ е изпълнено с агонизираща смесица от надежда и страх. Само още един шанс да предаде жизненоважното съобщение, казва лицето ѝ... само още един шанс.

КАТИ (тихо)

Моля... моля...

ГЛАС НА ЗАПИС (по телефона)

Набрали сте номера на закрит телефон. Моля затворете телефона и се опитайте да наберете номера отново. Ако ви е нужна информация...

КАТИ отново затваря телефона. По страните ѝ се стичат сълзи. Камерата се отдалечава и се насочва към телефона

ИНТ ТЕЛЕФОНЪТ, ДО НЕГО КАТИ И БИЛ, РЕПРИЗ

БИЛ

Значи някой си е направил майтап. Или пък някой е бил толкова разстроен, че е набрал погрешен номер... „през трепкащото було на сълзите“, както бихме казали ние, ветераните-драскачи.

КАТИ

Не беше майтап и не беше грешка! Беше някой от семейството!

ИНТ КАТИ (ОТ НАШИ ДНИ) В КАБИНЕТА НА БИЛ

КАТИ

Да. Беше някой от семейството. Съвсем близък роднина. (Пауза)
Аз самата.

Тя изведнъж запраща телефона през стаята. После започва пак да хлипа и слага ръце върху лицето си. КАМЕРАТА СЕ ЗАДЪРЖА за миг върху нея, после бавно се отдалечава към:

ИНТ ТЕЛЕФОНЪТ

Той лежи на килима, изглежда едновременно красив и зловещ. КАМЕРАТА СЕ ПРИБЛИЖАВА ДО МБП — точките на слушалката пак заприличват на огромни, тъмни бездни. Задържахме, след това

ЗАТЪМНЕНИЕ.

КРАЯТ НА ЦЯЛАТА БЪРКОТИЯ

Искам да ви разкажа за края на войната, за дегенерацията на човечеството и смъртта на Месията — епическа история, заслужаваща хиляди страници и цяла полица томове, но вие (ако остане някой от вас, за да прочете всичко това) ще трябва да се задоволите със съкратената версия. Директната инжекция действа много бързо. Мисля, че разполагам с време между четиридесет и пет минути и два часа, в зависимост от кръвната ми група. Струва ми се, че моята беше А, което ще ми даде още по-малко време, но дяволите да ме вземат, не мога да си спомня със сигурност. Ако се окаже 0, очакват те много празни страници, въображаеми приятелю.

При всички случаи, мисля, че е по-добре да се подготвя за по-лошия вариант и да действам възможно най-бързо.

Използвам електрическата пишеща машина — компютърът на Боби е по-бърз, но електрозахранването е прекалено нередовно, за да му се доверя, даже като използвам и токоизправителя. Имам само една възможност да ви разкажа историята си, не искам да ви разкажа почти всичко и след това да видя как цялата история отива в небитието на информатиката, поради спадане силата на тока или прекалено силен импулс, за да може токоизправителят да се справи с него.

Казвам се Хауард Форной. Бях писател на свободна практика. Брат ми, Робърт Форной, бе Месията. Убих го, като го застрелях със собственото му откритие преди четири часа. Той го нарече Успокоителят, но мисля, че щеше да е по-подходящо, ако го беше нарекъл Голямата грешка, но станалото — станало и няма как да се поправи, както казват ирландците от десетилетия... което само доказва какви задници са те.

По дяволите, не мога да си позволя такива отклонения.

След като Боби умря, го покрих с ватираното одеяло и седях пред единствения прозорец на дневната в продължение на около три часа, загледан в гората. Някога човек можеше да види ярките светлини на арките над Северен Конуей, но вече не може. Сега се виждат само

Белите планини, които приличат на тъмни триъгълници от разтегателна хартия, изрязани от дете и безполезните звезди.

Включих радиото, проверих четири обхвата, попаднах на един луд тип и го изключих. Седях и мислех как да ви разкажа тази история. Съзнанието ми непрекъснато се отвличаше към безкрайните километри тъмни борови гори, цялата тази пустиня. Най-накрая осъзнах, че трябва да се стегна и смело да давам напред, докато стигна до края. По дяволите. Никога не бих могъл да работя без краен срок.

А сега със сигурност имам краен срок без възможност за отсрочка.

Нашите родители нямаха причина да очакват нещо друго, освен това, което получиха: блестящи деца. Баща ми бе историк, който стана пълноправен професор в Хофстра, когато бе на тридесет години. Десет години по-късно той бе един от четиримата завеждащи Националните архиви във Вашингтон, Окръг Колумбия и пред него се откриваше шефският пост. Той бе страхотен тип, имаше всички плочи, които Чък Бери бе записал някога, а и самият той свиреше блусове на доста долнопробна китара. Баща ми се занимаваше с архивите през деня и свиреше рок през нощта.

Мама завърши с отличие Дрю. Получи ключа на студентското дружество Фи Бета Капа, който понякога носеше върху невероятната си мека шапка. Тя направила страхотна кариера като заклет счетоводител в окръг Колумбия, срещнала се с баща ми, омъжила се за него и напуснала работа когато забременяла с вашия покорен слуга. Аз се появих през 1980 година. В 1980 година тя оправяше данъците на съдружниците на татко — наричаше го моето малко хоби. Когато Боби се роди през 1987 година, тя се занимаваше с данъци, инвестиционни проекти и планиране на недвижима собственост за десетина много влиятелни личности. Бих могъл да изброя имената им, но на кого му пука? Те или са починали или вече са се превърнали в треперещи идиоти.

Мисля, че тя вероятно печелеше повече с „нейното малко хоби“, отколкото баща ми получаваше от работата си, но това изобщо нямаше значение — те бяха щастливи с това, което представляваха сами за себе си и един за друг. Виждаш съм ги да си повишават тон, но никога

не съм ги виждал да се карат. Когато бях малък, единствената разлика, която виждах между мама и майките на другарчетата ми в игрите бе, че техните майки обикновено гладеха или шиеха, или приказваха по телефона, а мама използваше джобен калкулатор и пишеше някакви цифри на големи листи хартия, докато по екрана на телевизора вървяха дневните сериали.

Не бях разочарование за хора, които бяха обрели всички академични отличия. През цялото си ученичество получавах само отлични и много добри оценки (идеята, че аз или брат ми бихме могли да отидем в частно училище никога не бе обсъждана, доколкото зная). Освен това започнах много рано да пиша, без никакво усилие. Продадох първото си творение на едно списание когато бях на дванадесет години — то бе посветено на това, как Континенталната армия е зимувала във Вали Фордж. Продадох го на едно списание на авиокомпания за четиристотин и петдесет долара. Баща ми, когато дълбоко обичах, попита дали би могъл да купи този чек от мен. Той ми даде чек от собствената си чекова книжка и даде чека от списанието на авиокомпанията да го сложат в рамка и го закачи над бюрото си. Романтичен гений, ако щете. Романтичен изпълнител на блусове и гений. Вярвайте ми, едно дете би могло да извади много по-лош късмет. Разбира се и той и майка ми умряха, след като бяха загубили разсъдъка си и подмокряха гащите си през миналата година, като почти всички останали на тази голяма кръгла планета, но никога не престанах да ги обичам.

Бях детето, което те имаха всички основания да очакват — добро момче с умна глава на раменете, талантливо момче, чийто талант израсна до ранната си зрялост в атмосфера на любов и доверие, вярно момче, което обичаше мама и татко.

Боби бе различен. Никой, даже хора със златни академични грамоти като моите родители, никога не бяха очаквали дете като Боби. За нищо на света.

Свикнах на нощно гърне цели две години преди Боби и това бе единственото нещо, в което някога съм го побеждавал. Но никога не съм го ревнувал: това би било все едно един превъзходен подавач на топка в Професионалната Бейзболна Лига да чувства ревност към

Нолан Райън или Роджър Клеменс, които сякаш са играчи от друга планета. След известна точка сравненията, които предизвикват ревност, просто престават да съществуват. Изживявал съм го и мога да ви кажа: след като преминеш известна точка, просто сядаш и прикриваш очите си от раните, причинени от излъчването.

Боби започна да чете на две годишна възраст и започна да пише кратки съчинения „Нашето куче“, „Пътуване до Бостън с мама“ на три годишна възраст. Той пишеше с печатни, леко разкривени, измъчени и неестествени букви на шестгодишно момче и това бе достатъчно изненадващо само по себе си, но ако се абстрахирате от все още неразвития двигателен контрол, бихте могли да си представите, че четете работата на умен, макар и безкрайно наивен петокласник. Той прогресираше от прости изречения към сложни съчинени изречения и към съставни изречения с изненадваща бързина като хващаше прости изречения и подчинени изречения и определени изречения със смайваща интуитивност. Понякога синтаксисът му бе объркан и определенията му не бяха на място, но той успяваше да се справи с тези пропуски — които измъчват повечето писатели през целия им живот — доста добре за петгодишната си възраст.

Той страдаше от главоболие. Родителите ми се страхуваха, че има някакъв физически проблем — мозъчен тумор, може би, и го заведоха на лекар, който го прегледа внимателно, прислуша го още по-внимателно, след което каза на родителите ми, че Боби е наред с изключение на стреса: той бе получил нервно разстройство, тъй като ръката, която пише не можеше да работи така добре, както мозъкът му.

— Вашето дете трябва да се избави от това, което иска да излезе от мозъка му, така, като бърбреците се мъчат да изхвърлят камъка, който ги мъчи — каза докторът. — Бих могъл да му предпиша някакво лекарство, но мисля, че това, което му трябва е пишеща машина. — След което мама и татко дадоха на Боби Ай Би Ем. Година по-късно те му подариха за Коледа Комодор 64 с Уърдстар и главоболието на Боби изчезна. Преди да премина към други въпроси, искам да добавя, че през следващите три години той продължи да вярва, че Дядо Коледа е оставил компютъра под нашата елха. Сега, като си мисля, стигам до извода, че има още едно нещо, в което превъзхождам Боби: разбрах по-рано от него истината за Дядо Коледа.

Толкова много неща бих могъл да ви разкажа за тези ранни дни, но вероятно ще ви разкажа малко, ще трябва да го направя набързо и накратко. Крайният срок. А, крайният срок. Някога бях чел нещо съвсем съкратено: Най-важното от „Отнесени от вихъра“, където имаше и такива бисери:

— Война? — засмя се Скарлет! — О, тинтири-минтири!

Хоп! Ашли отиде на Война! Атланта изгоря! Рет влезе и след това излезе!

— Тинтири-минтири — каза Скарлет през сълзи. — Ще помисля за това утре, тъй като и утре е ден.

Смях се от сърце, когато го прочетох, сега, когато трябва да напиша нещо подобно, не ми изглежда толкова смешно.

— Дете с коефициент за интелигентност, неизмерим от нито един от съществуващите тестове? — засмя се Индия Форной на предания си съпруг, Ричард. — Тинтири-минтири. Ще създадем атмосфера, в която неговият интелект — да не говорим за този на не съвсем глупавия му по-голям брат, да може да се развие. И ще ги възпитаваме така, както възпитават всички нормални американски момчета!

Хоп! Момчетата Форной пораснаха! Хауърд отиде в университета във Вирджиния, завърши с отличен и се захвана с кариерата на писател на свободна практика! Осигури си прилично съществуване! Излизаше с много жени и преспиваше с доста от тях! Успя да се предпази от социалните болести — както от сексуалните, така и фармакологичните! Купи си Мицубиши стерео система! Пишеше вкъщи поне веднъж седмично! Публикува два романа, които се продадоха много добре!

— Тинтири-минтири — каза Хауард, — това е живот за мен!

Така и беше, докато един ден Боби се появи неочаквано (в духа на най-добрите традиции на лудия учен) с две стъклени кутии, в едната гнездо от пчели, а в другата гнездо от оси, Боби носеше фланелка с надпис на местното училище, бе я нахлузил обратно и преливаше от щастие, тъй като не съзнаваше, че бе на прага на унищожението на човешкия интелект.

Хора като брат ми Боби се появяват веднъж на две или три поколения, мисля, че личности като Леонардо Да Винчи, Нютон,

Айнщайн, може би Едисон. Изглежда, че ги обединява една обща черта: те са като огромни компаси, които се клатят безцелно в продължение на дълго време, като търсят истинския север и след това се насочват към него с ужасяваща сила. Преди това да стане, такива типове вероятно ще измислят най-невероятни глупости и Боби не бе изключение.

Когато бе на осем, а аз на петнадесет, той дойде при мен и ми каза, че е изобретил самолет. Дотогава познавах Боби прекалено добре, за да кажа просто „Глупости“ и да го изхвърля от стаята си. Отидох до гаража, където беше странното творение от шперплат, разположено върху червения вагон на влакчето му. Приличаше на изтребител, само че крилата бяха насочени напред, а не назад. Той бе прикрепил седлото от люлеещото се конче по средата му с болтове. От едната страна имаше лост. Нямаше мотор. Той каза, че е плъзгач. Поиска да отидем и да го пуснем надолу по Кариган Хил, който бе най-стръмният наклон в Грант Парк в окръг Колумбия — по средата има циментова пътека за престарели хора. Това, каза Боби, ще бъде неговата писта.

— Боби — казах аз, — ти си сложил крилата на това творение обратно.

— Не — каза той. — Точно такива трябва да бъдат. Видях нещо подобно в един материал за ястреби в списанието „Диво Царство“. Те се спущат надолу към жертвата си и тогава обръщат крилата си в противоположна посока. Разбираш ли, че те имат двойни стави, разбираш ли? По-добре се изкачи по този път.

— Защо тогава военновъздушните сили не ги правят с такава форма? — попитах аз в блажено неведение, че и американските и руските военновъздушни сили имат на чертожните си маси планове за такива изтребители с крилата напред.

Боби просто вдигна рамене. Не знаеше и не искаше да знае.

Отидохме до Кариган Хил и той се изкачи върху седлото на люлеещото се конче и се вкопчи в лоста.

— Силно ме бутни. — Очите му грееха с тази луда светлина, която познавах толкова добре, за бога, очите му, излъчваха такава светлина дори когато той бе още в люлката. Но кълна се пред Бога, че никога не бих го бутнал толкова силно надолу по циментовата пътека, ако знаех, че това нещо фактически ще проработи.

Но аз не знаех и го бутнах колкото сила имах. Той се спусна надолу със свободен ход, като се клатеше върху седлото като каубой, който се връща в града от дълъг поход по непознати земи, за да изпие няколко студени бири. Една стара дама трябваше да отскочи от пътя му и той за малко да блъсне някакъв дядка, подпрял се върху бастуна си. По средата на пътя надолу той дръпна ръчката и аз само наблюдавах с широко отворени очи, очарован, изпълнен със страх и удивление, как неговият паянтов шперплатов самолет се отделя от вагончето на детското му влакче. Първоначално той се понесе няколко сантиметра над него и за секунда сякаш щеше отново да кацне върху него. След това последва силен порив на вятъра и самолетът на Боби се понесе така, сякаш някой го теглеше с невидим кабел. Вагончето от влакчето изскочи от циментовата пътека и се спря в някакви храсти. Изведнъж Боби се озова на три метра височина, след това на шест, след това на петнадесет. Той се плъзгаше над Грант Парк по рязко възходяща линия нагоре, като надаваше бодри викове.

Продължих да тичам след него, крещях му да слиза, като ме преследваха видения как той ще се сгромоляса от това глупаво седло на люлеещото се конче или ще се блъсне в някое дърво или в някоя от многобройните статуи в парка. Просто не можех да си представя погребението на брат ми, казвам ви, че имах чувството, че присъствам на него.

— БОБИ — крещях аз. — СЛИЗАЙ ДОЛУ!

— ЕХЕЕЕЕЕЕ! — ми отвърна Боби, гласът му едва се чуваше, но и така се долавяше екстаза в него. Изненадани играчи на шах, хвърлячи на фризби, читатели, любовници и любители на джогинга спираха, където се намираха, за да го наблюдават.

— БОБИ, ТОВА ШИБАНО НЕЩО НЯМА ПРЕДПАЗЕН КОЛАН! — крещях аз. Беше първия път, когато бях използвал тази дума, така че ясно го помня.

— Щеееееее бьъъъъъдаааа нарееееееед — крещеше той колкото сила има, но с ужас осъзнах, че едва го чувам. Затичах се надолу по Кариган Хил, като пицях по целия път. Изобщо не мога да си спомня какво съм викал, но на следващия ден можех да комуникирам с останалите единствено чрез шепот. Спомням си как преминах покрай един младеж в костюм с жилетка, който стоеше до

статуята на Елиънър Рузвелт в подножието на хълма. Той ме изгледа и ми каза дружелюбно:

— Знаеш ли какво ще ти кажа, приятел. Страхотен кеф е.

Спомням си как тази странна безформена сянка се плъзгаше през зелената настилка на парка, издигаше се и се спускаше, преминаваше над скамейки, кошчета за боклук и над втречените в него лица. Спомням си как го преследвах. Представях си как лицето на майка ми се сбръчква и как тя започва да плаче, когато ѝ казвам, че самолетът на Боби, който противно на всякакви закони на физиката лети, се обърна след един внезапен порив на вятъра и Боби завърши кратката си, но блестяща кариера, размазан по цялата улица.

Като съдя по начина, по който се развиха нещата впоследствие, си мисля, че така щеше да бъде по-добре за всички, но за съжаление събитията следваха друг ход.

Вместо това, Боби се спусна към Кариган Хил, като се държеше безгрижно за опашката на собствения си самолет, за да не падне от проклетото нещо и го насочи надолу към малкото езерце в центъра на Грант Парк. Той се плъзна на метър и половина над езерото, след това на метър и след това маратонките му пореха повърхността на водата като водни ски и изпращаха назад двойни бели вълни и подплашиха самодоволните и преяли патки пред себе си, които се разбягваха встрани, възмутени от внезапното нашествие, като през цялото време той се смееше от все сърце. Той се спусна от другата страна, точно между две пейки, които отсякоха крилата на самолета му. Той изхвърча от седлото, тупна на глава и започна да реве. Такъв бе животът с Боби.

Не всичко бе така зрелищно, всъщност не мисля, че нещо бе въобще зрелищно... поне до появата на Успокоителя. Но ви разказах историята, тъй като мисля, че поне този път изключението най-добре илюстрира нормата: животът с Боби бе едно непрекъснато объркване и дезориентиране. На деветгодишна възраст той посещаваше курсове по квантова физика и алгебра за напреднали в Джорджтаунския университет. След това си спомням деня, в който бе заглушил всяко радио и телевизор на нашата улица и съседните четири блока със собствения си глас, бе намерил стар портативен телевизор в килера и го превърна в радиопредавател с широк обхват. Един стар черно-бял

Зенит, четири метра високочувствителен кабел и една закачалка, закрепена за върха на покрива на къщата и хайде! В продължение на около два часа четири блока в Джорджтаун можеха да приемат само Широкообхватния предавател на Боби (ШПБ)... т.е. на брат ми, който четеше някои от разказите ми, разказваше кретенски шеги и обясняваше, че високото съдържание на сяра в печения боб е причината, поради която нашият татко пърди толкова често в църквата в неделя сутрин.

— Но той пуска повечето от тях доста тихо, — каза Боби на публиката си от приблизително три хиляди слушатели — или понякога задържа истинските залпове, докато настъпи време за химните.

Баща ми, който не бе особено щастлив от всичко това, трябваше да плати седемдесет и пет долара глоба на федералната комисия по комуникациите и да ги приспадне от издръжката на Боби за следващата година.

Животът с Боби... слушайте, аз плача. Чудя се дали това е искрено чувство, или е поради всичко, което се случи? Мисля, че първото — Бог знае колко много го обичах, но мисля, че ще бъде по-добре, ако се опитам да ускоря хода на повествованието си.

Боби завърши гимназия, от съвсем практични съображения, на десетгодишна възраст, но той никога не получи степен бакалавър на изкуствата или науките, да не говорим за по-високи научни степени. Причината бе големият мощен компас в главата му, който се въртеше наляво-надясно и търсеше истинския север, за да го посочи.

Премина през период, когато бе обсебен от физиката и през по-кратък период, когато лудо си падаше по химията... но в края на краищата Боби бе прекалено нетърпелив с математиката, за да може някоя от тези области на познанието да го задържи. Можеше да го направи, но в крайна сметка цялата така наречена чиста наука — го отегчаваше.

Когато стана на петнадесет години, го обсеби археологията — той кръстосваше подножието на Белите планини около лятната ни къща в Норт Конуей, като възстановяваше историята на индианците, които са живели там от върхове на стрели, кремък, даже от остатъците

от въглените от отдавна загаснали огньовете в мезолитните пещери в района на централен Ню Хемпшър.

Но това също премина и той започна да изучава и история и антропология. Когато стана на шестнадесет години мама и татко неохотно дадоха съгласието си, когато Боби ги помоли за разрешение да се присъедини към група антрополози от Ню Ингленд в експедиция в Южна Америка.

Върна се пет месеца по-късно с първия си истински загар в живота, бе също така с два сантиметра по-висок, със седем килограма по-лек и много по-мълчалив. Въпреки това бе запазил предишната си бодрост, но момчешката му напористост, понякога толкова заразителна, понякога досадна, но винаги характерна за него, бе изчезнала. Той бе пораснал. И тогава за първи път си спомних, че той говореше за новините... искам да кажа, колко лоши са те. Годината бе 2003, когато една отцепила се от ООП група, наречена Синове на Джихад (име, което винаги странно ми напомняше на група за обслужване на католическата общност някъде в Западна Пенсилвания) постави струйната бомба в Лондон, с което замърси шестдесет процента от него и направи останалата част крайно нездравословна за хората, които някога са възнамерявали да имат деца (или да надживеят петдесетгодишна възраст, между впрочем). Годината, когато ние се опитахме да направим блокада на Филипините, след като администрацията на Седеньо прие „малка група“ съветници от червен Китай (около петнадесет хиляди, според шпионските ни спътници) и се оттеглихме, когато стана ясно, че: **а)** китайците не се шегуват, че ще изстрелят ракетите си и **б)** че американският народ съвсем не изгаря от желание да извърши масово самоубийство заради Филипинските острови. Това бе годината, когато някаква група обезумели кучи синове — мисля, че бяха албанци, се опитаха да разпръснат от въздуха вируса на СПИН над Берлин. Този род неща депресираща всички, но особено силно депресираща Боби.

— Защо хората са толкова пошли? — попита ме той един ден. Бяхме в лятната вила в Ню Хампшир, бе краят на август и повечето от нещата ни бяха вече събрани в кашони и куфари. Вилата изглеждаше тъжна и изоставена, както обикновено преди всеки да поеме по своя път. За мен това означаваше завръщане в Ню Йорк, а за Боби означаваше Уоко, Тексас — представяте ли си?... Той бе прекарал

лятото в четене на трудове по социология и геология — как ви харесва като коктейл? — и каза, че иска да направи няколко експеримента там.

Каза го небрежно, сякаш между другото, но забелязах, че майка ми го изглежда с оня странен замислен изпитателен поглед, с който го наблюдаваше през последните две седмици. Нито татко, нито аз подозирахме нещо, но мисля, че мама знаеше, че иглата на компаса на Боби най-накрая е спряла своите колебания и е посочила в едина-единствена посока.

— Защо са толкова пошли? — попитах аз на свой ред. — Трябва ли да ти отговоря?

— Някой трябва да ми отговори — каза той. — И то доста скоро, като гледам как се развиват нещата.

— Те се развиват по начина, по който винаги са се развивали — казах аз — и мисля, че това става, тъй като хората са създадени такива — пошли и долни. Ако трябва да обвиняваш някого, обвини Бога.

— Това са глупости. Изобщо не ти вярвам. Дори тази тъпотия с двойния X-хромозом се оказа пълна глупост в края на краищата. Само не ми излизай с номера като икономическа принуда, конфликт между имащи и нямащи, тъй като това също не може да обясни нищо.

— Първородният грях — казах аз. — Той работи за мен — това е добра идея и ти можеш да се облекнеш на нея.

— Добре — каза Боби — може би е първородният грях. Но какъв е инструментът, бате? Задавал ли си си някога този въпрос?

— Инструментът ли? Какъв инструмент? Не разбирам какво искаш да кажеш?

— Мисля, че е водата — каза Боби замислено.

— Какво каза?

— Водата. Нещо във водата.

Той ме погледна.

— Или пък нещо, което го няма в нея.

На следващия ден Боби замина за Уоко. Не го видях, докато един ден той не се появи в моя апартамент с една обърната наопаки фланелка с надпис „Мъмфорд“ на нея и с две стъклени кутии в ръка. Това бе три години по-късно.

— Здравсти, Хауи — каза той, като влезе и ме потупа безгрижно по рамото, сякаш бяха минали само три дни.

— Боби! — изкрещях и разперих ръце, за да го прегърна в мечешките си обятия. Почувствах как в гърдите ми се забиха остри ръбове и чух сърдито жужене.

— И аз се радвам да те видя — каза Боби, — но по-спокойно. Плашиш туземците.

Бързо се дръпнах назад. Боби остави голямата кафява книжна торба, която носеше и свали от рамо пътната си чанта. След това внимателно извади стъклените кутии от чантата. В едната имаше гнездо от пчели, в другата гнездо от оси. Пчелите вече се успокояваха и се завръщаха към някакво свое предишно занимание, но осите очевидно бяха нещастни от цялата тази работа.

— Добре, Боби — казах аз. Погледнах го и се усмихнах. Не можах да се спра. — Какво смяташ да постигнеш този път?

Той разтвори чантата и извади буркан от майонеза, наполовина пълен с прозрачна течност.

— Виждаш ли това? — попита той.

— Да. Прилича или на вода или на бяла светкавица.

— Всъщност е и двете, ако можеш да го повярваш. Извират от един артезиански кладенец, край малък град на шестдесет километра източно от Уоко и преди да го дестилирам в този концентрат, беше двадесет литра течност. Имам един малък дестилационен апарат, който работи там, Хауи, но не мисля, че правителството ще ме преследва някога за това. — Той се усмихваше и сега усмивката му стана още по-широко. — Въпреки че това е само вода, това е най-голямата бомба, която човешката раса някога е виждала.

— Изобщо нямам представа за какво говориш.

— Зная, че нямаш. Но ще разбереш скоро за какво става дума. Знаеш ли какво, Хауи?

— Какво?

— Ако идиотският човешки род успее някак да издържи още половин година, аз съм готов да се обзаложа, че ще успее да се съхрани завинаги.

Той вдигна буркана от майонеза и видях увеличеното му като от лупа око да ме гледа тържествено и сериозно.

— Това е големият удар — каза той. — Лечението на най-лошата болест, от която страда Хомо сапиенс.

— Рака?

— Не — каза Боби. — Войната. Свиванията в бара. Улични престрелки. Цялата бъркотия. Къде е тоалетната? Едва се сдържам да не се напишкам.

Когато излезе, не само че бе преоблякъл фланелката си, но бе причесал косата си — между впрочем и методът му да прави това не се бе променил, доколкото видях. Боби държеше главата си известно време под крана и след това разресваше всичко назад с пръстите си.

Той погледа двете стъклени кутии и обяви, че пчелите и осите са се върнали към нормално състояние.

— Не че гнездо на оси може да заприлича на нещо, което макар и малко да напомня на „нормално“, Хауи. Осите са социални насекоми, като пчелите и мравките, но за разлика от пчелите, които почти винаги се държат благоразумно и мравките, които преминават през случайни шизоидни периоди, осите са пълни безумци. — Той се усмихна. — Точно като нас, добрия стар Хомо сапиенс.

Той свали капака на стъклената кутия, в която бяха пчелите.

— Знаеш ли какво ще ти кажа, Боби — казах аз. Усмихвах се, но чувствах, че усмивката ми е неестествено широка. — Затвори кутията и просто ми разкажи за цялата тази работа, какво ще кажеш? Да оставим демонстрацията за по-късно. Искам да кажа, че хазяинът ми е сладур, но хазяйката е ей такава кобила, която пуши пури Оди Пероуд и е с петнадесет килограма по-тежка от мен. Тя...

— Това ще ти хареса — каза Боби, сякаш изобщо не бях се обаждал — навик, който познавах не по-слабо от Метода за Сресване на Коса с Десет Пръста. Не че не бе вежлив, по-скоро често бе изцяло погълнат от мислите си. Искам да кажа, още тогава разбрах, че има нещо изцяло погрешно в цялата тази работа, но когато оставах с Боби за повече от пет минути, той просто ме хипнотизираше. Той бе Люси, който държеше топката и ми обещаваше, че този път няма да пропусна, а аз бях Чарли Браун, който бягаше по терена, за да я ритне. — Всъщност, ти сигурно си виждал това и преди — показват фотографии по списанията от време на време или на телевизионни документални филми. Не е нещо особено, но изглежда като нещо голямо, поради

това, че хората имат такива изцяло ирационални предразсъдъци относно пчелите.

И странното бе, че той бе прав — бях го виждал и преди.

Той пъкна ръката си в кутията между гнездото и стъклото. За по-малко от петнадесет секунди ръката му бе получила жива черно-жълта ръкавица. Той ме върна назад във времето: как седя пред телевизора и облечен в бебешка пижама и стиснал плюшено мече в ръка, може би половин час преди да си легна (и със сигурност години преди Боби да се роди), наблюдавах със смес от ужас, отвращение и възхищение как някакъв пчелар позволи на пчелите да покрият цялото му лице. Първоначално те приличаха на маска на палач и след това той ги свали надолу в гротескна жива брада.

Боби премигна рязко и внезапно, след това се усмихна.

— Една от тях ме ужили — каза той. — Те са малко развълнувани от пътуването. Пътувах с колата на местната застрахователна агентка от Ла Плата до Уоко — тя има стара Пайпър Къб — а оттам до Ню Орлеанс пътувах с някаква малка авиокомпания — Гъз Еър или нещо подобно. Направих около четиридесет прехвърляния, но кълна се пред Бога, пътуването с такси от Ла Гадория ги подлуди. Второ Авеню има повече дупки, отколкото Бергенщрасе, след като германците се предадоха.

— Знаеш ли, мисля че наистина трябва да извадиш ръката си оттам, Боб — казах аз. Страхувах се някои от тях да не излетят навън — можех да си ги представя как ги преследвам с часове една след друга, сякаш са бегълци в някакъв стар затворнически филм. Но поне до този момент, нито една от тях не бе избягала... поне засега.

— Отпусни се, Хауи. Виждал ли си някога пчела да жили цвете? Или пък да си чувал за нещо подобно?

— Не ми приличаш много на цвете.

Той се засмя.

— По дяволите, да не би да мислиш, че пчелите знаят как изглежда едно цвете? Аха! Никакъв шанс, човече. Те не знаят как изглежда едно цвете, така както ти и аз не знаем какви звуци издава един облак. Те знаят, че съм сладък, тъй като отделям захарен диоксин в потта си... заедно с тридесет и седем други диоксини и това са тези, които ние познаваме.

За миг той остана замислен.

— Въпреки, че трябва да си призная, че снощи се погрижих малко да се подсладя. Изядох кутия пияни вишни в самолета.

— За бога, Боби!

— ... И изядох две кутии лакта в таксито по пътя насам.

Той вкара и другата си ръка и внимателно започна да разчиства пчелите. Видях го как премигна още веднъж, преди да махне и последната и след това ми олекна, когато го видях да затваря подвижния капак на стъклената кутия.

Видях и на двете му ръце по една червена подутина: едната на извивката на лявата длан, другата високо върху дясната, близо до това, което гледачките на ръка наричат Гривните на щастieto. Бяха го ужилили, но достатъчно добре видях, това, което той искаше да ми покаже: стори ми се, че поне четиристотин пчели го бяха изучавали. Само две от тях го ужилиха.

Той извади пинцети от джобчето на джинсите си и отиде до бюрото ми. Вдигна купчината листи до компютъра ми Уонг Майкро, какъвто използвах тогава и насочи настолната лампа към мястото, където бяха страниците — като дълго си игра с нея, така, че най-накрая да хвърля сноп силна светлина върху плота от черешово дърво.

— Какво пишеш сега, Бау Уау? — ме попита той небрежно и почувствах как косата ми настръхва. Кога бе последният път, когато той ме нарече Бау-Уау? Когато бе на четири години? На шест? За бога, човече, не зная. Много внимателно той се зае с лявата си ръка, като използваше умело пинцетите. Видях го как изтръгна нещо мъничко, което приличаше на косъм от ноздри и го остави в пепелника ми.

— Нещо за фалшификациите на произведенията на изкуството за „Ванити Феър“ — казах аз. — Боби, какво по дяволите смяташ да правиш сега?

— Ще извадиш ли другото жило? — попита той и ми подаде пинцетите и дясната си ръка, като се усмихна извинително. — Продължавам да си въобразявам, че щом съм такъв гений, трябва да бъда еднакво сръчен и с двете си ръце, но лявата ми ръка все още има минимален коефициент за интелигентност.

Боби си беше все същият.

Седнах до него, взех пинцетите и извадих жилото на пчелата от червената подутина до мястото, което в неговия случай трябваше да се нарече Гривните на проклятието и докато се занимавах с това, той ми

разказа за различията между пчелите и осите, за разликата между водата в Ла Плата и водата в Ню Йорк и как всичко ще бъде наред благодарение на неговата вода и с малко помощ от моя страна.

И по дяволите, всичко завърши с това, че аз отново тичах след футболната топка, която смеещият се, до лудост интелигентен брат държеше, за последен път.

— Пчелите живеят само при крайна необходимост, защото това ги убива — каза небрежно Боби. — Помниш ли оня път в Норт Конуей, когато стигнахме до извода, че хората се избиват един друг поради първородния грях?

— Да. Подръж така.

— Да, ако има такова нещо, ако има Бог, който би могъл да ни обича толкова, че да ни сервира своя собствен Син на Кръста и едновременно с това да ни изпрати всичките с ракетна шейна до ада, просто защото една глупава кучка е отхапала от ябълката на греха, тогава проклятието му е било следното: Той ни е направил като оси, а не като пчели. По дяволите, Хауи, какво правиш?

— Стой така, — казах аз — и ще го извадя. Ако продължиш да махаш с ръце, докато обясняваш, съм готов да почакам.

— Добре — каза той и задържа ръката си относително неподвижна, докато извадя жилото. — Пчелите са пилотите-камикадзе на природата, Бау-Уау. Погледни в тази стъклена кутия, ще видиш, че пчелите, които ме ужилиха, лежат мъртви на дъното. Жилата им са захванати като мустачета, като кукички за риби. Леко се плъзгат. Когато ги изваждат, те самите се изкормват.

— Страхотно — казах аз, като пуснах и второто жило в пепелника. Не можех да видя мустачетата, нямах микроскоп.

— Това ги прави по-особени — каза той.

— Сигурен съм, че е така.

— Осите, от своя страна, имат гладки жила. Могат да те ухапят толкова пъти, колкото си поискат. Изразходват отровата до третия или четвъртия път, но могат да продължат да пробиват дупки, ако поискат и обикновено го правят. Особено стенните оси. Като тези, които съм донесъл тук. Трябваше да ги упоая с някакъв препарат, наречен Ноксон. Сигурно им причинява страхотен махмурлук, защото се събуждат поразлютени от всякога.

Той ме погледна мрачно и за първи път видях тъмните кръгове на умора под очите му и осъзнах, че никога не бях виждал по-малкия си брат толкова уморен.

— Затова хората продължават да се унищожават, Бау-Уау. Изобщо не прекратяват борбата. Защото имаме гладки жила. Сега виж какво ще направя.

Той се изправи, отиде до пътната си чанта, претършува я и дойде с капкомер. Отвори буркана от майонеза, пусна капкомера вътре и извади няколко капки от своята дестилирана тексаска вода.

След това отиде до стъклената кутия с гнездото на оси. Видях, че горната ѝ част е различна — имаше малък пластмасов плъзгащ се капак. Нямахше нужда да го питам, за да си изясня нещата: с пчелите, той бе напълно готов да свали целия капак, с осите, просто не искаше да рискува.

Той натисна помпичката на капкомера. Две капки вода паднаха в гнездото и направиха малко тъмно петно, което изчезна почти веднага.

— Почакай около три минути.

— Какво...

— Никакви въпроси — каза той. — Ще видиш. Само почакай три минути.

В това време той прочете написаното върху фалшификациите на произведенията на изкуството... въпреки, че бе вече набъбнало до двадесет страници.

— Добре — каза той и остави листите. — Това е много добре, човече. Трябва да прочетеш малко за това, как Джей Гулд е окачил по стените на луксозния салон-вагон на частния си влак фалшификати на картини на Мане, въпреки че това е смехотворна история. — Той сваляше капака на стъклената кутия, в която беше гнездото на осите, докато говореше.

— За Бога, Боби, прекрати комедията — извиках аз.

— Същият стар мъряч — засмя се Боби и извади гнездото оси, тъмносиво на цвят и голямо колкото топка за боулинг от кутията. Държеше го в ръцете си. Осите се разлетяха и кацнаха по ръцете, бузите, челото му. Една прелетя до мен и кацна на лакътя ми. Плеснах я и тя падна мъртва на килима. Бях изплашен — наистина изплашен. В тялото ми пулсираше адреналинът и чувствах как очите ми за малко да изхвърчат от орбитите си.

— Не ги убивай — каза Боби. — Със същия успех можеш да убиваш бебета, сега те не могат да ти причинят никакво зло. Там е цялата работа. — Той подхвърляше гнездото от една ръка в друга, сякаш бе някаква огромна топка за тенис. Той я размаха във въздуха. Ужасен, наблюдавах всичко това, докато осите кръжаха из дневната на моя апартамент като бойни изстребители.

Боби наклони внимателно гнездото и го вкара обратно в кутията и седна на дивана. Той ми посочи мястото до себе си и аз се приближих, почти хипнотизиран. Те бяха навсякъде: по килима, по тавана, по завесите. Няколко пълзяха по огромния екран на телевизора.

Преди да седна, той изпъди с ръка няколко оси, които бяха кацнали върху възглавницата на дивана, където бях насочил задника си. Те бързо отлетяха. Всичките оси летяха леко, пълзяха с лекота, бързо се придвижваха. Нямаше никакви симптоми на упойка или дрогиране в поведението. Докато Боби говореше, те постепенно намериха обратно пътя си до торбата, където бе тяхната къща, допълзяха над нея и постепенно изчезнаха в нея през дупката отгоре.

— Не бях първият, който прояви интерес към Уоко — каза той. — По една случайност това е най-големият град в този забавен мъничък район в щата, където се извършва най-много насилие на главата от населението. Тексасците обичат да се стрелят, Хауи, това е хобито на щата. Половината от мъжкото население кръстосва наоколо въоръжено. Събота вечер в баровете на Форт Уърт е като в стрелбище, където можеш да стреляш по разни пияни типове, вместо по глинени патици. В този щат има повече членове на Националната Асоциация на стрелците, отколкото методисти. Не че Тексас е единственото място, където хората се стрелят един друг или се наръгват с бръснари или пъхат децата си във фурната, ако плачат прекалено дълго, разбираш ме, но те със сигурност обичат огнестрелните си оръжия.

— С изключение на Уоко — казах аз.

— О, и там ги обичат — каза той. — Просто там ги използват един срещу друг много, много по-рядко.

Господи. Сега погледнах часовника и видях колко е часът. Имах чувството, че съм писал петнадесетина минути, но фактически съм писал повече от час. Това ми се случва понякога, когато пиша с умопомрачителна скорост, но не мога да си позволя да се впускам в такива подробности. Чувствам се добре — няма забележимо

пресъхване на мембраните на гърлото, не ми се налага да търся и като хвърлих поглед на това, което съм написал виждам само нормалните печатни грешки и зачуквания на букви. Но не мога да се самозаблуждавам. Трябва да бързам. „Гинтири-минтири“ — каза Скарлет и тъй нататък.

Атмосферата на ненасилие в района на Уоко бе забелязана и изследвана преди, най-вече от социолози. Боби каза, че когато вкараш достатъчно статистически данни за Уоко и подобни райони в компютър — гъстота на населението, средна възраст, средно икономическо равнище, средно равнище на образование и още десетина други фактори — това, което получаваш е една дяволска аномалия. Изследванията на учените рядко съдържат шегги, но дори и така да е, някои от повечето от петдесет, които Боби бе изчел, предполагаха иронично, че може би е от „нещо във водата“.

— Реших, че е време шегата да се възприеме сериозно — каза Боби. В края на краищата, има нещо във водата на много места, което предпазва зъбите от разваляне. Нарича се флуорид.

Той заминал за Уоко, придружен от трима асистенти — двама семестриално завършили социолози и професор по геология, който карал седмата си година без лекции и готов за приключения. В течение на шест месеца, Боби и социолозите разработили компютърна програма, която илюстрирала това, което брат ми нарече единственото в света Пришествие на пълния покой. Той носеше в сака си леко смачкана компютърна разпечатка. Извади я и ми я подаде. Видях серия от четиридесет концентрични кръга. Уоко бе в осмия, деветия и десетия в посока към центъра.

— Сега погледни това — каза той и сложи върху компютърната графика схема на прозрачна оризова хартия. Още окръжности, но във всеки кръг имаше число. Четиридесетият пръстен — 471. Тридесет и деветият — 420. Тридесет и осмият — 418. И така нататък. На няколко места, цифрите нарастваха, вместо да намаляват, но само на няколко (съвсем с малко).

— Какво означава това?

— Всяко число обозначава наличието на криминална престъпност в този кръг — каза Боби. — Убийство, изнасилване, нападение и побой, даже хулигански прояви. Компютърът обозначава число по формула, която отчита и гъстотата на населението. Той

почука двадесет и седмия кръг, в който бе записана цифрата 204 с пръст. — В този район има по-малко от деветстотин души, например. Числото представлява три или четири случая на семейни свади, няколко сбивания в бар, жестоко отношение спрямо животно — някой изкуфял фермер се е впрегнал от някое прасе и е изстрелял заряд морска сол в него, доколкото си спомням, и едно непредумишлено убийство. Видях, че числата в централните кръгове рязко спадаха: 85, 81, 70, 63, 40, 21, 5. В епицентъра на Пришествието на пълния покой на Боби бе градът Ла Плата. Напълно справедливо бе да го наречеш заспал малък град. Цифровото изражение на престъпността в град Ла Плата бе нула.

— Ето къде е, Бау-Уау — каза Боби и като потриваше дългите си ръце, продължи — моята номинация за Райската градина. Тук живее общност от петнадесет хиляди души, двадесет и четири процента от които са хора със смесена кръв, общо наричани индиоси. Има фабрика за мокасини, няколко малки автосалона, няколко незначителни ферми. Това е препитанието им. За удоволствие има четири бара, два танцови салона, където можеш да чуеш всяка музика, която си поискаш, стига да звучи като Джордж Джоунс, две автокина и игрище за боулинг. — Той спря и продължи. — Има и дестиларна. Не зная някой да прави по-добро уиски от това, извън Тенеси.

Накратко (и сега е прекалено късно да бъде нещо друго), Ла Плата щеше да бъде плодотворно място, подхранващо този род случаи на криминално насилие, за които всеки ден можеш да прочетеш в полицейската хроника на местния вестник. Би трябвало, но не бе така. Имаше само едно убийство в Ла Плата в петте години, предшестващи идването на брат ми, два случая на физическо насилие, никакви насиллия, никакви инциденти на насилие върху малолетни. Имаше четири въоръжени грабежа, но и четирите се оказаха дело на външни лица... както и убийствата и едното от нападението. Местният Шериф, бе тлъст стар републиканец, който бе много добър в имитациите на Родни Дейнджърфийлд. Той бе известен с това, че прекарваше цели дни в местното кафене, оправяше възела на връзката си и умоляваше хората да вземат жена му. Брат ми каза, че това бе нещо повече от плосък хумор, той бе уверен, че нещастникът страда от първия стадий на Болестта на Алцхаймер. Неговият единствен подчинен бе

племенникът му. Боби каза, че племенникът доста приличал на Джуниор Сампълс от старото Хий-Хоу шоу.

— Остави тези двамата в някой град на Пенсилвания, приличащ по всичко на Ла Плата, с изключение на географското положение и тези двамата щяха да бъдат изритани още преди петнадесет години. Но в Ла Плата те ще останат на поста си докато умрат... най-вероятно в съня си в собствените си постели.

— Ти какво направи? — попитах аз. — Как постъпи?

— Е, седмица след като обобщихме статистическите ни боклуци, ние просто седнахме и се спогледахме — каза Боби. — Искам да кажа, че бяхме подготвени за нещо, но не за такова нещо. Дори и Уоко не е в състояние да те подготви за Ла Плата. — Боби се въртеше неспокойно на мястото си и изщрака с кокалчетата на пръстите си.

— За Бога, престани да правиш така — казах аз.

Той се усмихна:

— Извинявай, Бау-Уау. Така или иначе, започнахме геоложки проби, след това направихме анализ с микроскоп на водата. Не очаквах нещо умопобъркващо: всички в района имаха кладенци и редовно проверяваха водата им, за да са сигурни, че не пият боракс или нещо подобно. Ако бе нещо очевидно, отдавна щяха да го открият. Така че продължихме с ултрамощни микроскопи и тогава, започнахме да откриваме нещо доста странно.

— Какво имаш предвид?

— Разкъсване във веригите на атомите, субдинамични електрически колебания и някакъв вид неидентифициран белтък. Водата не е само H_2O , разбираш ли, в нея има различно количество сулфиди, желязо и дявол знае какво още има във водоизточника на даден регион. И водата в Ла Плата — ти трябва да добавиш след нея верига от думи, както след името на почетен професор. — Очите му блестяха. — Но белтъкът бе най-интересното нещо, Бау-Уау. Доколкото знаем, той може да бъде открит само на още едно място: човешкия мозък.

Ох, ох.

Ето че и това настъпи между две преглъщания: сухотата в гърлото. Не е много силна, но достатъчно, за да стана и да взема чаша

леденостудена вода. Може би ми остават само четиридесет минути. А, за Бога, има още толкова неща, които искам да ви разкажа. За гнездото оси, което открили — оси, които не хапели, за сблъскването на две коли, което Боби и един от неговите асистенти са наблюдавали, когато двамата шофьори — и двамата мъже, и двамата пияни, и двамата около двадесет четири годишни (от социологическа гледна точка — готови за бой бикове), слезли от колите, стиснали си ръцете и разменили дружелюбно информация за застрахователните си компании, преди да отидат в най-близкия бар да пийнат още по едно.

Боби продължи да говори с часове — много повече часове, отколкото аз имам сега. Но големият удар бе прост: веществото в Ла Плата.

— Ние имаме наша дестиларна в Ла Плата сега — каза той. — Това е веществото, което дестилираме, Хауи, пацифистка бяла мълния. Водоизточниците под тази част на Тексас са на голяма дълбочина, но са учудващо големи: представи си езерото Виктория, вкарано в порестия утаечен слой, който покрива Мохо. Водата е силна, но ние успяхме да направим веществото, с което напръсках осите, още по-мощно. Досега сме подготвили двадесет и четири литра вода, в големи стоманени цистерни. До края на годината, ще имаме петдесет хиляди литра. До юни догодина ще имаме сто и двадесет хиляди. Но това не е достатъчно. Трябва ни повече, по-бързо и освен това се нуждаем от транспорт.

— Къде смятате да го транспортирате? — попитах го аз.

— Ще започнем с Борнео.

Помислих, че съм полудял или че не съм го чул. Наистина така помислих.

— Слушай, Бау-Уау... извинявай, Хауи. — Той отново започна да тършува в сака си. Извади няколко снимки от въздуха и ми ги подаде. — Виждаш ли? — попита той, след като ги разгледах. — Виждаш ли, по дяволите, колко е съвършено всичко? Сякаш Самият Бог внезапно прекъсва обичайните делнични предавания с нещо като „А сега ще ви запознаем със специалния ни бюлетин! Това е последният ви шанс, гъзове!“ А сега ви връщаме към „Дни от нашия живот“.

— Не мога да разбера — казах аз. — Освен това, нямам представа какво ми показваш. — Разбира се, че знаех, не самия

Борнео, а остров на запад от Борнео — идентифициран като Гуландио — с планина в средата и много кални малки селца, разхвърляни по склоновете ѝ. Невъзможно бе да се види планината, поради облачната покривка. Това, което исках да кажа, че не зная какво търся.

— Планината има същото име, каквото има и островът — каза той. — Гуландио. По местния жаргон означава Милост или Съдба или Предначертание или нещо подобно. Но Дюк Роджърс казва, че това е наистина най-голямата бомба с часовников механизъм в света... и тя е поставена така, че да експлодира догодина през октомври. Може би порано.

Лудостта на цялата история е в това: историята е разумна, само ако се опиташ да я разкажеш в стил рап, това, което се мъча да направя сега. Боби искаше да му помогна да получи някъде между шестстотин хиляди и милион и половина долара със следната цел: първо, да синтезира от двеста до триста хиляди литра от това, което ой наричаше Висшия тест, второ, да транспортираме цялата тази вода в Борнео, където имаше възможност за приземяване (можеш да приземиш делтаплан в Гуландио и това бе всичко); трето, да го транспортираме до този остров, наречен Съдба или Предначертание или Милост; четвърто, да го изкачим до върха на вулкана, който (с изключение на няколко пускания на дим в 1938 година) е спящ от 1804 година и след това да го пуснем в калното отворстие на кратера на вулкана. Дюк Роджърс бе в действителност Джон Пол Роджърс, професор по геология. Той твърдеше, че Гуландио щял да направи нещо повече от обичайно изригване, той твърдеше, че просто щял да експлодира, така както Кракатау бе направил в деветнадесети век, взрив, при който избухването на Разпръскващата бомба, която отрови Лондон, щеше да прилича на детска увеселителна бомбичка.

Отломките от изригването на Кракатау, каза ми Боби, бяха буквално обгърнали земното кълбо, наблюдаваните резултати са образували важна част от теорията за ядрената зима на групата на Сейгън. Три месеца след изригването залезите и изгревите на разстояние половин обиколка на земното кълбо са били гротескно оцветени в резултат от пепелта, която се носела по целия свят както по реактивния поток, така и по теченията Ван Ален, които са на

шестдесет километра под Пояса Ван Ален. Имало глобални промени в климата, които продължили пет години и палмите, които преди растели само в Източна Африка и Микронезия, изведнъж се появили и в двете Америки.

— Северноамериканските палми всички загинали преди 1900 година — каза Боби — но този род палми продължават да виреят и под екватора. Кракатау хвърли семената си там, Хауи... по този начин, по който аз искам да посея водата от Ла Плата по цялата земя. Искам хората да излязат навън под пръските на водата от Ла Плата, когато ще вали — а след изригването на Гуландио ще вали дълго. Искам да пият водата от Ла Плата, която ще се стича в техните резервоари. Искам да мият косата си в нея, да се къпят в нея, да потапят контактните си лещи в нея, искам курвите да вземат душеве в нея.

— Боби — казах аз, въпреки че знаех, че той е наред — ти си луд.

Той ми хвърли крива, уморена усмивка.

— Не аз съм лудият — каза той. — Искаш ли да видиш истинско безумие... Включи CNN, Бау... Хауи. Ще видиш лудостта цветно и на живо.

Нямаше нужда да включвам кабелните новини (които един приятел наричаше Кречеталото на Съдбата), за да разбере за какво говори Боби. Индийците и пакистанците бяха на ръба на войната. Китайците и афганците, също. Половината Африка гладуваше, другата половина бе подпалена от СПИН.

През последните пет години, откакто Мексико стана комунистическа държава, имаше непрекъснати стълкновения по цялата тексаско-мексиканска граница и хората започнаха да наричат контролно-пропускателния пункт Тихуана в Калифорния Малкия Берлин поради стената. Дрънченето на оръжие бе непрестанно. В последния ден на старата година учените за Ядрена отговорност поставиха черния си часовник на петнадесет секунди преди полунощ.

— Боби, нека предположим, че може да бъде направено и всичко протече съгласно плана — казах аз. — Вероятно не би могло и няма да стане, но нека предположим. Ти изобщо не знаеш какви ще бъдат дългосрочните последици от всичко това.

Той започна да ми разправя нещо и аз го прекъснах със знак с ръка.

— Не се опитвай да ме заблуждаваш, тъй като нямаш и най-малка представа. Имал си време да откриеш това твое Пришествие на спокойствието и да изолираш причината, признавам това. Но чувал ли си някога за талидомида? За това малко хапче против пъпки и приспивателно, което причиняваше рак и инфаркти у тридесет годишните? Помниш ли ваксинациите срещу СПИН в 1997 година?

— Хауи?

— Тази ваксинация спря болестта, само че превърна обектите, върху които бе изпробвано в неизлечими епилептици, които измряха в течение на година и половина.

— Хауи?

— Освен това...

— Хауи?

Спрях и го погледнах.

— Светът — каза Боби и след това спря. Гърлото му се задавяше от сълзи. — Светът се нуждае от героични мерки, човече. Не зная какви ще бъдат дългосрочните ефекти и нямам време да ги изследвам, тъй като няма дългосрочна перспектива. Може би ще можем да оправим цялата бъркотия или може би...

Той повдигна рамене, направи опит да се усмихне и ме погледна с блестящи очи, от които бавно се стичаха две сълзи.

— Или може би даваме хероин на пациент в последния стадий на рака. Така или иначе, това ще спре ужасиите, които стават в света. Това ще сложи край на болката по света. — Той протегна ръце, с длани нагоре, така че да виждам ужилванията по тях. — Помогни ми, Бау-Уау. Моля те, помогни.

И аз му помогнах.

И ние се издънихме. Всъщност мисля, че се издънихме със страшна сила. И искате ли истината? Хич не ми пука.

Ние убихме всички животни, но поне спасихме оранжерията. Някой ден нещо ще поникне отново в нея. Поне така се надявам.

Четете ли това?

Механизмите ми започнаха да ми изневеряват. За пръв път от години трябва да мисля какво правя. Моторните движения на

писането. Трябваше да побързам в началото на историята.

Няма значение.

Сега е прекалено късно да променям нещата.

Разбира се, ние го направихме: дестилирахме водата, превозихме я по въздуха, след това я транспортирахме до Гуландио, построихме примитивна подемна система — наполовина с моторна лебедка, наполовина със зъбчата железница и качихме контейнери с над петдесет хиляди литра вода — в концентриран вид — в мрачните, мъгливи дълбочини на кратера на вулкана. Всичко това направихме само за осем милиона. Това не струваше шестстотин хиляди долара или милион и половина, струваше над четири милиона, все пак по-малко от една шестнадесета от един процент от това, което Америка похарчи за отбраната си през онази година. Искате ли да знаете как ги усигурихме? Шях да ви кажъ, ако имах още малко време, но главата ми се пръска, така че не ми съ сръдети. Ако ви интересува, да знайте, че повечето пари ги набрах аз. Някои с молбъ, други с мушеничеству. Не знаях че могъ да гу направя, докъто ни успях. Но го направихми и светът някак си устоя — и оня вулкан — не знам как му беши имету, сегъ ни мога да си спомнъ и няма време да прегледъм отнову ракописа — той избухна точно когато бе...

Почакайте.

Добре. Малко по добре. Дигиталин. Боби имаше от него. Сърцето ми бие като лудо, но отново мога да мисля.

Вулканът — Връх Милост го наричахме — избухна точно тогава, когато бе предвидил Дюк Роджърс. Всичку полетя към небету и за известно време вниманието на всички се обръна към небесата. И ринтими-ринтинри, каза Стрейпълс!

Всичко стана много бързо като секс и чекове и специални ифекти и всички отново оздравяха. Искам да кажа

Почакайте

Исусе, помогни ми да завърша това. Искам да кажа, че всички се усмилриха. Всеки започна получава малко перспектива на ситуацията. Свето почна да става като осите в гнездото на Боби, който

ми о показа където те ни жилият прекалено много. Имаше три удини кату Цигънско лято. Хората се събираха заедно като в оная стара песен на Янгблъдс, която казваше „Хайди всички заедно сегъ на купонъ, майнъ“, така, както всички хипарчета искаа, не ти, мир и любов и

чак

Голям удар. Чувствам се така, сякаш сърцето ми ще изскочи през ушите. Но ако концентрирам цялата си сила, моята концентрация...

Бе като циганско лято, искам да кажа, като три години Циганско лято. Боби продължи изследванията си. Ла Плата. Социологическа основа и т.н. Помните ли местния Шериф? Дебелият стар републиканец имитация на добрия Родни Янгблъд? Как Боби каза, че той има предварителните симптоми на болестта на Родни?

Концентрирай се, задник такъв.

Не бе само той, оказа се, че има много кукуфелници като в него в Тексас. Искъм дъ кажъ, болестта на Ал Хамър. Три години ас и Боби бяхме там. Създадохме нова хрограма. Нова графа крзгжви. Видях какво става и се върнах. Боби и неговите два асистента останаха. Единият се застреля каза Боби, когато той се появи тук. Почакайте още малко...

Добре. За последен път. Сърцето бия толкова бързу, че едва дишъм. Новата графа, последната графа, само ви предупредих когато бе наложена върху графата на пришествието на спокойствието. Графеката на прешествието на спокойствието показва, че актовете на насилие намаляват, когато преbleжяваш Ла Платъ по средътъ, графикътъ Ал Хомър показва, че случаите на преждевременно изкудкудякване се увеличават, когато се приближавате до Ла Платъ. Хорицътъ там ставаха много млади много глурави.

Мен и Боби бяхме много внимателни колкото можяхме през следващите три години, пихме само Минирълнъ Водъ и носихме дълги големи дъждобрани в дъждъ, тако че нямаше война и когато всички започнаха да изфирисвът, ний не и се върнахме тук защото той, брат ми не мога си спомня какво неговото име...

Боби.

Боби когато дойде снощи тук и плачеше и казох Боби, обичъм тъ Боби каза съжилявам, Бауауе че напълних целия свят с глопаци и дибили и аз казох по-добре глопъци и били отколкото голяма черна пепел в небесата и той плачеше и аз плакох Боби, обичъм тъ и той каза шъ ми дадеш ли чаша от спициалната водъ и му казах да и той каза ще опишиш ли всичко това и аз казах да и аз мисля че го направихме, само че не мога всъщност си спомня виждам думи, но не знам какво значат

Имам един Боби имету му е братко и тогиз ас съм писател и го уписах и шъ го оставя на спокойствие да изчака мелеон години така чи Сбогум, Сбугом всички братя, май че вече спирам сбогум Боби обичъм тъ ти не си виновен аз тъ обичъм

прощъвъм ти
обичам тъ

Пудписану (за светъ)

Бау Уау Форной.

ДВИЖЕЩИЯТ СЕ ПРЪСТ

Когато дращенето започна, Хауърд Митла седеше сам в апартамента си в Куинс, където живееше със съпругата си. Хауърд беше един от не дотам известните дипломирани счетоводители в Ню Йорк. Вайълет Митла, една от не дотам известните зъботехнички в Ню Йорк, бе изчакала докато свършат новините, преди да отиде до магазина на ъгъла, за да купи половин килограм сладолед. След новините беше телевизионното състезание „Заплаха“, но тя не проявяваше интерес към това предаване. Казваше, че Алекс Требек ѝ приличал на лукав евангелист, но Хауърд знаеше истината: когато гледаше „Заплаха“, тя се чувстваше тъпа.

Стърженето идваше от банята, от другата страна на антренцето, което водеше към спалнята. Когато го чу, Хауърд се напрегна. Не можеше да е наркоман или крадец, защото той бе поставил тежки метални решетки на прозорците за своя сметка. Звучеше по-скоро като мишка в умивалника или ваната, или може би дори плъх.

Той изчака първите няколко въпроса от състезанието, с надеждата, че стърженето ще престане, но не се получи така. Когато започнаха рекламите, той неохотно се надигна от стола си и тръгна към вратата на банята. Тя бе леко откряната и така стържещият звук се чуваше още по-добре.

Почти сигурно мишка или плъх. Малки лапички, които почукват по порцелана.

— Дявол да го вземе — каза Хауърд и отиде в кухнята.

В малкото пространство между газовата печка и хладилника стърчаха разни пособия за почистване — бърсалка от влакна с дълга дръжка, стари парцали в една кофа, метла и лопата със счупена дръжка. Хауърд взе метлата в една ръка, като я хвана доста по-надолу от дръжката, а в другата лопатата. Така въоръжен прекоси неохотно дневната и се отправи към вратата на банята. Вирна главата си напред. Ослуша се.

Хъррр, хъррр, хъррр, хъррр.

Съвсем тих звук. Може би не беше плъх. Но съзнанието му успя да роди само този образ. Не просто плъх, а *Нюйоркски* плъх, едно грозно, косматото нещо с малки черни очички и дълги, прилични на тел мустаци, с остри зъби под сцепената горна устна. Специален плъх.

Звукът бе съвсем тих, почти нежен, но въпреки това...

Зад гърба му Алекс Требек каза:

— Един луд руснак е бил застрелян, прободен с нож и удушен... всичко това за една нощ.

— Да не е бил Ленин? — реагира един от участниците.

— Да не е бил Распутин, бе тъпчо — промърмори Хауърд Митла. Той премести лопатата в дясната си ръка, в която държеше метлата, след това провря лявата си ръка в банята и запали осветлението. Влезе вътре и бързо отиде до ваната, свряна в ъгъла под мръсния, покрит с решетка прозорец. Мразеше мишки и плъхове, мразеше всякакви космати животинки, които цвърчаха и дращеха с лапички (а понякога и хапеха), но още като момче беше открил, че ако човек трябва да се справи с някое такова животинче, най-добре беше да го направи час по-скоро. Нищо нямаше да се промени, ако останеше да си седи на стола и да се прави, че не чува звука. Вайълет си бе пийнала две бирички по време на новините и като се върнеше от пазар, първо щеше да се отбие в банята. Ако във ваната имаше мишка, тя щеше да вдигне къщата на главата си... и щеше да го накара да изпълни мъжкия си дълг и да ги отърве от нея. По най-бързия начин.

Ваната беше празна, но маркуча на душа лежеше върху емайла като мъртва змия.

Стърженето бе спряло когато Хауърд бе запалил лампата, но сега започна отново. Той се обърна и направи три крачки към умивалника, като едновременно с това вдигна дръжката на метлата.

Ръката, в която бе стиснал метлата, се вдигна към брадата му и замръзна на това ниво. Той престана да се движи. Долната му челюст увисна. Ако се беше погледнал в опръсканото с паста за зъби огледало, щеше да види тънки лиги, като нежна паяжина, да проблясват между езика и небцето му.

Един пръст се беше проврял и се показваше от каналчето на умивалника.

Човешки пръст.

За момент той замръзна, сякаш усети, че са го открили. След това започна да се движи отново, опипвайки пътя си като червей върху розовия порцелан. Стигна до бялата гумена запушалка на умивалника, опипом премина върху нея, после пак слезе върху порцелана. В крайна сметка стърженето не е идвало от крачетата на мишка. Звукът идваше от нокътя, който почукваше по порцелана, докато обикаляше ли обикаляше.

Хауърд нададе прегракнал, объркан вик, изпусна метлата и хукна към вратата на банята. Не успя да я улучи, удари облицованата с плочки стена с рамото си, отхвъркна назад, после опита пак. Този път се измъкна, тръшна вратата след себе си и остана, подпрял гръб върху вратата, като дишаше тежко. Пулсът му приличаше на отсечен, беззвучен морзов сигнал, качен някъде горе в гърлото му.

Явно не беше стоял дълго така, когато се съвзе и пак започна да контролира мислите си, Алек Требек тъкмо повеждаше тримата състезатели за тази вечер към втори кръг — но за момента той беше загубил чувството си за време, за място и даже къде се намира, дори кой е той самият.

Това, което го върна към действителността бе изжужаването на електронния звънец, който даваше старт на въпросите с повишена трудност. „Състезавате се в категория космос и авиация“ — говореше Алекс Требек. — „Дотук имате седемстотин долара, Милдред — колко бихте искали да заложите?“ Милдред, която се притесняваше пред камерата, за разлика от водещият на телевизионното състезание например, измърмори в отговор нещо неразбираемо.

Хауърд тръгна към дневната с омекнали крака. Продължаваше да държи лопатата в едната си ръка. Погледна я за миг, после я пусна на килима.

— Това нещо аз въобще не го видях — каза Хауърд Митла с треперещ гласец и се отпусна в стола.

— Добре, Милдред — за петстотин долара: първоначалното название на тази опитна площадка на Въздушните сили е било Опитно Поле „Мирок“.

Хауърд погледна към телевизора. Милдред, дребна женица с мише лице и слухов апарат, голям колкото радио-часовник прикрепен към ухото ѝ, се беше замислила дълбоко.

— Това нещо аз въобще не го видях — каза той, още по-убедено.

— Не е ли... Въздушната база Ванденберг? — попита Милдред.

— Не е. Въздушната база Едуърдс, ма патко! — каза Хауърд. И когато Алекс Требек потвърди това, което Хауърд Митла вече знаеше, той повтори. — Това нещо аз въобще не го видях.

Вайълет скоро щеше да се върне, а той бе оставил метлата в банята.

Алекс Требек каза на състезателите — и на публиката, — че играта е отворена за всички, че следващия път могат да гледат състезанието, а резултатът ще може да се промени наистина много бързо, просто докато мигне човек с очи. Появи се някакъв политик и започна да обяснява защо трябва да го преизберат. Хауърд неохотно се изправи на крака. Сега краката му не бяха чак толкова омекнали, но все така не му се искаше да се върне в банята.

Виж сега — каза си той. — Всичко е съвсем просто. Такива неща винаги имат прости обяснения. Имал си моментна халюцинация, това е нещо, което сигурно непрекъснато се случва на хората. Човек рядко чува за тях, защото хората не обичат да говорят по тези въпроси... някак неудобно е човек да има халюцинации. Като говорят за тях, хората се чувстват така, както ти ще се чувстваш, ако тази метла продължава да е на пода в банята, когато Вай се върне и те пита защо изглеждаш така.

— Вижте — казваше политикът по телевизията с дълбок, самоуверен глас. — Ако се вгледаме в конкретните случаи, ще видим, че стигаме до много просто нещо: дали вие искате един честен, компетентен човек, който да ръководи Държавния Архив на окръга, или искате един човек, изпратен отгоре, който дори не е...

— Сигурно е било от въздуха по тръбите, бас държа — каза Хауърд и въпреки че звукът, който го бе накарал да иде в банята, съвсем не приличаше на въздух по тръбите, само от това, че слушаше гласа си, разумен, контролиран, вече започваше да се чувства малко по-уверен.

Освен това Вай щеше да се прибере съвсем скоро. Вероятно всеки момент.

Хррр-хррр-хррр. Звучеше така, сякаш най-мъничкият слепец на света чукаше по порцелана и опипвайки пътя си, проверяваше дали всичко си е на мястото.

— Въздух в тръбите — заяви Хауърд категорично и със смел замах отвори врата на банята. Той се наведе, грабна метлата за дръжката и я измъкна навън. Не направи дори и стъпка в малкото помещение с протрития, набръчкан линолеум и мръсната, набраздена от решетка гледка към шахтата, и съвсем определено не погледна към умивалника.

Застана отвън и се послуша.

Хррр-хррр. Хррр-хррр.

Той върна метлата и лопатата в тясното пространство между печката и хладилника и пак отиде в дневната. Остана за момент прав, загледан във вратата на банята. Тя бе открехната и през отвора в малкото антренце се процеждаше жълта, ветрилообразна светлина.

По-добре иди да загасиш лампата. Знаеш, че Вай вдига къщата на главата си за такива неща. Дори не е нужно да влизаш вътре. Просто проври ръката си и щракни ключа.

Ами ако нещо го хване за ръката, докато гаси лампата?

Ами ако някакъв друг пръст докосне неговия пръст?

Тогава какво, дами и господата?

Още чуваше този звук. В него имаше нещо безжалостно. Беше просто влудяващо. Хррр. Хррр. Хррр.

По телевизията Алекс Требек четеше категориите, по които щяха да се състезават в последния кръг. Хауърд увеличи леко звука. После седна и си каза, че нищо не е чул в банята, абсолютно нищо.

Освен може би малко въздух по тръбите.

Вай Митла бе от онези жени, които се движат толкова елегантно и изящно, че изглеждат крехки, почти чупливи... но Хауърд бе женен за нея от двадесет и една години и знаеше, че у нея въобще няма нищо крехко. Тя ядеше, пиеше, работеше, танцуваше и се любеше точно по един и същи начин: с жар. Тя връхлетя в апартамента като малък ураган. С ръка бе обгърнала огромна книжна кесия и я притискаше към гърдите си. Внесе я направо в кухнята, без да спира. Хауърд чу как шумоли кесията, чу как се отвори вратата на хладилника, после как се затвори. Тя се върна и подхвърли палтото си на Хауърд.

— Закачи ми го, моля те — каза тя. — Много ми се пишка. Пфу!

Пфу! беше едно от любимите възклицания на Вай. То бе римуваната версия на детското възклицание Пу!

— Разбира се, Вай — каза Хауърд и бавно се надигна, хванал тъмносиньото палто на Вайълет. Погледът му я проследи, докато тя мина през антрето и след това през вратата на банята.

— Кон Ед направо си умира от кеф, когато оставяш лампата светната, Хауи — извика тя през рамо.

— Нарочно я оставих — каза той. — Знаех, че като се върнеш, първо там ще се отбиеш.

Тя се засмя. Той чу как шумолят дрехите ѝ.

— Толкова добре ме познаваш... хората ще помислят, че сме влюбени.

Трябва да ѝ кажеш... да я предупредиш, мислеше Хауърд, но знаеше, че не може да направи нищо подобно. Какво можеше да ѝ каже? Внимавай, Вай, от каналчето на умивалника се показва пръст, гледай да не ти бръкне в окото, когато се наведеш да си налееш чаша вода?

Освен това, всичко е било просто една халюцинация, предизвикана от малко въздух в тръбите и неговия собствен страх от мишки и плъхове. Сега, след като бяха минали няколко минути, това му изглеждаше съвсем правдоподобно.

Въпреки това, той стоеше, без да мръдне с палтото на Вай в ръце, чакаше да чуе дали тя ще изпищя. След десет или петнадесет безкрайни секунди, тя изпищя.

— *Господи, Хауърд!*

Хауърд подскочи и още по-силно притисна палтото до гърдите си. Сърцето му, което бе започнало да успокоява темпото, отново започна да предава по морза. Той се опита да каже нещо, но гърлото му се беше свило до крайност.

— Какво? — успя да каже той накрая. — Какво, Вай? Какво има?

— Кърпите! Половината са на пода! Ей! Какво е станало?

— Не зная — извика той в отговор. Сърцето му биеше по-силно от всякога и бе невъзможно да каже дали гадното усещане някъде дълбоко в стомаха му е облекчение или ужас. Предположи, че е съборил кърпите от полицата при първия опит да излезе от банята, когато се беше блъснал в стената.

— Сигурно е някой призрак — каза тя. — И не ми се ще все да ти повтарям, но пак си оставил дъската вдигната.

— О, извинявай — каза той.

— Да, ти все това казваш — долетя гласът ѝ. — Понякога си мисля, че искаш да падна вътре и да се удавя. Наистина! — Чу се тракване, когато тя свали дъската. Хауърд изчака с туптящо сърце, продължавайки да притиска палтото ѝ до гърдите си.

— Негов е рекордът за най-много удари в рамките на една игра — прочете Алек Требек.

— Може би Том Сийвър? — бързо отговори Милдред.

— Роджър Клеменс, тъпанарко — каза Хауърд.

Пшшш! Пусна водата. И сега предстоеше моментът, който бе чакал (Хауърд току-що го осъзна). Чу как изскърца крана с топлата вода (все се канеше да го смени и все забравяше), последва шуртенето на водата в умивалника. Вай си миеше ръцете. Никакви писъци.

Разбира се, че никакви писъци, защото нямаше никакъв пръст.

— Въздух в тръбите — каза си Хауърд още по-убедено и отиде да закачи палтото на жена си.

Тя излезе от банята, като си оправяше полата.

— Купих сладоледа — каза тя, — череша и ванилия, както го искаш. Но преди да го опитаме, защо не ми направиш компания за една бира, Хауи? От тази новата, „Американ Грейн“ се казва. Не бях я чувала, но предлагаша с намаление и купих една опаковка от шест. Риск печели, риск губи, нали така?

— Голяма смелост! — каза той и сбърчи нос. Слабостта на Вай към разни поговорки му се стори много привлекателна на времето, когато се запозна с нея, но с годините бе започнала да дава фира. Въпреки това, сега, когато вече се съвземаше от страха си, една бира щеше да му дойде много добре. Когато Вай отиде в кухнята, за да му донесе една чаша от новото си откритие, той си даде сметка, че съвсем не беше се съвзел. Струваше му се, че да имаш халюцинации е по-добре от това да видиш истински пръст в умивалника, жив пръст, който се движи насам-натам, но и халюцинациите не бяха приятно нещо.

Хауърд пак си седна на стола. Докато Алекс Требек обявяваше регламента в последния кръг на „Заплаха“ — Шейсетте години — той се улови, че си мисли за разни телевизионни предавания, в които се оказваше, че героят, жертва на халюцинации, всъщност е болен от: а)

епилепсия; б) мозъчен тумор. Откри, че си спомня много въпроси от този род.

— Знаеш ли — каза Вай, идвайки от кухнята с две чаши бира. — Не ми харесват виетнамците, дето държат този магазин. И не мисля, че някога ще ми харесат. Струва ми се, че в тях има нещо потайно.

— А хващала ли си ги да вършат нещо потайно? — попита Хауърд. Той самият считаше, че семейство Ла са изключителни хора... но тази вечер не му беше до тях.

— Не — каза Вай — и затова ми изглеждат още по-подозрителни. Освен това непрекъснато се усмихват. Баща ми казваше: „Не се доверявай на усмихнат човек“. Той казваше също... Хауърд, добре ли си?

— Наистина ли е казал такова нещо? — попита Хауърд и направи слаб опит да изглежда весел.

— Много смешно, шери. Бял си като платно. Да не се разболяваш от нещо?

Не — искаше му се да каже — не се разболявам — прекалено е меко да се каже така. Мисля, че имам епилепсия или мозъчен тумор, Вай — как ти изглежда едно такова „разболяват от нещо“?

— Предполагам, че е от много работа — каза той. — Нали ти казах за данъчното облагане на болницата „Света Ана“?

— Не си ми казал.

— Само като види документите и на човек му се приисква да се скрие в миша дупка — каза той и веднага се сети за банята. — На монахините трябва да им бъде забранено да се занимават със счетоводство. Някой е трябвало да го запише в библията за всеки случай.

— Позволяваш на господин Латроп да те разиграва както си иска — каза Вай с категоричен глас. — И това ще продължи докато не му се противопоставиш и не се защитиш. Да не искаш да получиш инфаркт?

— Не. — И епилепсия не искам, нито мозъчен тумор. Моля те, Господи, дано да е еднократно. Какво ще кажеш, а? Някаква особена мозъчна конвулсия, която се появява веднъж и после никога повече не се повтаря. А? Моля те! Много те моля! Най-много те моля!

— Разбира се, че не искаш — каза тя зловещо. — Оня ден Арлийн Кац каза, че когато мъжете под петдесет получат инфаркт, в повечето случаи вече не излизат от болницата. А ти си само на

четиридесет и една. Трябва да се пазиш, Хауърд. Не трябва да им се оставяш така.

— Сигурно — каза той навъсено.

Алекс Требек пак се появи и зададе последния въпрос от финалния кръг на „Заплаха“:

— Коя е групата хипита, която е прекосила Америка с автобус с писателя Кен Киси.

Засвири финалната мелодия на „Заплаха“. Двама от състезателите мъже, започнаха напрегнато да пишат. Милдред, жената с микровълновата печка в ухото, имаше съвсем безнадежден вид. Накрая и тя започна да пише нещо. Правеше го със съвсем явна липса на ентузиазъм.

Вай отпи голяма глътка от чашата си.

— Охо! — каза тя. — Не е лошо! И само за два и шестдесет и седем опаковката.

Хауърд също отпи. Не беше нищо особено, но поне беше някаква течност. Студена. Успокояваща.

И двамата състезатели бяха много далече от отговора. Милдред също бе сгрешила, но тя беше по-близо до истината. Бе написала: „Веселите мъже“.

— Веселите Шегобийци, тъпанарко — каза Хауърд. Вай го погледна с възхищение.

— Ти знаеш всички отговори, нали, Хауърд?

— Ще ми се да ги знаех — каза Хауърд и въздъхна.

Хауърд не си падаше много по бирата, но тази вечер изпи три кутии от новото откритие на Вай. Учудена тя каза, че ако е знаела, щяла да му купи система за венозно преливане на бира. По друго време той би оценил характерния ѝ хумор, но сега се насили само да се усмихне. Всъщност се надяваше от бирата да му се доспи по-бързо. Страхуваше се, че без външна помощ, може би нямаше да може да заспи, щеше да си мисли за това, което му се бе привидяло на дъното на умивалника. Около осем и половина, когато Вай се бе оттеглила в спалнята, за да си облече нощницата, Хауърд неохотно се отправи към банята, за да се облекчи.

Първо се приближи до умивалника и се насили да погледне в него. Нищо.

Изпита облекчение (той откри, че все пак халюцинацията е нещо по-добро от действителен пръст в умивалника, въпреки опасността от мозъчен тумор), но продължаваше да не му се ще да надникне в канала. Месинговата кръстачка в каналчето, която трябваше да спира валмата косми или изпуснатите фиби, бе изчезнала преди години, така че бе останала само зееща дупка, обградена с потъмняла стомана. Приличаше му на зейнала очна ябълка.

Хауърд хвана гумената запушалка и затвори дупката.

Така беше по-добре.

Той се дръпна встрани от умивалника и вдигна дъската на тоалетната (Вай се оплакваше до Бога, ако той забравеше да я свали, въпреки че тя самата не изпитваше никакъв подтик да я вдигне на мястото ѝ, след като си свършеше работата). Той бе от мъжете, които започват да уринират незабавно, когато нуждата е голяма (и които въобще не могат да уринират в претъпканите обществени тоалетни — мисълта за всички тези мъже, които чакаха на опашка зад него, просто му изключваше всички вериги) и сега той направи това, което правеше обикновено в тези няколко минути между насочването на инструмента и самото атакуване на целта: броеше наум.

Беше стигнал до тринадесет и беше на ръба да пусне една вода, когато зад гърба му се чу „пук!“. Мехурът му, който разпозна звука, с който гумената запушалка изхвъркна от канала, дори преди мозъкът му да го асимилира, се стегна веднага (толкова бързо, че чак го заболя).

Само след миг този звук — звукът на нокът, който потраква по порцелана, докато пръстът опипва пътя си — отново се чу. Кожата на Хауърд изстина и сякаш се сви, докато стана прекалено тясна, за да покрие плътта под нея. Една единствена капка урина се изцеди от него и капна в тоалетната чиния, преди пенисът му да се свие в ръката му, опитвайки да се скрие като костенурка, която търси сигурността на своята черупка.

Хауърд се приближи до умивалника с не много уверена походка и погледна вътре.

Пръстът се беше върнал. Беше доста дълъг пръст, но иначе изглеждаше съвсем нормален. Хауърд виждаше нокътя, който не беше нито изгризан, нито прекалено дълъг, и двете кокалчета. Докато го наблюдаваше, той почукваше и опипваше пътя си из умивалника.

Хауърд се наведе и погледна под умивалника. Тръбата, която идваше от пода беше с диаметър не по-голям от седем сантиметра. Освен това правеше рязък завой. В такъв случай към какво беше прикрепен този пръст? Към какво би могъл да е прикрепен?

Хауърд пак се изправи и за един напрегнат миг имаше чувството, че главата му може просто да се отдели от тялото и да се понесе встрани. Притъмня му и пред погледа му се появиха черни петна.

Ще припадна! — помисли си той. Той хвана дясното си ухо и го дръпна изведнъж, силно, така както един изплашен пътник, който вижда някаква опасност по линията пред него, би дръпнал кордата на внезапната спирачка на вагона. Замайването му премина, но пръстът продължи да е там.

Не беше халюцинация. Как би могло да бъде? Той виждаше мъничка капчица вода върху нокътя, а под него малка бяла ивичка — сапун, беше почти сигурен, че е сапун. Вай си бе мила ръцете, след като бе ходила до тоалетната.

Въпреки всичко, би могло да бъде халюцинация. Можеше да бъде. Просто, защото виждаш вода и сапун, означава ли това, че не е плод на твоето въображение? И слушай, Хауърд, ако не е плод на въображението ти, тогава какво прави в умивалника? Откъде се е взел тогава? И как така Вай не го забеляза?

Извикай я тогава — извикай я да дойде! Мозъкът му даваше нареждания, но следващата част от секундата отменяше собствените си инструкции. *Не! Не го прави! Защото, ако ти продължиш да го виждаш, а тя не го вижда...*

Хауърд плътно затвори очи и за миг остана в един свят, където проблясваха само червени линии и сърцето му биеше лудо.

Когато отвори очи, пръстът продължаваше да е там.

— Какво си ти? — прошепна той със здраво стиснати устни. — Какво представляваш и какво правиш тук?

Пръстът веднага престана сяпото си опипване. След това се изви — и посочи директно към Хауърд. Хауърд отстъпи крачка назад, ръцете му се вдигнаха към устата, за да заглушат надигналия се вик. Искаше да откъсне очи от това ужасно нещо, искаше да се втурне навън от банята (все едно какво ще си помисли Вай, или какво ще каже, или какво ще види)... но за един миг той почувства, че е

парализиран и не може да откъсне очи от това розово-бяло присъствие, което сега не приличаше на нищо друго, освен на органичен перископ.

След това той се сви на второто кокалче. Върхът на пръста се наведе, докосна порцелана и пак продължи да почуква и да изследва в кръг.

— Хауи? — извика Вай. — Да не падна вътре?

— Веднага идвам! — извика той с неестествено весел глас.

Пусна водата върху единствената капчица урина, която бе паднала в тоалетната, после тръгна към вратата, като отдалече заобиколи умивалника. Въпреки това успя да види отражението си в огледалото: очите му бяха огромни, кожата му бе окаяно бледа. Той бързо се ощипа по двете бузи, преди да излезе от банята, която за един час се бе превърнала в най-ужасното и необяснимо място, което бе посещавал някога в живота си.

Когато Вай дойде в кухнята, за да види защо той се бави толкова, намери Хауърд да тършува в хладилника.

— Какво искаш? — попита тя.

— Пепси. Мисля да сляза до магазина на Ла да купя една бутилка.

— След като изпи три бири и изяде цяла купа сладолед? Ще се пръснеш, Хауърд!

— Няма да се пръсна — каза той. Но ако не успееш да разтовари съдържанието на бъбреците си, можеше и това да стане.

— Ти добре ли си наистина? — Вай го оглеждаше с критичен поглед, но сега тонът ѝ бе станал по-мек — в него се усещаше истинска загриженост. — Изглеждаш ужасно. Честна дума.

— Ами... — каза той неохотно, — в офиса има грип. Предполагам...

— Ще ида да ти купя едно тъпо Пепси, щом толкова настояваш — каза тя.

— Не, няма да ходиш — бързо ѝ се противопостави той. — По нощница си. Виж, аз ще си облека палтото.

— Кога за последен път си си правил основен преглед, Хауърд? Било е толкова отдавна, че вече съм забравила.

— Утре ще проверя — каза той малко неясно, докато вървеше към коридорчето, където бяха окачени палтата им. — Трябва да е отбелязано някъде в застрахователните папки.

— Трябва непременно да го направиш! И ако толкова настояваш да се правиш на луд и да излизаш по това време, най-добре е да сложиш моя шал!

— Добра идея. — Той облече палтото си и се обърна с гръб към нея докато го закопчаваше, за да не види тя колко му треперят ръцете. Когато се обърна, Вай тъкмо изчезваше в банята. Той остана в мълчалив унес в продължение на няколко секунди, очакваше да разбере дали тя ще изпищи този път, след това чу водата да шурти в умивалника. След това чу как Вай си мие зъбите по обичайния за нея начин: *con brio*.

Той остана още един миг и изведнъж съзнанието му подсказа своята присъда в четири плоски, ясни думи: *Губя почва под краката*.

И така да беше... това не променяше факта, че ако не успееше да се облекчи достатъчно бързо, щеше да му се случи неприятна случка. Това, поне, беше проблем, който можеше да разреши и той се почувства по-спокоен. Отвори вратата, тръгна навън, после се спря и дръпна шала на Вай от закачалката.

Кога ще ѝ разкажеш за това най-ново преживяване на Хауърд Митла? — Изведнъж съзнанието му зададе този въпрос.

Хауърд задраска въпроса в съзнанието си и се съсредоточи в това да затъкне краищата на шала под реверите на палтото си.

Апартаментът на семейство Митла се намирал на четвъртия етаж на девет етажна сграда на улица „Хокинс“. Надясно, малко по-надолу, на ъгъла на улица „Хокинс“ и булевард „Куинс“, се намирал Денонощният магазин на Ла за деликатеси и стоки от първа необходимост. Хауърд сви наляво и стигна до края на сградата. Тук имаше тясна алея, която водеше към шахтата от задната страна на сградата. От двете страни на алеята бяха подредени кофи за боклук. Между тях имаше местенца, където бездомниците често постилаха неудобните си легла от стари вестници. Изглежда тази вечер никой не беше се настанил край кофите и Хауърд беше много благодарен. Той застана между първата и втората кофа, свали си ципа на панталона и уринира обилно. Отначало облекчението бе толкова голямо, че той се почувства направо благословен, въпреки всички преживявания, но когато струята започна да отслабва, той пак започна да разсъждава върху положението си и пак започна да се чувства притеснен.

Положението му беше, с една дума, незащитимо. Ето го сега, изправен да пикае на стената на сградата, в която има топъл, сигурен апартамент, като през цялото време гледа през рамо дали случайно не го наблюдават. Докато е в това беззащитно положение, пристигането на един бездомник щеше да е лошо, но не знаеше дали няма да е по-лошо, ако дойде някой, когото той познава, като например някой от семейство Фенстър от втория етаж, или Датълбаум от третия. Какво можеше да каже в този случай? И какво ли щеше да каже онова кречетало Алиция Фенстър на Вай?

Той свърши, вдигна ципа си и тръгна към изхода на алеята. След като се огледа внимателно в двете посоки, продължи към магазина на Ла и си купи кутия пепси кола от усмихната госпожа Ла.

— Тази вечер сте малко блед, господин Митра — каза тя, като непрекъснато се усмихваше. — Добре ли сте?

О, да, помисли си той. Много съм добре, госпожо Ла. По отношение на бледността не съм се чувствал по-добре.

— Струва ми се, че съм хванал някой вирус в умивалника — каза й той. Зад усмивката тя се намръщи и той си даде сметка какво бе казал. — В офиса, искам да кажа.

— Добре е да се обличате топло — каза тя. Бе престанала да мръщи почти безплътното си чело. — Радио казало, че времето ще се застудява.

— Благодаря — каза той и си тръгна. По обратния път към апартамента отвори кутията с пепси и я изля на тротоара. Като имаше предвид факта, че за него банята се бе превърнала във вража територия, последното нещо, което можеше да направи тази вечер, бе да продължи да пие.

Когато си отключи и влезе отново в апартамента, чу как Вай тихо хърка в спалнята. Трите бири бързо я бяха унесли. Той остави празната кутия от пепси на плота в кухнята, след това се спря пред вратата на банята. След миг-два наклони глава към дървената плоскост.

Трррр-трррр. Търррр-търррр-търррр.

— Копеле проклето — прошепна той.

Легна си, без да си измие зъбите за първи път, откакто дванадесетгодишен бе ходил на къмпинг за две седмици на „Високите Ели“ и майка му бе забравила да му сложи четка за зъби.

Лежеше до Вай, буден.

Чуваше как пръстът прави своите безкрайни опознавателни кръгчета в умивалника в банята, а нокътят почукваше и играеше степ. Всъщност той не го чуваше, защото всички врати бяха затворени, но си въобразяваше, че го чува, а само по себе си това си беше достатъчно зле.

Не, не е — каза си той. — Поне знаеш, че си го въобразяваш. Докато със самия пръст не си сигурен.

Това не го успокои особено. Продължаваше да не може да заспи и не можеше да реши въпроса си. Знаеше, че не може да изживее остатъка от живота си като търси извинения да излезе навън да се изпишка на алеята край сградата.

Съмняваше се, че ще успее да изкара така дори четиридесет и осем часа. И какво щеше да стане, когато му се доходеше по голяма нужда, дами и господата? Ето такъв въпрос не бе чувал да задават на последния кръг на „Заплаха“ и нямаше никаква представа какъв ли може да бъде отговора. Във всеки случай не алеята, в това беше сигурен.

Може би — внимателно предположи един вътрешен глас, — ще свикнеш с това проклето нещо.

Не, самата идея бе направо побъркваща. Беше женен за Вай от двадесет и една години и до ден днешен не можеше да използва тоалетната в нейно присъствие. Просто онези вериги се претоварваха и изключваха. Тя можеше да си седи весело върху тоалетната чиния, да си пишка и да му разказва как е минал денят ѝ при доктор Стоун, докато той се бръснеше, но той не можеше да го направи. Просто беше устроен по различен начин.

Ако този пръст не си иде сам, тогава ще се наложи да направиш някои промени в начина, по който си устроен, му каза вътрешният глас, защото ми се струва, че ще ти се наложи да направиш няколко основни модификации на структурата.

Обърна глава и погледна часовника на нощното шкафче. Беше два без четвърт след полунощ... с мъка установи, че пак му се ходи до тоалетната.

Изправи се внимателно, измъкна се от спалнята, мина край вратата на банята, зад която се чувстваше непрестанното дращене и отиде в кухнята. Премести столчето, на което стъпваха, за да стигнат

горните полици, качи се на него, внимателно се прицели в каналчето на умивалника, като през цялото време бе нащрек, да не би Вай да се събуди и да стане от леглото.

Накрая успя... но чак, когато стигна до триста четиридесет и седем в броенето на ум. Рекорд до този момент. Върна столчето на мястото му, като през цялото време си мислеше: *Не мога да продължавам така. Не мога. Просто не мога.*

Минавайки край банята се озъби на вратата.

Когато будилникът иззвъня в шест и тридесет сутринта, той се измъкна от леглото, дотътри се до банята и влезе в нея. Каналчето беше празно.

— Слава богу — каза той с тих, треперещ глас. Изведнъж го обзе такова облекчение — такова облекчение, че то му заприлича на божествено откровение. — О, слава б...

Пръстът се показва изведнъж, сякаш гласът му го беше повикал. Той се завъртя три пъти, много бързо, после се наведе и застина като ирландски сетер. И сочеше право към него.

Хауърд се отдръпна, а горната му устна се повдигна в едно неосъзнато, глухо ръмжене.

Сега върхът на пръста започна да се свива нагоре-надолу, нагоре-надолу... сякаш му махаше. Добро утро, Хауърд, приятно ми е, че пак съм тук.

— Майната ти — измърмори той. Обърна се с лице към тоалетната. Реши на всяка цена да пусне една вода... обаче нищо. Усети как го обзема страхотна злоба... вътрешен подтик да се спусне върху този противен натрапник в умивалника, да го изтръгне от дълбините, откъдето се показваше, да го запрати на пода и да го размаже с крака.

— Хауърд? — Вай почука на вратата. — Свършваш ли?

— Да — каза той, като се опитваше с всички сили гласът му да звучи естествено. Пусна водата.

Явно Вай нито щеше да забележи, нито щеше да й пука дали той звучи нормално или не, освен това почти не обръщаше внимание на това как изглежда той. Съвсем неочаквано изпита ужасен махмурлук.

— Не е най-тежкият, който някога ме е хващал, но пак е достатъчно зле — измърмори тя минавайки край него, вдигна

нощницата си и се отпусна на тоалетната чиния. С една ръка подпря челото си. — Без повече гадости от този род, хиляди благодарности „Американ Грейн“, следващия път ще ми видиш задника. Защо никоой не им е казал на онези сладурчета, че изкуствените торове се слагат върху хмела, преди да порасне, а не след като го наберат. Главоболие само след три кирливи бири! Боже! Така си е — купиш си нещо евтино, излиза ти през носа! Особено, когато ти го продават онези типове от семейство „Ла“. Ще бъдеш ли така добричък да ми дадеш един аспириин, Хауи?

— Разбира се — каза той и внимателно се доближи до умивалника. Пръстът пак беше изчезнал. Изглежда Вай пак го беше изплашила. Извади аспирина от аптекката и взе два. Когато посегна да върне шишенцето на мястото му, забеляза, че крайчецът на пръста се показва за миг от каналчето. Показа се не повече от половин сантиметър. Изглежда пак се опитваше да му махне, преди да се гмурне в дълбините.

Ще се отърва от теб, приятелче, помисли си той изведнъж. Чувството, което дойде заедно с тази мисъл, бе гняв — чист, обикновен гняв — и това му достави огромно удоволствие. Това чувство нахлу в объркания му мозък като един от онези огромни съветски ледоразбивачи, които се връзват и разбиват огромните ледени блокове, през които минават, почти без видимо усилие. Ще те пипна. Още не зная как, но ще те пипна.

Той подаде аспириините на Вай и каза:

— Почакай една минутка, ще ти донеса чаша вода.

— Няма нужда да си правиш труда — каза Вай унесено и схруска таблетките между зъбите си. — Така е по-бързо.

— Басирам се, че направо ще ти надупчи вътрешностите — каза Хауърд. Откри, че няма нищо против да е в банята, стига Вай да беше вътре заедно с него.

— Пет пари не давам — каза тя с още по-унесен глас. Пусна водата. — Ти как си тази сутрин?

— Не съм кой знае колко добре — каза той съвсем откровено.

— И теб ли те е хванал?

— Кой, махмурлукът ли? Не. Мисля, че е грипът, дето ти казвах. Боли ме гърлото и изглежда вдигам пръст.

— Какво?

— Температура — каза той. — Исках да кажа температура.

— Ами тогава си остани вкъщи — тя се приближи до умивалника, взе си четката и започна да си мие зъбите с всичка сила.

— Може би и за теб ще е добре да си останеш вкъщи — каза той. Никак не му се искаше Вай да си остане у дома. Тя трябваше да бъде до доктор Стоун, докато той правеше пломби и лекуваше каналчета, но щеше да изглежда съвсем безчувствено от негова страна, ако просто беше замълчал.

Тя го погледна в огледалото. Лицето ѝ бе започнало да си възвръща цвета, а в очите ѝ се появяваше блясък. Както всичко останало, тя идваше на себе си *con brio*.

— Денят, в който няма да ида на работа, поради махмурлук, ще бъде денят, в който изцяло ще се откажа от пиенето — каза тя. — Освен това докторът ще има нужда от мен. Днес ще вадим всички горни зъби на един пациент. Мръсна работа, но какво да се прави, все някой трябва да я свърши!

Тя се изплю точно в канала и Хауърд си помисли: *Следващият път, когато се покаже, по него ще има паста за зъби. Господи!*

— Ти си остани вкъщи, стой на топло и пий повече течности — каза Вай. Пак беше започнала да говори с тона на старша сестра, който сякаш намекуваше: *Ако не послушате съвета ми, сам си носете отговорността.* — Почети си малко. Нека онова важно лайно господин Латроп да си даде сметка колко много работа остава несвършена, когато тебе те няма.

— Това е чудесна идея — каза Хауърд.

На излизане от банята тя го целуна и му намигна.

— Твоята вехнеца Виолетка също разбира от някои неща — каза тя. Когато тръгна за автобусната спирка след половин час, тя си пееше весело, изцяло забравила махмурлука си. Когато Вай излезе, Хауърд веднага придърпа столчето пред кухненския умивалник и пак се изпишка в канала. Сега, когато Вай не беше вкъщи, беше много полесно — едва беше стигнал до двадесет и три, и работата стана.

Като реши този проблем, поне за няколко часа напред, той се върна обратно в антрето и провря глава в банята. Веднага видя пръста и това беше грешка. Беше невъзможно, защото беше далече и умивалникът би трябвало да му пречи. Но той не му пречеше и това означаваше, че...

— Какво правиш, бе копеле? — изграчи Хауърд и пръстът, който се бе въртял напред назад, сякаш опитваше откъде духа вятърът, сега се обърна към него. Беше изцапан с паста за зъби, точно както Хауърд беше предположил. Наведе се към него. Само, че този път се прегъна на три места, и това също беше невъзможно, абсолютно невъзможно, защото, когато човек стигне до третото кокалче на даден пръст, той просто стига до началото на дланта.

Удължава се, започна да пелтечи неговият разум. Не мога да си обясни, как става, но се удължава. — Щом го виждам оттук, значи той трябва да е поне десет сантиметра... а може и повече!

Затвори внимателно вратата на банята и, залитайки, се върна в дневната. Краката му пак бяха омекнали и се гънеха като кашкавал. Оня ледоразбивач в съзнанието му беше изчезнал, смазан под огромната бяла тежест на паниката и объркването. Това въобще не беше айсберг, беше цяла ледена планина.

Хауърд Митла седна в стола си и затвори очи. Никога в живота си не беше се чувствал по-самотен, по-дезориентиран, по-безсилен. Поседя така доста време и накрая пръстите му започнаха да се отпускат върху облегалката на фотьойла и накрая той просто се унесе и заспа, защото не беше мигнал предишната нощ. В това време порастващият пръст в каналчето на банята обикаляше и почукваше, обикаляше и почукваше.

Сънува, че е участник в „Заплаха“ — не новата версия, където се печелеха многото пари, а първоначалното дневно издание. Вместо компютърни екрани, имаше един асистент, който измъкваше карта, щом някой от участниците посочваше определен въпрос. На мястото на Алекс Требек беше Арт Флеминг с пригладената черна коса и някак стеснителна усмивка, която напомняше на бедно момче, попаднало на голям бал. Жената в средата пак беше Милдред и продължаваше да носи сателитна антена в ухото си, само че косата ѝ бе бухната в стил Жаклин Кенеди, а очилата ѝ с телените рамки бяха заменени от рамки тип „котешко око“.

Всички бяха облечени в черно и бяло, включително и той.

— Добре, Хауърд, — каза Арт и посочи към него. Показалецът му беше гротескно дълъг, направо тридесет сантиметра, стърчеше от

леко свития му юмрук като показалка на учител. На нокътя имаше засъхнала паста за зъби. — Твой ред е да посочиш въпрос.

Хауърд погледна таблото и каза:

— Избирам „Вредители и отровни змии“ за стотачка, Арт.

Вдигнаха квадратчето, върху което беше написано \$100 и под него се откри въпросът, който Арт прочете:

— „Кой е най-добрият начин да се отървете от досадните пръсти в канала на банята?“

— Това е... — каза Хауърд, после замлъкна. Черно-бялата публика в студиото бе приковала цялото си внимание върху него, без да издава нито звук. Един черно-бял оператор се наведе за да даде близък план на обляното му в пот лице.

— Това е... ъъъ...

— Побързай, Хауърд, времето ти изтича — подкани го Арт Флеминг, като размаха към Хауърд гротескно удължения си пръст, но Хауърд не можеше нищо да каже. Щеше да се откаже от този въпрос и да намалят стоте долара от крайния му резултат. Щеше да мине в колоната с отрицателните резултати и да се провали напълно. Сигурно нямаше да му дадат дори най-тъпата награда — комплект енциклопедии...

Ауспухът на един камион за доставки изтрещя някъде отвън. Хауърд подскочи и седна толкова рязко, че щеше да падне от стола.

— Това е течен препарат за отпушване на канали! — изкрещя той. — Това е течен препарат за отпушване на канали.

Разбира се, че това беше отговорът. Това беше верният отговор.

Той се разсмя. Пет минути по-късно, без да престава да се смее, облече палтото си и излезе навън.

Хауърд пое пластмасовото шише от продавача, който предъвкваше клечка за зъби. Пред железарията „Щастливият майстор“ на булевард „Куинс“, имаше изрязана от картон жена с престилка. Тя стоеше с една ръка на хълбока си, а с другата изсипваше струя препарат за отпушване на канали в нещо, което приличаше или на индустриален умивалник или биде тип „Орсън Уелс“. „Дрейн ийз“ пишеше на етикета. *С двойно по-голяма сила от водещите марки! Отваря канали на умивалници, на душ кабинни, на вани, за по-малко от десет минути! Разтваря косми и органични вещества!*

— Органични вещества — каза Хауърд. — Какво точно означава това?

Продавачът, плешив, с много брадавици по челото, вдигна рамене. Клечката за зъби, която се показваше между устните му се премести от единия край на устата в другия.

— Храна, предполагам. Но не бих оставил тази бутилка до течния сапун, нали ме разбираш?

— Да не би да прави дупки по ръцете? — попита Хауърд като се надяваше, че звучи достатъчно ужасен.

Продавачът пак вдигна рамене.

— Предполагам, че не е толкова силен, колкото препаратата, който продавахме преди — оня, дето съдържаше силен алкален разтвор — но него вече го забраниха. Поне така мисля. Но вие нали виждате? — той почука с късия а дебел пръст по знака с черепа и костите, под който пишеше ОТРОВА. Хауърд внимателно огледа пръста му. Беше се уловил, че твърде много пръсти му се набиват в очите по пътя към „Щастливият майстор“.

— Да — каза Хауърд. — Виждам.

— Е, тези знаци не ги слагат само за да изглежда по-интересно. Ако имате деца, дръжте го по-далече от тях. И не го използвайте за плакнене на устата. — Той избухна в смях и клечката започна да подскача върху долната му устна.

— Няма — каза Хауърд. Обърна шишето и прочете надписа с дребен шрифт. *Съдържа калиев хидроксид и натриев хидроксид. При контакт с кожата предизвиква сериозни изгаряния.* Е, това беше добре. Не знаеше дали щеше да му свърши работа, но имаше начин да го разбере, нали така?

Гласът в главата му заговори с известни съмнения. *Ами ако само го вбесиш, Хауърд? Тогава какво!*

Ами... какво? Той си беше в канала, нали така?

Да... обаче по всичко личи, че расте.

И въпреки това — какъв избор имаше? На този въпрос слабият гласец не отвърна нищо.

— Много извинявайте, че ви карам да бързате — каза продавачът, — обаче тази сутрин съм сам, пък трябва да прегледам някои фактури, така че...

— Ще го взема — каза Хауърд и бръкна да си извади портфейла. Точно в този момент погледът му се спря върху нещо друго — стоки, изложени под един надпис, на който пишеше „Разпродажба на есенен инвентар“. — Какво представлява това? — попита той. — Ей онова там?

— Това ли? — попита продавачът. — Електрически ножици за подрязване на плет. Заредихме двадесет и пет през юни, но никак не ги купуват.

— Ще взема едни — каза Хауърд Митла. Тогава той се усмихна и след това продавачът каза на полицията, че тази усмивка никак не му е харесала. Ама никак.

Като се върна вкъщи Хауърд постави покупките си на плота в кухнята и бутна кутията с електрическите ножици настрана, с надеждата, че до тях няма да се стигне. Разбира се, че нямаше да се стигне. След това внимателно прочете инструкциите на шишенцето с „Дрейн ийз“.

Бавно налейте 1/4 от шишето в канала... оставете да действа в продължение на петнадесет минути. При необходимост повторете процедурата.

Да се надяваме, че и до това нямаше да се стигне... нали?

И за да не се стигне до това, Хауърд реши да налее половината от шишето, дори малко повече.

Наложи се доста да се бори с обезопасяващата запушалка, но накрая успя да я отвори. След това пресече дневната и се запъти към банята, стиснал бялото пластмасово шише в протегнатата си напред ръка, с мрачно изражение на иначе приветливото си лице — изражение на войник, който знае, че всеки миг ще му дадат сигнал да изскочи от окопа.

Почакай малко! — викаше гласът в главата му, докато той протягаше ръка към дръжката и ръката му се спря — Това е лудост! Ти знаеш, че е лудост! Нямаш нужда от препарат за канали, а от психиатър. Имаш нужда да полежиш на някоя кушетка и да кажеш на някого, че си въобразяваш — точно така, думата е въобразяваш си — че в умивалника в банята има пръст, пръст който расте през цялото време.

— О, не — каза Хауърд и разтърси решително глава. — По никоя начин.

Не можеше, за нищо на света не можеше да си представи, че ще разкаже своята история на психиатър, че въобще ще я разкаже на някого. Ами ако това стигне до господин Латорп? Това беше напълно възможно, чрез бащата на Вай. Бил де Хорн бе работил като счетоводител във фирмата на Дийн, Грийн и Латорп в продължение на тридесет години. Именно той бе уредил на Хауърд първото прослушване при господин Латорп, той му бе написал бляскава характеристика... всъщност бе направил всичко, без самото назначение на работа. Господин де Хорн вече беше пенсионер, но те с Латорп все още се виждаха често, ако Вай разбере, че нейният Хауи ходи на психиатър (а как можеше да го скрие от нея?), тя щеше да каже на майка си. Вай казваше на майка си *всичко*. Госпожа де Хорн щеше да каже на мъжа си, естествено. А господин де Хорн...

Хауърд се улови, че си представя двамата мъже, тъста и шефа си, седнали в кожените кресла на някой клуб, от онези кожени кресла, дето са обсипани с малки златни кабари. Видя ги как си пият шерито — кристалната гарафа с шери се виждаше на малката масичка до дясната ръка на господин Латорп. (Всъщност Хауърд не бе ги виждал да пият шери, но в тази болезнена фантазия това беше абсолютно наложително.) Видя господин де Хорн, който бе прехвърлил седемдесетте и бе способен на дискретност толкова, колкото бе способна една обикновена муха, да се навежда доверително напред и да казва: Никога няма да повярваш какво е решил да прави Хауърд, Джон. Ще ходи на психиатър! Разбираш ли, въобразил си е, че в умивалника в банята има човешки пръст. Как мислиш, дали не е започнал да взема наркотици?

А може би Хауърд всъщност не мислеше, че всичко това ще се случи. Считаше, че има вероятност да стане — може би не точно по този начин, но по някой друг. Ами ако не станеше? Не можеше да си представи, че ще иде на психиатър. Нещо у него, сродно с онова, което не му позволяваше да уринира в обществена тоалетна, когато зад него имаше опашка, точно това нещо не можеше да приеме тази идея. Той нямаше да легне на такава кушетка и да каже: — От канала на умивалника в банята се подава пръст — така, че психиатърът с козя

брада да може да го залее с въпроси. Щеше да прилича на „Заплаха“, която се играе в ада. Пак посегна към дръжката.

Извикай тогава водопроводчик — извика отчаяно гласът. Поне това! Не е нужно да му казваш какво виждаш! Кажу ми, че умивалникът е запушен! Или ми кажи, че жена ти си е изпуснала пръстена в канала! Каквото искаш ми кажи!

Но тази идея беше дори по-безсмислена от идеята да се обади на психиатър. Това беше Ню Йорк, не някакво малко градче. Човек може да изпусне в канала най-големия диамант в света и пак да чака цяла седмица, докато дойде водопроводчик. Нямахше намерение да прекара следващите седем дни като се прокрадва край улица „Куинс“, да търси бензиностанции, където служителят ще е по-благоклонен и срещу пет долара Хауърд Митла ще получи привилегията да освободи червата си в мръсната тоалетна, под тазгодишния календар на Бардал.

Товага го направи бързо, каза гласът, който явно се предаде. Поне го направи бързо.

При това двете разнопосочни половици на съзнанието на Хауърд се сляха. Той съвсем искрено се страхуваше, че ако не действа бързо, въобще няма да започне да действа. *Изненадай го, ако можеш. Свали си обувките.* Хауърд реши, че тази идея е много добра. Веднага започна да действа като първо си свали едната обувка, а после и другата. Съжаляваше, че не беше си сложил гумени ръкавици, в случай, че се изпръска, и се чудеше дали Вай още ги държи под кухненския умивалник. Както и да е. Беше напрегнат до крайност. Ако сега се спреше, за да се върне за гумените ръкавици, може би щеше да изгуби кураж... може би временно, а може би завинаги.

Отвори внимателно вратата на банята и се промъкна вътре.

Банята на семейство Митла не беше от местата, които човек би могъл да нарече приветливи, но в тази част от деня беше поне относително светло. Видимостта нямаше да представлява проблем... от пръста нямаше и следа. Поне засега. Хауърд прекоси банята, здраво стиснал шишето с препаратата за канали в дясната си ръка. Наведе се над умивалника и погледна в кръглата черна дупка в центъра на избелелия розов порцелан.

Само че вътре не беше тъмно. Нещо пълзеше нагоре през тази тъмнина, бързаше по тясната лепкава тръба, за да го поздрави, да поздрави своя добър приятел Хауърд Митла.

— На̀ ти! — изкрещя Хауърд и наведе шишето с „Дрейн Ийз“ над умивалника. Зеленикаво-синкава мътилка потече в умивалника и стигна канала точно, когато пръстът се подаде навън.

Резултатът бе незабавен и смразяващ. Разтворът покри нокътя и върха на пръста. Той сякаш полудя, започна да се върти като дервиш, отново и отново в тесния кръг на канала, като разпръскваше ситни капчици от препаратата. Няколко пръски полепнаха по светлосинята риза, която Хауърд носеше в момента и веднага проядоха дупки в нея. Със съскане тези дупчици заприличаха по краищата на кафява дантела, но ризата му бе доста широка и нищо не попадна върху гърдите или корема му. Други капчици достигнаха до кожата на дясната му китка и на дланта, но той ги усети много по-късно. Адреналинът му не само се беше вдигнал, беше се вдигнал просто до небето.

Пръстът пак се показа от канала и се изтърси — става след става. Пушеше и миришеше на гумен ботуш, хвърлен в огъня.

— *На̀ ти! Хапни си, копеле гадно!* — изкрещя Хауърд, като продължи да налива, докато пръстът се надигна на повече от тридесет сантиметра височина, като кобра, която се надига от кошницата на укротител на змии. Почти бе стигнал до гърлото на шишето, когато през него премина тръпка, целият се разтърси и изведнъж се оттегли, сви се обратно в канала. Хауърд се наведе още повече над умивалника за да го види как изчезва и зърна само как проблясва нещо бяло долу в тъмнината. Бавно се надигнаха тънки струйки бял дим.

Той си пое дълбоко дъх и това беше грешката му. Напълни дробовете си с двойна доза пари от „Дрейн Ийз“. Изведнъж страхотно му се повдигна. Повърна обилно в умивалника и след това се дръпна залитайки назад като продължаваше да чувства как всичко се вдига до гърлото му.

— Направих го! — извика той в екстаз. Главата му се беше замаяла от комбинирания мирис на разяждащи химикали и изгорена плът. Въпреки това, той се чувстваше направо екзалтиран. Беше се сблъскал с врага и врагът, слава на Бога и на всичките му светии, беше негов. *Негов!*

— Тра-ла-ла! Мамка ти, тра-ла-ла! Направих го! Направих...

Вътрешностите му пак се надигнаха нагоре. Той коленичи пред тоалетната, като продължаваше да стиска шишето с препаратата в дясната си ръка и твърде късно осъзна, че тази сутрин Вай бе спуснала

и седалката и капака на тоалетната, след като бе овакантила трона. Той повърна върху пухкавото розово покривало на капака, после падна напред в повърнатото, в пълно безсъзнание.

Едва ли е бил в безсъзнание много дълго, защото в банята проникваше дневна светлина не повече от половин час на ден, дори и през лятото, след това околните сгради препречваха пътя на слънчевите лъчи и помещението пак потъваше в сумрак.

Хауърд бавно повдигна глава, усещайки, че от челото до брадата е покрит с нещо лепкаво и вонливо. Но още по-ясно усещаше нещо друго. Тракащ звук. Идваше някъде зад него и се приближаваше все повече.

Той бавно извърна глава наляво и изпита чувството, че на раменете си има не глава, а препълнена торба с пясък. Очите му бавно се разшириха. Той пое дълбоко въздух и се опита да изкрещи, но гърлото му се беше свило до крайност.

Пръстът идваше към него.

Трябва да беше над два метра и непрекъснато се удължаваше. Беше се извил над умивалника и застинал като арка с десетина стави. Спускаше се към земята, после пак се извиваше (*С двойна става!* констатира с интерес някакъв далечен коментатор в неговото разпадащо се съзнание). Сега той почукваше и опипваше пътя си по плочките на пода, насочваше се към него. Последните петнадесет-двадесет сантиметра бяха обезцветени и димяха. Нокътят бе станал зеленикаво-черен на цвят. На Хауърд му се стори, че видя бяла кост под първото кокалче. Беше изгорен лошо, но колкото и да си напругаше въображението човек, не можеше да го нарече „разтворена органична материя“.

— Махай се! — прошепна Хауърд и за един миг цялата гротескна, покрита със стави измишльотина се спря. Приличаше на новогодишна украса, измислена от луд. След това се плъзна директно към него. Последните няколко стави се свиха и върха на пръста се уви около глезена на Хауърд Митла.

— Не! — изкрещя той, когато двата хидроксидни близнака Калий и Натрий проядоха найлоновия му чорап и изгориха кожата чу. Той дръпна крака си с всичка сила. За миг пръстът го удържа — беше много силен, но след това той успя да се издърпа. Запълзя към вратата с огромен кичур прогизнала от повърнато коса, която висеше над очите

му. Докато пълзеше се опита да погледне назад, но не успя да види нищо през лепкавата си коса. Сега гърлото му се беше отпушило и той нададе няколко лаещи, страховити крясъка.

Не виждаше пръста, поне временно, но го чуваше, а сега той се приближаваше бързо, тиктиктиктик точно зад него. Като продължаваше да гледа през рамо, той се блъсна в стената, наляво от вратата на банята. Кърпите пак паднаха от полиците на пода. Той се простря на пода и пръстът веднага се нави около другия му глезен, като го стисна здраво с овъгления си, прогарящ всичко връх.

Започна да го тегли обратно към умивалника. Всъщност той започна да го тегли назад.

Хауърд нададе мощен, първичен рев — звук, който досега не бе излизал от възпитаните му гласни струни на дипломиран счетоводител — и този звук се блъсна във вратата. Той хвана пръста с дясната си ръка и го дръпна бързо, беше се паникьосал. Ризата му цялата излезе от панталоните и един шев под мишницата му се разпра с тих, пърпорещ звук, но той успя да се измъкне, изгубвайки само единия си чорап.

Изправи се, залитайки, и видя, че пръстът пак опипва пътя си към него. Нокътят в края му бе сцепен и кървеше.

— Имаш нужда от маникюр, приятелче — помисли си Хауърд и нервно е засмя. След това се спусна към кухнята.

Някой чукаше по вратата. С всичка сила.

— Митла! Хей, Митла! Какво става тук?

Фийни от същия етаж. Едър и гръмогласен пиян ирландец. Поправка — едър, гръмогласен и шумен пиян ирландец.

— Сам ще се оправя, блатно ирландче! — извика Хауърд, докато отиваше към кухнята. Пак се изсмя и отметна кичура от челото си. Кичурът се закрепил за малко в това положение, но само след миг падна обратно и пак увисна на желирана буца. — Вярвай, сам ще се оправя! Разчитай на мен — можеш да внесеш думите ми в банката и да си получаваш лихвите!

— Ти как ме нарече? — отвърна Фийни. Гласът му, който до този момент бе само груб, сега стана направо зловец.

— Мълчи! — изкрещя Хауърд. — Зает съм.

— Искам тези кръсъци да спрат. В противен случай ще повикам полиция.

— Я се разкарай! — Хауърд направо му изкрещя. Отхвърли косата си от челото и пам! тя пак се върна на мястото си.

— Няма да ти слушам глупостите, дребосък с цайси!

Хауърд прокара пръсти през напоената си с повърнато коса и след това ги протегна напред с един удивително галски жест — *Воала!* сякаш казваше той. Топъл сок и безформени винени чаши започнаха да се търкалят из белите кухненски шкафове на Вай. Хауърд дори не забеляза. Отвратителният пръст се беше впил в глезените му и сега те горяха, сякаш им бяха надянали горящи пръстени. Хауърд и на това не обръщаше внимание. Той грабна кутията с електрическите ножици за подрязване на плет. На капака един усмихнат татко с лула в устата подрязваше плета пред къща с размерите на цяло имение.

— Ти да не си се дрогирал? — попита Фийни от антрето.

— Я се махай оттука, Фийни, защото ще те запозная с един мой приятел! — изкрещя му Хауърд. Това му се стори страшно остроумно. Той отхвърли главата си назад и се засмя към кухненския таван, а косата му стърчеше във всички посоки и блестеше от стомашните сокове. Приличаше на човек, който е бил в любовни отношения с туба брилянтин.

— Добре, стига толкова — каза Фийни. — Това е. Ще извикам полиция.

Хауърд почти не го чу. Денис Фийни трябваше да почака. Хауърд имаше по-важна работа, която трябваше да свърши. Той извади ножиците от кутията, огледа ги трескаво, видя гнездо за батерии и го отвори.

— Батерии тип С — избърбори той, смеейки се. — Добре! Това е добре! Няма никакъв проблем!

Отвори чекмеджето наляво от умивалника с такава сила, че то излетя, удари печката и се приземи с дъното нагоре върху линолеума в другия край на кухнята, със страхотен трясък и дрънчене. Сред цялата бъркотия от щипци, белачки, стъргалки, точила за ножове и връзки за торбите с боклука, се намираще малко съкровище с батерии, повечето тип С, както и четвъртити деветволтови. Като продължаваше да се смее — по всичко личеше, че той вече не можеше да се спре, Хауърд падна на колене и започна да рови из боклуците. Успя да пореже

дланта на дясната си ръка доста лошо на един нож, преди да пипне батериите, но не го усети, така както не беше усетил изгарянията от пръските. Сега, когато Фийни беше затворил магарешката си ирландска уста, той пак чуваше почукването. Макар, че този път не идваше от умивалника — ха-ха, съвсем не беше от умивалника. Назъбеният нокът чукаше по вратата на банята... или може би по пода на антрето. Сега си спомни, че беше забравил да затвори вратата.

— На кой му пука? — попита Хауърд, след това изкрещя: **КАЗАХ: НА КОЙ МУ ПУКА? ГОТОВ СЪМ ДА ТЕ ПОСРЕЩНА, ПРИЯТЕЛ! ЩЕ СЪЖАЛЯВАШ, ЧЕ НЕ СИ ОСТАНА В КАНАЛА.**

Пъхна батериите в гнездото им в дръжката на ножицата и натисна копчето. Нищо.

— Хвани ме за оная работа — измърмори Хауърд. Извади едната батерия, обърна я обратно и я върна на мястото ѝ. Този път остриетата се съживиха с бръмчене, когато той натисна копчето. Толкова бързо се събираха и раздалечаваха, че човек не можеше да ги различи.

Той се запъти към вратата на кухнята, но се насили да изключи уреда и да се върне на кухненския плот. Не му се щеше да губи време за поставяне на капачката върху гнездото на батериите, особено, когато се бе настроил за битка, но последната капчица разум, която бе останала и проблясваше у него, го увери, че няма друг избор. Ако ръката му се изплъзнеше от дръжката, докато той се занимаваше с нещото, тогава какво щеше да прави? Все едно да е срещу банда гангстери с незаредена пушка.

Така че с мъка намести капачката на мястото ѝ, като проклинаше, когато тя не искаше да се затвори и после я обърна обратно.

— Ти само ме почакай да дойда! — извика той през рамо. — Идвам! Още не сме свършили!

Накрая капачката върху гнездото на батериите щракна и се затвори. Хауърд се отправи с бързи крачки през дневната, хванал ножицата с две ръце. Косата му продължаваше да стърчи във всички посоки като на пънкар. Ризата му, сега разпрана под мишницата и изгорена на няколко места, се вееше пред стегнатия му, закръглен корем. Босите му крака шляпаха по линолеума. Разкъсаните остатъци от чорапите му се въртяха около глезените му.

Фийни изрева през вратата:

— Извиках ги, тъпанар такъв! Чу ли? Извиках полицаите и се надявам, че те всички ще са блатни ирландчета като мен!

— Що не си духнеш през оная работа? — каза Хауърд, но всъщност не обръщаше никакво внимание на Фийни. Денис Фийни беше същество в друга вселена, просто неговият грачещ, нищо не значещ глас долиташе през пространствата.

Хауърд застана от едната страна на вратата, приличаше на ченгетата от телевизията... само дето някой му беше подал неподходящ реквизит и сега той държеше градинарски ножици вместо пистолет 38 мм калибър. Той твърдо постави пръста си на копчето за включване върху дръжката на ножицата. Пое си дълбоко въздух... и гласът на разума, сега сведен до едва мъждукащо пламъче, подхвърли една последна мисъл, преди да изчезне завинаги:

— *Ти сигурен ли си, че си готов да си повериш живота на чифт електрически ножици, които си купил, защото бяха намалени?*

— Нямам избор — измърмори Хауърд с лека усмивка, след това се хвърли напред.

Пръстът продължаваше да е там, извит като арка над умивалника и все така напомнящ новогодишна украса. Беше отмъкнал едната обувка на Хауърд. Вдигаше я нагоре и след това сърдито я хвърляше върху плочките на пода, отново и отново. От вида на разхвърляните наоколо кърпи ставаше ясно, че пръстът се бе опитал да убие няколко от тях, преди да намери обувката.

Изведнъж Хауърд бе обзет от някаква странна веселост — имаше чувството, че подутата му, туптяща глава се изпълва със зелена светлина.

— *Ето ме, тъпо същество!* — ревна той. — *Ела и ме хвани!*

Пръстът се измъкна от обувката, изправи се чрез една вълна от стави (Хауърд дори чу как няколко от кокалчетата изпукват) и бързо се понесе във въздуха към него. Хауърд включи копчето на ножиците, които гладно забръмчаха. Дотук добре.

Изгореният, покрит с мехури връх на пръста се размаха пред лицето му, сцепеният нокът се носеше мистично напред-назад. Хауърд се спусна към него. Пръстът се дръпна наляво и се уви около лявото му ухо. Болката беше ужасна. Хауърд едновременно почувства и чу звука от разкъсано, в момента, в който пръстът се опита да му отпори

ухото. Той скочи напред, хвана пръста с лявата си ръка и го срязва. Ножиците леко потрепераха, когато острието стигна до костта, жужащият звук на мотора се превърна в ръмжене, но в крайна сметка тези ножици бяха предназначени да режат малки здрави клончета, така че нямаше никакъв проблем. Никакъв проблем. Това бе вторият кръг от „Заплаха“, когато резултатът наистина можеше рязко да се промени и Хауърд Митла бе започнал да набира точки. Шурна кръв и тогава остатъка от пръста се дръпна назад. Хауърд слепешката залитна след него, последните двадесетина сантиметра увиснаха като закачалка за дрехи на ухото му, преди да паднат на земята.

Пръстът се спусна към него. Хауърд се наведе и той мина над главата му. Разбира се, той беше сляп. Това му беше предимството. Просто беше късмет, че бе успял да го сграбчи за ухото. Той се спусна напред с ножици, жест, който много приличаше на атака при фехтовка и резна още половин метър от пръста. Той глухо изтупка на плочките и остана да се гърчи на пода.

Сега останалата част от него се опитваше да се прибере обратно.

— Не, тази няма да я бъде — каза задъхано Хауърд. — В никакъв случай няма да я бъде.

Той се затича към умивалника, подхлъзна се в една локва кръв, за малко да падне, но успя да запази равновесие. Пръстът изчезваше обратно в канала, става след става, като товарен влак, който изчезва в тунел. Хауърд го грабна, опита се да го задържи, но не успя — той се изплъзна от ръката му като мазно, парещо въже за простиране. Въпреки всичко той успя да го клъцне още веднъж и да отреже последния метър от проклетото нещо, точна над мястото, където то се изплъзваше от юмрука му.

Той се наведе над умивалника (този път без да диша) и се загледа в тъмнината на канала. Пак успя да зърне само как изчезва нещо бяло.

— *Моля, пак заповядайте!* — изкрещя Хауърд Митла. — *Заповядайте когато Ви е удобно. Ще бъда тук и ще Ви чакам.*

Той се извърна и изпусна целия си въздух. Банята продължаваше да мирише на препарат за отпушване на канали. Не можеше да остави нещата така, особено когато имаше още много работа. Зад крана на топлата вода имаше опакован калъп сапун. Хауърд го хвана и го запрати към прозореца на банята. Той строши прозореца и се върна назад, отблъснат от решетката зад него. Спомни си как бе поставил

тази решетка. Спомни си колко бе горд с нея. Той, Хауърд Митла, счетоводител с добри обноси, се ГРИЖЕШЕ ЗА СЕМЕЙНАТА КРЕПОСТ. Сега той си даде сметка какво значи наистина ДА СЕ ГРИЖИШ ЗА СЕМЕЙНАТА КРЕПОСТ. Имало ли го е въобще онова време, когато се страхуваше да влезе в банята, защото си мислеше, че може да има мишка във ваната и щеше да му се наложи да я убие с метлата? Май че да, но онова време — и онази същност на Хауърд Митла — му изглеждаха отдавна отминали.

Той бавно се огледа. Изглеждаше ужасно. По пода имаше локви кръв и две парчета от пръста. Още едно парче лежеше килнато в умивалника. Стените и огледалото бяха покрити с кървави пръски. Целият умивалник бе в струйки кръв.

— Добре — въздъхна Хауърд. — Време е да почистим, момчета. — Той пак включи ножиците и започна да реже различните по дължина парчета от пръста на парченца, достатъчно малки, за да може да ги пусне в тоалетната.

Полицаят беше млад и наистина се оказа ирландец — казваше се О'Баниън. До пристигането му пред затворената врата на апартамента на семейство Митла, няколко наематели вече се бяха събрали и се скупчиха зад гърба му, с изключение на Денис Фийни, който изглеждаше направо вбесен, всички имаха угрижен вид.

О'Баниън отначало почука по вратата, после похлопа по-силно и накрая започна да я блъска.

— По-добре да я разбиеете — каза госпожа Хавиер. — Чух го чак на седмия етаж.

— Той е превъртял — каза Фийни. — Сигурно е убил жена си.

— Не — каза господин Датълбаум. — Видях я да излиза тази сутрин, както обикновено.

— Това не означава, че не се е върнала, нали? — попита ядосано господин Фийни и господин Датълбаум замълча.

— Господин Митър? — извика О'Баниън.

— Митла, с „л“ — каза госпожа Датълбаум.

— Много важно — каза О'Баниън и с рамо блъсна вратата. Тя с трясък се отвори и той влезе вътре, следван плътно от господин Фийни. — Вие останете тук, господине — нареди О'Баниън.

— Как ли пък не — каза Фийни. Той надничаше в кухнята, с разпръснатите инструменти по пода и изцапаните с повърнато кухненски шкафове. Очите му бяха мънички, светнали, пълни с интерес. — Този тип ми е съсед. И в крайна сметка, аз се обадох по телефона в полицията.

— Хич не ме интересува — каза О'Баниън. — Махай се оттук или ще дойдеш в участъка заедно с този тип Митъл.

— Митла — каза Фийни и се затътри с нежелание към входното антре, като непрекъснато хвърляше погледи към кухнята.

О'Баниън беше изгонил Фийни, защото не искаше Фийни да види колко е притеснен. Бъркотията в кухнята беше едно на ръка. Другото бе миризмата наоколо — на повърхността миришеше на химическа лаборатория, а под нея се усещаше някакъв друг мирис. Страхуваше се, че този мирис може би беше на кръв.

Той погледна назад, за да се убеди, че Фийни се е върнал до входа — че не се мотае из антрето, в което бяха окачени палтата — после бавно продължи през дневната. Когато се скри от погледите на любопитните, той откопча кобура си и извади пистолета. Отиде до кухнята и внимателно я огледа. Празна. С главата надолу, но празна. И... с какво бяха изплескани кухненските шкафчета? Не беше много сигурен, но ако се съдеше по миризмата...

Един шум някъде зад него, някакъв тътрещ звук прекъсна мисълта му и той бързо се обърна, като насочи пистолета си.

— Господин Митла?

Някакъв отговор, но пак се чу лекото тътрене. От другия край на антрето. Това означаваше или банята или спалнята. Полицаят О'Баниън продължи в тази посока, като вдигна пистолета си и насочи дулото към тавана. Носеше го почти по същия начин, по който Хауърд бе носил ножиците.

Вратата на банята беше открената. О'Баниън беше почти сигурен, че шумът бе дошъл оттам, а оттам идваше и най-силната миризма. Той приклекна, след това отвори вратата с дулото на пистолета си.

— О, Боже — каза той тихо.

Банята приличаше на кланица след тежък ден. Стените и тавана бяха изпръскани с кръв, на едри алени букети от пръски. На пода имаше локви кръв, и още кръв беше изтекла вътре и навън от

умивалника и бе оставила поточета гъсти червени следи, изглежда там беше най-зле. Виждаше се счупеният прозорец, захвърлена бутилка с препарат за отпушване на канали (която обясняваше ужасната миризма) и чифт мъжки обувки, на доста голямо разстояние една от друга. Едната беше доста наръфана.

И когато вратата се отвори изцяло, той видя мъжа.

Хауърд Митла се беше сврял в пространството между ваната и стената, след като бе свършил операцията по изхвърлянето на отпадъците. Държеше електрическите ножици в скута си, но батериите се бяха изтозили; в крайна сметка костите бяха по-здрави от клонките на живия плет. Косата му продължаваше да стърчи на клечки във всички посоки. По бузите и челото му имаше струйки кръв. Очите му бяха широко отворени, но погледът им бе съвсем празен — това изражение О'Баниън свързваше с лудите, които караха колите си със самоубийствена скорост и пълните откачалки.

Боже Господи, помисли си той. Този тип е бил прав. Той наистина е убил жена си. Или поне е убил някого. Тогава къде е тялото?

Погледна към ваната, но не можа да види нищо. Тя бе най-вероятното място, но от друга страна, изглежда тя беше единственият предмет в банята, който не бе изцапан с кръв.

— Господин Митла? — попита той. Не беше насочил пистолета си директно към Хауърд, но дулото сочеше някъде наоколо.

— Да, така се казвам — каза Хауърд с кух, възпитан глас. — Хауърд Митла, дипломиран счетоводител, на Вашите услуги. Вие да не би да сте дошли да ползвате тоалетната? Моля, заповядайте. Нищо няма да Ви безпокои. Аз се погрижих за проблема. Поне засега.

— Ами, ще имате ли нещо против да се освободите от оръжието, господине?

— Оръжие? — Хауърд го погледна с празен поглед, след това изглежда разбра. — Това ли? — Той вдигна градинарските ножици и за първи път дулото на пистолета на полицай О'Баниън се насочи към самия Хауърд.

— Да, господине.

— Разбира се — каза Хауърд. Той захвърли небрежно ножиците във ваната. Чу се изтракване от това, че капачката на гнездото с батериите се отвори. — Няма значение, батериите и без това са

изтощени. Но... какво Ви казах за ползването на тоалетната? Като си помисля по-сериозно, бих Ви посъветвал да не го правите.

— Така ли ще ме посъветвате? — сега, когато мъжът беше без оръжие, О'Баниън не знаеше как да продължи. Щеше да е много полесно, ако се виждаше жертвата, реши, че ще е най-добре да сложи белезници на този тип и след това да повика подкрепление. Единственото нещо, за което нямаше съмнение бе, че му се иска да се махне от тази миризлива, противна баня.

— Да — каза Хауърд. — Помислете си по този въпрос, господин полицай: всяка ръка има по пет пръста... забележете само едната ръка... и... и мислили ли сте колко отвора има към канализацията в една обикновена баня? Като броим и крановете на водопровода? Аз ги изкарах седем. — Хауърд направи пауза, после продължи. — Седем е просто число — което означава, че е делимо само на себе си.

— Бихте ли протегнали ръцете си към мен, господине — каза полицай Баниън и извади белезниците от колана си.

— Вай казва, че зная отговорите на всички въпроси — каза Хауърд. — Но тя греша. — И бавно протегна ръцете си напред.

О'Баниън коленичи пред него и бързо щракна едната гривна на белезниците около дясната му ръка.

— Коя е Вай?

— Жена ми — каза Хауърд. Неговите пусти, блеснали очи гледаха право в очите на О'Баниън. — Тя никога не е имала проблеми да си свърши работата, докато в банята има някой друг, нали разбирате? Сигурно би го направила, докато и вие сте в банята.

В главата на полицай О'Баниън започна да се заражда една ужасяваща и въпреки това странно вероятна идея: че този странен дребен човечец е убил жена си с градинарски ножици и след това е разтворил тялото с препарат за отпушване на умивалници — и всичко това, само защото тя не искала да излезе от банята, докато той се е опитвал да пусне една вода.

Той щракна и другата гривна на белезниците.

— Жена си ли убихте, господин Митла?

За един миг Хауърд изглеждаше почти изненадан. След това пак се отпусна и изпадна в онова странно състояние на апатия.

— Не — каза той. — Вай е в кабинета на доктор Стоун. Днес ще изваждат всички горни зъби на някакъв пациент. Вай каза, че това е

мръсна работа, но все някой трябва да я свърши. Защо да убивам Вай?

Сега, след като бе сложил белезниците на ръцете на този тип, О'Баниън се почувства малко по-добре, усещаше, че има повече контрол върху ситуацията.

— Всичко изглежда така, сякаш сте видели сметката на някого.

— Това беше просто един пръст — каза Хауърд. Продължаваше да стои с протегнати напред ръце. Една светлинна премина по веригата от едната гривна на белезниците до другата, като течно сребро. — Но на всяка ръка има повече от един пръст. Ами собственикът на ръката? — Очите на Хауърд опипаха банята, която не изглеждаше повече сумрачна, вече се беше изпълнила със сенки. — Аз му казах да заповяда по всяко време — прошепна Хауърд — но тогава просто бях изпаднал в истерия. Реших, че... повече няма да мога. Разбирате ли, той растеше. Растеше, когато се издигна във въздуха.

Изведнъж нещо изплиска в затвореното гърне на тоалетната. Очите на Хауърд бързо се насочиха в тази посока. Погледът на О'Баниън също. Плисъкът се чу още веднъж. Звучеше така, сякаш там вътре скачаше пъстърва.

— Не, аз съм все определено не бих използвал тоалетната — каза Хауърд. — Ако бях на Ваше място, щях да се стискам, господин полицай. Ще се стискам колкото е възможно повече и след това ще си свърша работата на алеята встрани от сградата.

О'Баниън потрепери.

Дръж се, момче — каза си той строго. Дръж се, защото в противен случай ще превъртиш като този тук. Той се изправи и отиде да провери тоалетната.

— Лоша идея — каза Хауърд. — Наистина лоша идея.

— Точно какво се е случило тук, господин Митла? — попита О'Баниън. — И какво точно сте скрили в тоалетната?

— Какво се е случило ли? Приличаше на... на... — заглъхна гласът на Хауърд и тогава той започна да се усмихва. Беше усмивка на облекчение... но очите му все се връщаха към затворения капак на тоалетната. — Приличаше на „Заплаха“ — каза той. — Беше точно като финала на „Заплаха“. Категория „Необяснимото“. Последният въпрос в „Заплаха“ е „Защо понякога и на най-свестните хора им се случват ужасни неща?“ И знаете ли какъв е последният отговор в играта „Заплаха“, господин полицай?

Унесен, без да може да откъсне очи от Хауърд, полицај О'Баниън поклати глава:

— Последният отговор от играта „Заплаха“ — каза Хауърд с глас, пресипнал, прегракнал от крещене — е: „Защото така!“ Това е финалният отговор от играта. Всичко това ще трябва да се премисли много внимателно. Но аз имам време. Стига да се държа настрана от... дупките.

Пак се чу плисък. Този път по-силен. Обляната в повърнато тоалетна чиния се разтърси цялата. Полицај О'Баниън се изправи, приближи се и се наведе. Хауърд го наблюдаваше с известен интерес.

— Финалът на „Заплаха“, господин полицај — каза Хауърд Митла. — Колко ще заложите?

О'Баниън се замисли за миг... след това хвана капака на тоалетната чиния и заложил всичко.

Издание:

Стивън Кинг. Призрак (сборник разкази)
ИК „Плеяда“, София, 1994

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.